EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 22.9.2021
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU DIREKTIIV,

millega luuakse kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistik ning muudetakse direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2009/138/EÜ, (EL) 2017/1132 ja määrusi (EL) nr 1094/2010 ja (EL) nr 648/2012

(EMPs kohaldatav tekst)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

SELETUSKIRI

1. ETTEPANEKU TAUST

• Ettepaneku põhjused ja eesmärgid

Kindlustuslepingud on Euroopa kodanike igapäevaelu lahutamatu osa. Paljude sotsiaal- ja majandustegevuste puhul on kindlusleping vajalik selleks, et kaitsta end võimalike riskide eest. Kindlustusleping võib olla ka säästutoode, mis tagab selle omanike pikaajalise heaolu, samal ajal kui kindlustusandjad suunavad sellised säästud finantsturgude kaudu reaalmajandusse. Seetõttu võib kindlustusandjate kontrollimatul maksejõuetusel olla kindlustusvõtjatele, soodustatud isikutele, kahjustatud isikutele või mõjutatud ettevõtjatele oluline mõju, eriti kui kriitilise tähtsusega kindlustusteenust ei ole võimalik mõistliku aja jooksul ja mõistlike kuludega asendada. Ka teatavate kindlustusandjate, eelkõige piiriüleste kindlustusgruppide maksejõuetuse või ligilähedase maksejõuetuse haldamine või mitme kindlustusandja samaaegse maksejõuetuse haldamine võib tuua kaasa finantsilise ebastabiilsuse või seda süvendada.

Solventsus II direktiiviga vähendati maksejõuetuse tõenäosust ja parandati ELi kindlustussektori vastupanuvõimet ning seda tugevdatakse koos selle ettepanekuga vastu võetud läbivaatamisega[1]. Finantsprobleemidega olukordi ei saa hoolimata tugevast ja kindlast usaldatavusraamistikust siiski täiesti välistada.

Sellegipoolest ei ole Euroopa tasandil praegu kindlustusandjate kriisilahenduse jaoks olemas ühtlustatud menetlusi. See on toonud kaasa liikmesriikide kindlustusandjate maksejõuetust reguleerivate õigus- ja haldusnormide vahelised sisulised ja menetluslikud erinevused. Lisaks ei pruugi äriühingute maksejõuetusmenetlused kindlustuse jaoks sobida, kuna need ei pruugi alati tagada kriitiliste funktsioonide piisavat jätkumist. Seetõttu on vaja korda, mis pakuks ametiasutustele usaldusväärset kriisilahenduse vahendite komplekti, et juhul, kui kindlustusandjad on maksejõuetud või tõenäoliselt jäävad maksejõuetuks, saaksid nad sekkuda piisavalt vara ja kiiresti, et tagada kindlustusvõtjate jaoks paremad tulemused ning minimeerida mõju majandusele, finantssüsteemile ja maksumaksjate raha kasutamist.

Rahvusvahelisel tasandil töötas finantsstabiilsuse nõukogu 2014. aasta oktoobris välja kindlustussektori tulemusliku kriisilahenduskorra põhielemendid selliste kindlustusandjate jaoks, kes võiksid maksejõuetuse korral olla süsteemselt olulised või kriitilise tähtsusega. Finantsstabiilsuse nõukogu avaldas tulemuslike kriisilahendusstrateegiate ja -kavade väljatöötamist käsitlevad lisasuunised 2016. aasta juunis ning põhielementide hindamise metoodika 2020. aasta augustis. Samal ajal võttis Rahvusvaheline Kindlustusjärelevalve Assotsiatsioon (IAIS) 2019. aasta novembris vastu kõigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate kindlustusjärelevalve üldpõhimõtted ning rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustusgruppide ühise raamistiku, milles kirjeldatakse rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustusgruppide ennetava finantsseisundi taastamise kavandamisega seotud standardeid ning õigusi, mis ametiasutustel peavad olema, et juhtida nõuetekohast turult väljumist. Individuaalsete kindlustusgruppidega seotud kriisilahendust kavandatakse eeldatavasti vajaduste järgi.

See ettepanek põhineb nendel suundumustel ning sellega rakendatakse neid rahvusvahelisi norme Euroopa õigusaktides. See põhineb EIOPA tehtud ettevalmistaval tööl, eelkõige tema

[1] COM(2021) 581.

2017. aasta juulis avaldatud arvamusel,[2] ning EIOPA Solventsus II direktiivi läbivaatamise kohta antud tehnilistel nõuannetel[3]. Samuti järgitakse selles Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu 2017. ja 2018. aastal koostatud aruandeid,[4] milles toetatakse kindlustuse valdkonnas ühtlustatud finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistikku.

- **Kooskõla poliitikavaldkonnas praegu kehtivate õigusnormidega**

Selle ettepaneku väljatöötamisel on täielikult järgitud Solventsus II raamistikku, eelkõige selle halveneva rahalise olukorraga kindlustus- või edasikindlustusandjate jaoks mõeldud järkjärgulise sekkumise põhimõtet ning finantsseisundi taastamise meetmeid, mida saab juba praegu kapitalinõuete rikkumise korral kasutada. Kuigi sellega lisatakse teatavaid kriisiks valmisolekuga seotud elemente, on uued ennetavad õigused kooskõlas järkjärgulise sekkumise põhimõtte ja järelevalvepädevusega, mis on Solventsus II raamistikus juba ette nähtud; need ei too kaasa uut eelmääratletud sekkumisläve peale solventsuskapitalinõude taseme. Samuti on ettepanek kooskõlas krediidiasutuste ja investeerimisühingute[5] ning kesksete vastaspoolte[6] finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse valdkonna vastavate poliitikavahenditega.

- **Kooskõla muude liidu tegevuspõhimõtetega**

Raskustes kindlustusandjate kriitiliste funktsioonide stabiliseerimisega aitab see ettepanek tagada parema hoiustajate ja investorite kaitse, säilitada kindlustusandjate reaalmajanduse jaoks elutähtsad funktsioonid ning tugevdada finantsstabiilsust. See toetab olulisi tingimusi selleks, et soodustada kapitalivoogude tõhusat ja kestlikku liikumist sinna, kus neid vaja on.

Üldiselt aitab see ettepanek tugevdada kindlustusandjate osa COVID-19 kriisi järgses majanduse taastumises osalejate ja pikaajaliste investoritena kooskõlas kapitaliturgude liidu ja Euroopa rohelise kokkuleppe poliitiliste eesmärkidega.

2. ÕIGUSLIK ALUS, SUBSIDIAARSUS JA PROPORTSIONAALSUS

- **Õiguslik alus**

Ettepaneku õiguslik alus on Euroopa Liidu toimimise lepingu artikkel 114. See võimaldab võtta vastu meetmed selliste riiklike sätete ühtlustamiseks, mille sisu käsitleb siseturu loomist ja toimimist.

Ettepanekuga ühtlustatakse kindlustusandjate finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust käsitlevaid siseriiklikke õigusakte või luuakse asjaomane raamistik, kui seda veel ei ole, ning seda tehakse sellises ulatuses, mida on vaja tagamaks, et liikmesriikidel on maksejõuetusega tegelemiseks samad vahendid ja menetlused. Ettepanek looks siseturul ühtsete

---

2 Vt EIOPA Euroopa Liidu institutsioonidele esitatud arvamus (edasi)kindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistike liikmesriikide lõikes ühtlustamise kohta, 2017. aasta juuli.

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en

4 Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu aruanne „Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective“ (Finantsseisundi taastamine ja kriisilahendus ELi kindlustussektoris: ülevaade makrotasandi usaldatavusnormide seisukohast), august 2017. Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu aruanne „Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance“ (Makrotasandi usaldatavusnormidega seotud kindlustusvaldkonna sätted, meetmed ja kindlustusvahendid), november 2018.

5 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik.

6 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta.

miinimumeeskirjade kehtestamise teel liikmesriikide jaoks võrdsed tingimused. Samuti kaitseks ühtlustatud raamistik kindlustusvõtjate huvisid ja hoiaks reaalmajandust. See aitaks kaasa finantsstabiilsusele ja usaldusele kindlustuse ja edasikindlustuse siseturu vastu, tagades kõigis liikmesriikides kindlustusandjate kriisilahenduse minimaalse suutlikkuse ning soodustades riikide ametiasutuste vahelist koostööd, kui nad tegelevad piiriüleste kindlustusgruppide maksejõuetusega. Seetõttu käsitleb ettepaneku sisu siseturu loomist ja toimimist ning Euroopa Liidu toimimise lepingu artikkel 114 on selleks sobiv õiguslik alus.

- **Subsidiaarsus (ainupädevusse mittekuuluva valdkonna puhul)**

Praegu on kindlustuse finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse süsteemid riiklikud ning need on kehtestatud ainult üksikutes liikmesriikides. Seetõttu ei anna paljud riiklikud õigussüsteemid ametiasutustele õigusi, mida on maksejõuetute kindlustusandjatega sobival viisil tegelemiseks vaja. Samuti ei piisa nendest erinevatest riiklikest õigusaktidest piiriülese maksejõuetuse, eriti piiriüleste kindlustusgruppide puhul, kui koordineerimata meetmed võivad endaga tuua kiiresti kaasa mitteoptimaalsed tulemused. Liidu tasandil sobiva kriisilahenduskorra loomine nõuab riiklike tavade ja menetluste märkimisväärset ühtlustamist, mis õigustab seda, et liit teeb ettepaneku vajaliku õigusakti kohta.

Liikmesriigid ei ole võimelised selle ettepaneku eesmärki, nimelt kindlustusandjate kriisilahenduse ja finantsseisundi taastamisega seotud protsesside ja eeskirjade ühtlustamist, ise piisavas ulatuses saavutama. Selle asemel on mis tahes kindlustus- või edasikindlustusandja liidus tekkiva maksejõuetuse mõju tõttu seda parem saavutada liidu tasandil. Seega võib liit võtta meetmeid kooskõlas Euroopa Liidu lepingu artiklis 5 sätestatud subsidiaarsuse põhimõttega.

- **Proportsionaalsus**

Ettepanekuga rakendatakse rahvusvahelisi standardeid ning selles järgitakse EIOPA nõuandeid. Finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku sobivuse ja tõhususe tagamiseks ning kindlustusandjate ja ametiasutuste ülemääras(t)e halduskoormuse ja kulude piiramiseks sisaldab ettepanek proportsionaalseid nõudeid, milles võetakse arvesse organisatsiooni laadi, mastaapi ja keerukust ning kindlustusandja tegevust ja teenuseid. See hõlmab ka kindlustus- või edasikindlustusandjaid, kelle suhtes kohaldataks ennetavat finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamist; samuti võivad ametiasutused lubada kindlustusandjatel järgida oma kavade väljatöötamisel ja säilitamisel lihtsustatud kohustuste korda. Maksejõuetu kindlustusandja turult väljumise jaoks jääks alles riiklike maksejõuetusmenetluste võimalus ning järelevalvealane sekkumine jääks sõltuma hinnangutest.

Seega on ettepaneku sätted selle eesmärkide täitmise jaoks proportsionaalsed.

- **Vahendi valik**

Usaldatavusnõuete täitmise järelevalve tugineb Solventsus II direktiivile ning kriisilahendus on tihedalt seotud siseriikliku õiguse ühtlustamata valdkondade, näiteks maksejõuetuse ja asjaõigusega. Seetõttu on direktiiv asjakohane õigusvahend, kuna selleks, et tagada, et raamistikku rakendatakse asjakohaste siseriikliku õiguse eripärasid arvestades viisil, millega saavutatakse soovitud tulemus, tuleb see siseriiklikku õigusesse üle võtta.

3. JÄRELHINDAMISE, SIDUSRÜHMADEGA KONSULTEERIMISE JA MÕJU HINDAMISE TULEMUSED

• Praegu kehtivate õigusaktide järelhindamine või toimivuse kontroll

Selle ettepaneku mõjuhinnang on sama mis Solventsus II raamistiku läbivaatamise ettepaneku oma[7]. Mõjuhinnangu lisas 10 hinnatakse praegust Solventsus II raamistikku ning järeldatakse, et see on oma üldeesmärgi – nimelt kindlustusteenuste valdkonnas siseturu arengu soodustamine, kaitstes samal ajal kindlustusvõtjaid – saavutamise suunas liikumisel üldiselt olnud tõhus. Samas on riiklikud järelevalveasutused alates ajast, kui Solventsus II usaldatavusraamistik 2016. aastal jõustus, seda paljudel erinevatel viisidel rakendanud. See on nii näiteks järkjärgulise sekkumise põhimõtte puhul, mille eesmärk on taastada kindlustusandjate finantsseisund, kui on märgatud selle halvenemist, või laiemas plaanis finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse meetmete puhul. Lisaks sellele ei ole Solventsus II raamistik piiriülese tegevuse ning valdavate majandus- ja finantstingimuste kontekstis suutnud veel pakkuda korda, mis tagaks kindlustusandjate koordineeritud kriisilahenduse.

Enamikus liikmesriikidest ei ole kehtestatud tõhusat finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistikku või kui on, siis on selliste raamistike vahel olulisi erinevusi[8]. Nende erinevuste hulka kuuluvad ametiasutuste käsutuses olevad vahendid ja õigused, nende õiguste kasutamise tingimused ning kindlustusandjate maksejõuetuse käsitlemisel saavutatavad eesmärgid. Lisaks, nagu näitavad mõned EIOPA registreeritud maksejõuetuse ja ligilähedase maksejõuetuse juhtumid, on ELi maksejõuetute kindlustusandjate kiiret edukat finantsseisundi taastamist või kriisilahendust potentsiaalselt takistanud nii kindlustusandjate kui ka ametiasutuste ebapiisav valmisolek, sobivate vahendite ja õiguste puudumine või piiriülese koordineerimise puudumine. Seetõttu ei pruukinud kindlustusvõtjate ja soodustatud isikute kaitse tase olla optimaalne.

• Konsulteerimine sidusrühmadega

2017. aasta juulis avaldas EIOPA arvamuse kindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistike liikmesriikide lõikes ühtlustamise kohta. Pärast seda, kui komisjon oli 2019. aasta veebruaris nõuandetaotluse esitanud, avaldas EIOPA 2020. aasta detsembris teise arvamuse. Mõlemal juhul korraldas EIOPA avaliku konsultatsiooni. Lisaks korraldas komisjon 2020. aasta jaanuaris konverentsi, mille ühel istungil keskenduti finantsseisundi taastamisele ja kriisilahendusele.

19. veebruaril 2020 konsulteeris komisjon panganduse, maksete ja kindlustuse eksperdirühma vahendusel liikmesriikidega. Liikmesriikidel paluti esitada märkusi komisjoni konsulteerimisstrateegia ja komisjoni ettepanekute kohta tehtud EIOPA mõjuhinnangu kohta. Toimus konkreetne mõttevahetus finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse võimaliku käsitluse kohta, eeskätt suunatud küsitluse teel.

2020. aasta juulis avaldati esialgne mõjuhinnang, kus oli esitatud erinevate poliitikavalikute üksikasjalik analüüs, ning sidusrühmadelt koguti esialgse mõjuhinnangu kohta tagasisidet kuni 2020. aasta augustini. 2020. aasta juulist oktoobrini laekus Solventsus II raamistiku läbivaatamist käsitleva avaliku konsultatsiooni käigus mitmesugustelt, peamiselt Euroopa

[7] Lisada viide mõjuhinnangule.

[8] https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en.

Majanduspiirkonna sidusrühmadelt kokku 73 vastust. Selle konsultatsiooni kokkuvõttev aruanne avaldati 1. veebruaril 2021[9].

Need konsultatsioonid näitasid, et kuigi ametiasutused ja kodanikuühiskond toetasid üldiselt finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse elementide paremat kooskõlastamist, leidis kindlustussektor, et selline ühtlustamine on enamjaolt ebavajalik, ja viitas tõenäoliselt kõrgetele vastavuskuludele. Mõned osalejad toonitasid vajadust eeskirjade proportsionaalse kohaldamise järele. Siiski rõhutasid kõik sidusrühmad, et piiriüleses kontekstis on vaja järelevalve tegijate vahel paremat koordineerimist ja teabevahetust.

10. novembril 2020 korraldas komisjon panganduse, maksete ja kindlustuse eksperdirühma vahendusel liikmesriikidega konsultatsiooni kindlustuse finantsseisundi taastamise ja kriisilahendusega seotud lisaelementide kohta. Üldiselt olid liikmesriikide eksperdid EIOPA 2020. aasta arvamuses pakutud poliitikasuundadega nõus.

- **Eksperdiarvamuste kogumine ja kasutamine**

Oma Solventsus II raamistiku läbivaatamisega seotud töö toetamiseks saatis komisjon EIOPA-le põhjaliku nõuandetaotluse, sealhulgas finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kohta. EIOPA lõplik aruanne avaldati 17. detsembril 2020.

Lisaks sidusrühmadega konsulteerimisele osales komisjon aruteludes ja mõttevahetustes, mis toetavad EIOPA, IAISi ja finantsstabiilsuse nõukogu tööd kindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse vallas. Selles osas on seadusandlik ettepanek täielikult kooskõlas finantsstabiilsuse nõukogu ja IAISi kõige hiljutisemate poliitikasuundadega.

- **Mõju hindamine**

Selle ettepaneku mõjuhinnang koostati osana Solventsus II laiemast läbivaatamisest ning 23. aprillil 2021 esitas õiguskontrollikomitee selle kohta positiivse arvamuse. Selle ettepanekuga seotud kulude ja kasu puhul konsulteeriti kahel korral EIOPAga[10] ning neid hinnati põhjalikult. EIOPA analüüsi peamised tähelepanekud on esitatud mõjuhinnangus ning võetud kokku allpool.

Õiguskontrollikomitee esitas mõned parandusettepanekud, mille tulemusena täpsustati mõjuhinnangut veelgi. Eelkõige kinnitati sellega veelgi Solventsus II läbivaatamise kasu, üldiste kulude ja valikute hinnangut ning finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust käsitlevat ettepanekut.

Mõjuhinnangus leiti, et ennetav finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistik käsitleks tõhusal viisil täheldatud puudulikku valmisolekut, võimalikke hilinenud sekkumisi, puudulikku vahendite komplekti ning piiriüleste (ligilähedase) maksejõuetuse juhtumite koordineerimata haldamist.

Siiski järeldati mõjuhinnangus, et rahvusvaheliste suuniste ja normide kohaselt on kriisilahenduse käivitamise jaoks vaja luua konkreetsed tingimused, et käsitleda olukordi, kus

---

9 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation_et

10 Vt EIOPA mõjuhinnangu punktid 11.6 ja 12 ning taustadokumendi punkt 12. EIOPA arvamusele Solventsus II läbivaatamise kohta eelnes arvamus (edasi)kindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistike liikmesriikide lõikes ühtlustamise kohta (5. juuli 2017) ning aruteludokument kriisilahenduse rahastamise ja riiklike kindlustuse tagamise skeemide kohta (EIOPA, 2018. aasta juuli).

kindlustusandjal oleks maksejõuetuks jäämise korral süsteemne mõju. Eelkõige pakuksid ettepanekus välja töötatud poliitikavalikud usaldusväärset raamistikku, mille abil tegeleda selliste kindlustusandjate probleemse olukorraga, kelle maksejõuetus võiks avaldada kindlustusvõtjatele negatiivset mõju. Järjepidevate kavandamis-, rakendamis- ja jõustamisvõimalustega ühtlustatud õiguste kogum, millega maksejõuetust ennetada ja sellega tegeleda, soodustaks kriiside ajal piiriülest koostööd ja koordineerimist ning aitaks vältida ebavajalikke kulusid, mida tekitab erinevate ametiasutuste ja kohtute koordineerimata otsuste langetamine. Samuti aitaks see kaasa võrdsetele tingimustele ja väldiks õiguslikku arbitraaži.

Kulude puhul näitas mõjuhinnang, et peamiselt tekitavad kulusid kavandamise ja kriisilahenduskõlblikkuse hindamise nõuded. EIOPA mõjuhinnang annab ülevaate riiklike järelevalveasutuste hinnatud kriisilahenduse kavade koostamise ja säilitamise ja kriisilahenduskõlblikkuse hindamise ning ennetavate finantsseisundi taastamise kavade järelevalvega seotud kulude vahemikust. Ennetavate finantsseisundi taastamise kavade koostamine tekitaks kindlustusandjatele kulusid alates kriisilahenduse kavandamise jaoks teabe avalikustamisest kuni kriisilahenduskõlblikkust takistavate elementidega tegelemise jaoks võimalike muudatuste tegemiseni. Mõjuhinnangu jaoks ei olnud selliste kulude hinnang kättesaadav, kuid kuna ennetavad finantsseisundi taastamise kavad lõimitaks kindlustusandjate pideva riskijuhtimisega, võiksid oma riskide ja maksevõime hindamine ja hädaolukorrakavade koostamine selle jaoks sisendit pakkuda.

Samuti kinnitas mõjuhinnang EIOPA hinnangut, et ei oleks proportsionaalne nõuda kindlussektorilt kriisilahendusfondi rahastamist või selliste individuaalsete kindlustusandjate kohustiste suurendamist, kelle puhul saaks kahjumi katmiseks ja maksejõuetute kindlustusandjate rekapitaliseerimiseks kohustusi ja nõudeõigusi teisendada. Mõjuhinnangus leiti, et need meetmed suurendaksid kindlustusandjate bilanssi, mis tekitaks kahjumikatmisvõime, mis on proportsioonis nende kindlustustehniliste eraldistega. See tooks sektorile kaasa suuremad kulud ja tekitaks äriühingutele täiendavaid teenindamisega seotud riske, mida oluliselt suurem saadav kasu ei pruugi üles kaaluda[11].

- **Õigusnormide toimivus ja lihtsustamine**

Nagu selgitatud 2. jaos, ei loodud Solventsus II raames täiendavat järkjärgulise sekkumise süsteemi ning uued kavandamisnõuded peavad olema proportsionaalsed. Proportsionaalsusega seotud elementide loomine peaks aitama vähendada ettepaneku rakendamisega seotud regulatiivset ja halduskoormust ning saavutada mõistlik tasakaal eeldatava kasuga.

Ettepanek soodustab teadlikkust ja valmisolekut ning aitab seeläbi kaasa sellele, et kindlustusandjad saavad vajaduse korral võtta paremal teabel põhinevaid ja õigeaegseid parandusmeetmeid. Samuti parandaks see ametiasutuste finantstingimuste taastamiseks või kriisilahenduse jaoks võetud meetmete puhul võrdseid tingimusi ning aitaks nii kaasa õiglasematele konkurentsitingimustele.

- **Põhiõigused**

Ettepanekus austatakse põhiõigusi ning järgitakse põhimõtteid, mida on tunnustatud eelkõige Euroopa Liidu põhiõiguste hartas, nimelt õigust omandile, ettevõtlusvabadust, õigust tõhusale

[11] EIOPA kaalus neid valikuid ja pidas nendega seoses nõu aruteludokumendis kriisilahenduse rahastamise ja riiklike kindlustuse tagamise skeemide kohta (EIOPA, 30. juuli 2018).

õiguskaitsevahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele ja õigust kaitsele, ning seda tuleb kohaldada kooskõlas nende õiguste ja põhimõtetega.

Igasugune kriisilahenduse meetmest tulenev aktsionäride ja võlausaldajate õigustesse sekkumine peab olema hartaga kooskõlas. Eelkõige peaks olema avaliku huvi seisukohalt õigustatud ja käsitletava riski jaoks proportsionaalne see, kui kriisilahenduse meetmega koheldakse sama järgu võlausaldajaid erineval viisil. Mõjutatud võlausaldajad, sealhulgas kindlustusvõtjad, ei peaks kandma suuremaid kulusid kui need, mis oleks tekkinud juhul, kui kindlustusandja oleks kriisilahendusotsuse langetamise hetkel tavalise maksejõuetusmenetluse käigus lõpetatud.

4. MÕJU EELARVELE

Ettepanek ei mõjuta Euroopa Liidu eelarvet.

Ettepanek nõuaks, et EIOPA: i) töötaks välja kümme tehnilist standardit ja kuus suunist; ii) koostaks kord aastas aruande lihtsustatud kohustuste kasutamise kohta; iii) peaks riikide ametiasutuste teatatud halduskaristuste andmebaasi; ning iv) osaleks kriisilahenduse kolleegiumides, teeks otsuseid juhul, kui kriisilahendus- ja järelevalveasutuste vahel on lahkarvamusi, ning täidaks siduvat vahendajarolli. Samuti valmistaks vastloodud kriisilahenduskomitee EIOPA jaoks ette ülesanded valdkondades, mida see ettepanek hõlmab. Selles kontekstis kutsutakse asjakohased pädevad ametiasutused nendes sündmustes liikmetena osalema, mis võimaldab olemasolevaid ressursse võimalikult suures ulatuses kasutada.

Tehniliste standardite esitamise tähtaeg on 18 kuud pärast direktiivi jõustumist. Selline tähtaeg peaks EIOPA-le tema praeguste vahendite alusel andma piisavalt aega, et need standardid välja töötada. Ainuke korduv väljund on seotud lihtsustatud kohustuste kasutamise aruandega.

Karistuste andmebaasi loomise ja pidamisega seotud töökoormus sõltub tõenäoliselt riikide ametiasutuste teatatud sündmuste kulgemisest. Juhtumid peaksid olema piiratud ja ajaliselt hajutatud, mis võimaldab EIOPA-l oma ressursse vajaduste kohaselt hallata.

EIOPA varasemat ja praegust kriisiohje valdkonna tööd arvestades leitakse, et EIOPA jaoks ette pandud ülesanded ei nõua lisatöökohtade loomist ja neid saab täita praeguste vahenditega.

5. MUU TEAVE

- **Rakenduskavad ning järelevalve, hindamise ja aruandluse kord**

Ettepanek nõuab, et liikmesriigid võtaksid 18 kuu jooksul alates selle ettepaneku jõustumisest kriisilahendust ja finantsseisundi taastamist käsitlevad eeskirjad oma siseriiklikku õigusesse üle. Nagu öeldud 5. jaos, peaksid riikide ametiasutused lihtsustatud kohustuste rakendamise kohta EIOPA-le igal aastal aru andma ning EIOPA peaks selle omakorda avalikustama.

- **Ettepaneku sätete üksikasjalik selgitus**

I jaotis – reguleerimisala, mõisted ja ametiasutused

Reguleerimisese ja -ala (artikkel 1)

Ettepanek käsitleb kõigi selliste kindlustus- ja edasikindlustusandjate kriisiohjet (ennetavad õigused, ennetav finantsseisundi taastamise kavandamine ja kriisilahendus), kes on asutatud ELis ning kelle suhtes kohaldatakse Solventsus II raamistikku.

Lisaks, kuna kindlustusgrupi ettevõtja maksejõuetus võib mõjutada terve grupi maksevõimet ja tegevust, tuleb ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise käigus määrata kindlaks ja hõlmata kõiki selliste kindlustusgruppide olulisi ettevõtjaid, kuhu kindlustusandja kuuluda võib, ning ametiasutustel peaksid olema tõhusad meetmed, et võtta nende ettevõtjate suhtes parandusmeetmeid, milles arvestatakse kindlustusgrupi majanduslikku usaldatavust, kõrvaldada grupi kriisilahenduskõlblikkust mõjutavaid takistusi ning koostada kindlustusgrupi kui terviku jaoks järjepidev kriisilahenduse skeem, eelkõige piiriüleses kontekstis.

Kriisilahendusasutuste loomine (artikkel 3)

Käesoleva ettepanekuga nõutakse liikmesriikidelt selliste kindlustussektori kriisilahendusasutuste loomist, mille käsutuses on ühtsed miinimumõigused, et võtta kõiki ettevalmistavaid ja kriisilahenduse meetmeid. Ettepanekus ei täpsustata, millisele ametiasutusele selline ülesanne määrata, ning seega võivad seda osa täita näiteks riiklikud keskpangad, pädevad ministeeriumid, riiklikud haldusasutused või muud asutused, millele on antud avaliku halduse pädevus. Kui need õigused antakse olemasolevale ametiasutusele, peaks olema kehtestatud piisav struktuurne kord, et vältida järelevalvefunktsioonide ja kriisilahendusfunktsioonide vahelisi huvide konflikte ja tagada tegevuse sõltumatus, eelkõige järelevalveasutuste mõistes.

II jaotis – ettevalmistamine

Lihtsustatud kohustused (artikkel 4)

Proportsionaalsuse põhimõtte järgimiseks ja liigse halduskoormuse vältimiseks peaksid ametiasutused vajaduse korral rakendama konkreetsete kindlustus- või edasikindlustusandjate lõikes erinevaid või vähendatud ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise ja teabe nõudeid ning nõudma harvem ajakohastusi, võttes arvesse teatavaid konkreetse kindlustus- ja edasikindlustusandjaga seotud tegureid. Ametiasutused peaksid igal aastal EIOPA-le lihtsustatud kohustuste rakendamise kohta aru andma.

Ennetav finantsseisundi taastamise kavandamine (artiklid 5–8)

Kindlustusgrupid peaksid koostama oma ennetavad finantsseisundi taastamise kavad ja esitama need kindlustusgrupi järelevalve tegijale. Lisaks peavad kindlustusandjad, kes ei kuulu kindlustusgruppi, mille suhtes selliseid kavandamisnõudeid kohaldatakse, koostama ennetavad finantsseisundi taastamise kavad, milles nähakse ette meetmed, mida kindlustus- või edasikindlustusandjad oma finantsseisundi taastamiseks võtma peavad, kui see on oluliselt halvenenud, ja neid kavasid korrapäraselt ajakohastama. Järelevalve tegijad peaksid määrama ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise kohustusega kindlustusandjad, tuginedes teatavale hulgale teguritele. Üldiselt peaks selliseid nõudeid kohaldama vähemalt 80 %-le liikmesriigi turust ning väikese riskiga kindlustus- või edasikindlustusandjad võib sellest välja jätta juhtumipõhiselt.

Need kavad parandavad kindlustusandja arusaama oma haavatavustest ning stressistsenaariumides kasutatavad realistlikud võimalused peaksid moodustama lahutamatu

osa kindlustus- või edasikindlustusandja juhtimissüsteemist. Ennetavates finantsseisundi taastamise kavades võib sisendina kasutada olemasolevaid vahendeid.

Ennetavaid finantsseisundi taastamise kavu peavad hindama järelevalveasutused, kes kontrollivad, kas kavad on põhjalikud ja kas nende abil oleks võimalik kindlustus- või edasikindlustusandja elujõulisust piisavalt kiiresti taastada.

Kriisilahenduse kavandamine ja kriisilahenduskõlblikkuse hindamine (artiklid 9–16)

Kriisilahendusasutused peavad koostama kriisilahenduse kavad, milles kehtestatakse ametiasutuse ette nähtud kriisilahenduse meetmed juhuks, kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud. Kokku peaks kriisilahenduse kavade koostamise kohustus olema 70 %-l liikmesriigi kindlustus- või edasikindlustusandjatest ning väikese riskiga kindlustus- ja edasikindlustusandjad võib sellest välja jätta juhtumipõhiselt. Asjakohased kindlustusandjad tuleks määrata kindlaks teatava arvu proportsionaalsuskriteeriumide põhjal, sealhulgas selle põhjal, milline oleks nende maksejõuetuse eeldatav mõju.

Ennetavad finantsseisundi taastamise või kriisilahenduse kavad ei tohiks tugineda erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele ning need ei tohi tekitada kahjumi teenimise riski maksumaksjatele.

Kriisilahenduse kavandamise käigus peaksid kriisilahendusasutused hindama ka kindlustusandja üldist kriisilahenduskõlblikkust ning käsitlema sellega seotud takistusi. Ametiasutuste kaalutlusõigus peaks piirduma ainult sellega, mida on vaja kindlustus- või edasikindlustusandja struktuuri ja toimingute lihtsustamiseks ainuüksi eesmärgiga parandada tema kriisilahenduskõlblikkust.

Ühised otsused (artikkel 17)

Kindlustusgrupi järelevalve tegijad, järelevalveasutused, kindlustusgrupi kriisilahendusasutused ja kriisilahendusasutused, kui need on olemas, peaksid püüdma jõuda ühiste otsusteni, järgides selles artiklis ette nähtud korda.

III jaotis – kriisilahendus

Kriisilahenduse tingimused (artikkel 19)

Ettepanekuga luuakse ühine parameeter, mille alusel kriisilahenduse vahendite rakendamine käivitada. Kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes tuleks alustada kriisilahendust, kui ta on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks ning ei ole võimalust, et erasektori alternatiivsed võimalused või järelevalvemeetmed suudaksid maksejõuetuse ära hoida.

Samal ajal tuleb tagada, et sekkuvaid meetmeid võetakse ainult juhul, kui sidusrühmade õigustesse sekkumine on õigustatud ja kriisilahenduse meede on avalikes huvides.

Kriisilahenduse vahendid ja õigused (artiklid 26–52)

Kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud, on kriisilahendusasutustel õigus rakendada järgmisi kriisilahenduse vahendeid:

a) kapitaliinstrumentide, võlainstrumentide ja muude kõlblike kohustiste allahindamine või konverteerimine, eelkõige muude kriisilahenduse vahendite, näiteks kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise või üleandmise vahendite rakendamise hõlbustamiseks. Luuakse konkreetne järjestus, mis täiendab ja vajaduse

korral asendab iga riigi maksejõuetust käsitlevates õigusaktides kehtestatut. Põhimõtteliselt tuleks aktsionäride nõuded täita enne allutatud võlausaldajate nõudeid. Kui need nõuded on täidetud, võivad kriisilahendusasutused määrata kõrgema nõudeõiguse järguga nõuete puhul tekkiva kahjumi. Teatud tingimustel toimub konverteerimine, et ülejäänud aktsionäride nõudeid oluliselt lahjendada;

b) kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimine (*run-off*): kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt võetakse ära õigus sõlmida uusi kindlustus- või edasikindlustuslepinguid, et piirata tema tegevust ainult oma olemasoleva portfelli juhtimisega, tagades seeläbi olemasoleva vara abil kindlustuslepingutest tulenevate nõuete maksimaalse katte;

c) ettevõtja võõrandamine: kindlustus- või edasikindlustusandja kõik või mõned ettevõtted võib äris tavalistel tingimustel maha müüa, ilma et tuleks täita muudel juhtudel kohaldatavaid menetlusnõudeid;

d) sildettevõtja: kogu kindlustus- või edasikindlustusandja ettevõtte või osa sellest võib anda üle riiklikult kontrollitud ettevõtjale. Sildettevõtjal peab olema Solventsus II direktiivi kohane tegevusluba. Tema tegevus on ajutist laadi ja eesmärk on müüa ettevõte eraomandajale, kui turutingimused on selleks sobivad;

e) varade ja kohustiste eraldamine: väärtuse langusega või probleemsed varad ja/või kohustised võib kanda üle vara valitsemise ettevõtjale, et neid hallata ja aja jooksul lahendada. Selleks et minimeerida konkurentsimoonutusi ja moraaliriski, tuleks seda vahendit rakendada ainult koostoimes mõne teise kriisilahenduse vahendiga.

Kui see on võimalik, võib kriisilahenduse protsessi rahastada ka kindlustuse tagamise skeemidest, kattes kahjumi ulatuses, mis on samaväärne puhaskahjumiga, mida skeemid kandma oleks pidanud, kui kindlustusvõtjaid oleks tulnud kaitsta tavalises maksejõuetusmenetluses. Sellistel juhtudel tagaks allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamine selle, et kõlblikud kindlustusvõtjad on kaitstud vähemalt tagatud summa ulatuses, mis on ka peamine põhjus selleks, miks siseriiklikus õiguses sellised kindlustuse tagamise skeemid kehtestatud on.

Nende vahendite rakendamiseks antakse kriisilahendusasutustele õigus omandada kontroll maksejõuetu või maksejõuetuks jääva institutsiooni üle, võtta üle aktsionäride ja juhtide roll, anda üle vara ja kohustised ning lepingud täitmisele pöörata. Kui see on asjakohane, siis peavad kriisilahenduse meetmed olema kooskõlas liidu riigiabi raamistikuga. Riikide ametiasutused võivad lisaks ühtsete miinimummeetmete kogumile kehtestada konkreetseid riiklikke meetmeid ja õigusi, kui need on kooskõlas liidu kriisilahenduse raamistiku põhimõtete ja eesmärkidega. Eelkõige võivad riikide ametiasutused kaaluda maksejõuetu kindlustusandja rekapitaliseerimiseks allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamist, tingimusel et see ei mõjuta kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid ning et võetakse asjakohaseid tervendamis- ja restruktureerimismeetmeid.

Lisasätted kriisilahenduse kohta, sealhulgas väärtuse hindamise, kaitsemeetmete, menetluslike kohustuste ning kaebuse esitamise õiguse ja muude meetmete välistamise kohta (artiklid 23–25 ja 53–66)

Tagamaks, et kriisilahenduse otsuste tegemisel järgitakse omandiõiguse peamisi põhimõtteid ning asjakohast äriühingu- või väärtpabereid käsitlevat õigust, sisaldab direktiiv vajalikke sätteid ja etappe, mida kriisilahendusasutused enne kriisilahenduse otsuste tegemist ja nende tegemise ajal täitma peavad. Nende hulka kuuluvad näiteks kindlustusandja bilansi täpse väärtuse hindamise tagamine; mõjutatud aktsionäride ja võlausaldajate, sealhulgas

kindlustusvõtjate jaoks mõeldud kaitsemeetmed, mis tagavad, et kui tulemused on nende jaoks halvemad, kui need oleksid olnud juhul, kui kindlustus- või edasikindlustusandja oleks riikliku kriisilahendusmenetluse käigus lõpetatud, makstakse neile hüvitist; menetluslikud etapid, mille järgi ametiasutused peaksid teavitama kindlustusandjat ja muid asjaomaseid asutusi kriisilahendusega seotud otsustest, ning õigus kriisiennetus- või kriisiohjemeetmed edasi kaevata. Kriisilahenduse ning finantsstabiilsuse kaitsmise eesmärgi soodustamiseks hõlmab see raamistik ka nõuete väljamaksmist käsitlevat ajutist moratooriumi ning kindlustusvõtjate elukindlustuslepinguga seotud tagastamisõiguste peatamist.

IV jaotis – piiriülese kindlustusgrupi kriisilahendus (artiklid 67–71)

Selleks et võtta arvesse teatavate kindlustusgruppide piiriülest laadi ning luua liidu kriisilahenduse ja finantsseisundi parandamise meetmete põhjalik ja integreeritud raamistik, luuakse grupi kriisilahendusasutuse juhtimisel ja EIOPA osalusel kriisilahenduse kolleegiumid. EIOPA hõlbustab ametiasutuste koostööd, aitab kaasa järjepidevusele ja vahendab, kui seda vaja on. Kolleegiumide eesmärk on koordineerida riikide ametiasutuste ettevalmistavaid ja kriisilahenduse meetmeid, et tagada liidu tasandil optimaalsed lahendused.

V jaotis – suhted kolmandate riikidega (artiklid 72–77)

Liidu kindlustusandjad tegutsevad aktiivselt kolmandates riikides ja vastupidi ning järelikult peab tõhusas raamistikus olema ette nähtud koostöö kolmandate riikide ametiasutustega. Ettepanek annab liidu ametiasutustele vajalikud õigused, et toetada maksejõuetu kolmanda riigi kindlustusandjaga seotud kolmanda riigi kriisilahenduse meetmeid, jõustades teatavatel tingimustel oma jurisdiktsioonis asuvate või selle õigusaktidega reguleeritud varade ja kohustiste üleandmist. Liidu kriisilahendusasutustel peaksid olema ka õigused rakendada kriisilahenduse vahendeid kolmandate riikide kindlustus- või edasikindlustusandjate riiklikele filiaalidele, kui eraldi toimuv kriisilahendus on vajalik avaliku huvi või kohalike kindlustusvõtjate kaitse tõttu.

Ettepanekus sätestatakse, et kolmandate riikide kriisilahenduse toetamise hõlbustamiseks võib sõlmida kolmandate riikide kriisilahendusasutustega koostöölepingud. EIOPA võib kolmandate riikide ametiasutustega sõlmida halduslikke raamkokkuleppeid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 33 ning riikide ametiasutused võivad sõlmida kahepoolseid kokkuleppeid kooskõlas EIOPA raamkokkulepetega.

VI jaotis – karistused (artiklid 78–82)

Tagamaks, et kindlustusandjad, isikud, kes tegelikult kontrollivad nende äritegevust, ning nende haldus-, juht- või järelevalveorgan, kellel on sellest ettepanekust tulenevaid kohustusi, täidavad nõudeid, peaksid liikmesriigid kehtestama halduskaristused ja muud tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad meetmed. EIOPA peaks pidama kõigi halduskaristuste keskset andmebaasi.

VII jaotis – Solventsus II direktiivi, äriühinguõiguse direktiivide ja EIOPA määruse muudatused

Solventsus II direktiivi muudatused, sealhulgas ennetavate meetmete osas (artikkel 83)

Selles ettepanekus selgitatakse järelevalveasutuste õigusi võtta kindlustusandjate suhtes halveneva finantsseisundi või regulatiivsete nõuete rikkumise korral ennetavaid meetmeid, et vältida halvenemise piisavalt varases etapis probleemide süvenemist, ilma et see mõjutaks olemasolevaid järkjärgulise sekkumise põhimõtteid.

Tulemusliku kriisilahenduse saavutamiseks muudetakse sätteid tervendamise ja lõpetamise kohta, et pikendada kriisilahenduse vahendite rakendamise korral nende rakendamise aega, kui neid vahendeid rakendatakse nii kriisilahenduse korraga hõlmatud üksuste kui ka kindlustusandjate suhtes.

Äriühinguõiguse direktiivide ja EIOPA määruse muudatused (artiklid 83–88)

Liidu äriühinguõiguse direktiivid sisaldavad eeskirju aktsionäride ja võlausaldajate kaitseks. Mõned nendest eeskirjadest võivad takistada kriisilahendusasutusi kiiresti tegutsemast. Seetõttu tehakse ettepanek neid muuta.

Tagamaks, et kriisilahendusasutused on Euroopa Finantsjärelevalve Süsteemis esindatud ning et EIOPA-l on olemas vajalikud eksperditeadmised, muudetaks määrust (EL) nr 1094/2010, et lisada kriisilahendusasutused pädevate ametiasutuste mõiste määratlusse.

2021/0296 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU DIREKTIIV,

millega luuakse kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistik ning muudetakse direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2009/138/EÜ, (EL) 2017/1132 ja määrusi (EL) nr 1094/2010 ja (EL) nr 648/2012

(EMPs kohaldatav tekst)

EUROOPA PARLAMENT JA EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artiklit 114,

võttes arvesse Euroopa Komisjoni ettepanekut,

olles edastanud seadusandliku akti eelnõu liikmesriikide parlamentidele,

võttes arvesse Euroopa Keskpanga arvamust[12],

võttes arvesse Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamust[13],

toimides seadusandliku tavamenetluse kohaselt

ning arvestades järgmist:

(1) Kindlustusandjate stressiolukorral võib olla liikmesriigi majanduslikule ja sotsiaalsele heaolule oluline mõju, kui selline olukord toob kaasa häireid kindlustusvõtjatele ning soodustatud või kahjustatud isikutele pakutavas kaitses. Edasikindlustusandjate osa majanduses, nende vastastikused seosed otsekindlustusandjate ja finantsturgudega üldisemalt ning võrdlemisi kontsentreeritud edasikindlustuse turg nõuavad nende probleemse olukorra või maksejõuetusega nõuetekohasel viisil tegelemiseks sobivat raamistikku. Seega tuleks käsitleda nii otsekindlustusandjate kui ka edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust, võttes arvesse nende vastavat spetsiifikat.

(2) 2008. aasta finantskriis tõi esile finantssektori haavatavused ja selle seotuse. Probleemsete olukordade ja maksejõuetuse põhjused näivad olevat seotud muu hulgas finantsturgude arengu ning kindlustuse või edasikindlustuse olemusega. Selles osas tuuakse kindlustus- ja edasikindlustusandjate peamiste murekohtadena sageli esile riskide allahindamist, s.o alarahastatud nõudeid, valesti hindamist, s.o alahinnatud kindlustusmakseid, varade ja kohustiste valesti valitsemist ning investeerimiskahju. Selles kontekstis on maksumaksjate raha kasutatud mitme kindlustusandja halvenenud finantsseisundi taastamiseks. Kuigi Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/138/EÜ[14] eesmärk oli tugevdada liidu finantssüsteemi ning kindlustus- ja edasikindlustusandjate vastupanuvõimet, ei kõrvaldanud see täielikult selliste

[12] ELT C …, …, lk ….

[13] ELT C …, …, lk ….

[14] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiiv 2009/138/EÜ kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta (Solventsus II) (ELT L 335, 17.12.2009, lk 1).

kindlustus- ja edasikindlustusandjate maksejõuetuse võimalust. Turu suur volatiilsus ja pikaajalised madalad intressimäärad oleksid kindlustus- ja edasikindlustusandjate kasumlikkuse ja maksevõime jaoks eriti kahjulikud. Kindlustus- ja edasikindlustusandjate tundlikkus turu ja majanduse arengu suhtes nõuab seetõttu eriti suurt ettevaatlikkust ja sobivat raamistikku, mille abil selliste ettevõtjate finantsseisundi võimalikku halvenemist hallata, sealhulgas ennetaval viisil. Mõned hiljutised maksejõuetuse ja ligilähedase maksejõuetuse juhtumid, eriti piiriülese laadiga juhtumid, tõid esile praeguse raamistiku nõrgad kohad, millega tuleb tegeleda, et korraldada kindlustus- või edasikindlusandjate korrakohast turult lahkumist.

(3) Kindlustus- või edasikindlustusandjate tegevust, teenuseid või toiminguid, mida ei ole võimalik mõistliku aja jooksul või kindlustusvõtjate, soodustatud või kahjustatud isikute jaoks mõistlike kuludega asendada, tuleb käsitleda kriitiliste funktsioonidena, mis peavad jätkuma. Selline tegevus või sellised teenused või toimingud võivad olla kriitilised liidu, riiklikul või piirkondlikul tasandil. Kindlustus- või edasikindlustuskaitse järjepidevus on sageli eelistatum kui maksejõuetu ettevõtja lõpetamine, kuna selline järjepidevus pakub kindlustusvõtjatele ning soodustatud või kahjustatud isikutele kõige soodsamaid tulemusi. Seetõttu on väga oluline, et oleksid olemas sobivad vahendid, millega maksejõuetust ennetada ning millega maksejõuetuse tekkimise korral minimeerida negatiivseid tagajärgi, säilitades nende kriitiliste funktsioonide järjepidevuse.

(4) Liidus maksejõuetute kindlustus- ja edasikindlustusandjate tulemusliku kriisilahenduse tagamine on siseturu lõpuleviimise keskse tähtsusega element. Selliste kindlustus- või edasikindlustusandjate maksejõuetus ei avalda mõju mitte ainult kindlustusvõtjatele ja potentsiaalselt reaalmajandusele ja nende turgude finantsstabiilsusele, kus sellised kindlustus- ja edasikindlustusandjad otseselt tegutsevad, vaid ka usaldusele kindlustuse siseturu vastu. Finantsteenuste siseturu lõpuleviimine on tugevdanud erinevate riiklike finantssüsteemide vahelist vastastikust mõju. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad tegutsevad aktiivselt finantsturgudel, et hallata oma investeeringute portfelli ja ohjata oma tegevusega seotud riske. Neid seovad omavahel tuletistehingud pankadevahelise turu ja muude põhimõtteliselt üleeuroopaliste finantsturgudega. Selle taustal võib liikmesriigi suutmatus tegeleda kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusega ning lahendada see ettearvataval ja ühtlustatud viisil, mis ennetaks tulemuslikult laiemat süsteemset kahju, kahjustada finantsturgude stabiilsust ja seetõttu ka finantsteenuste valdkonna siseturgu.

(5) 2008. aasta ülemaailmne finantskriis tõi esile vajaduse töötada kindlustus- ja edasikindlustusandjate jaoks välja sobiv finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistik. Rahvusvahelisel tasandil töötas finantsstabiilsuse nõukogu 2014. aasta oktoobris välja selliste kindlustusandjate jaoks mõeldud kindlustussektori tulemusliku kriisilahenduskorra põhilised omadused,[15] kes võiksid maksejõuetuse korral olla süsteemselt olulised või kriitilise tähtsusega. 2016. aasta juunis avaldas finantsstabiilsuse nõukogu lisasuunised süsteemselt oluliste kindlustusandjate jaoks tulemusliku kriisilahenduse strateegiate ja kavade väljatöötamise kohta[16]. Sellega paralleelselt võttis Rahvusvaheline Kindlustusjärelevalve Assotsiatsioon (IAIS)

[15] Finantsstabiilsuse nõukogu, „Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions“ (Finantsinstitutsioonide tulemusliku kriisilahenduskorra põhilised omadused), 2014.

[16] Finantsstabiilsuse nõukogu, „Developing Effective Resolution Strategies and Plans for Systemically Important Insurers“ (Süsteemselt oluliste kindlustusandjate jaoks tulemusliku kriisilahenduse strateegiate ja kavade väljatöötamine), 2016.

2019. aasta novembris vastu kindlustusjärelevalve üldpõhimõtted kõigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate jaoks ning rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustusgruppide ühise raamistiku, milles kirjeldatakse rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustusgruppide ennetava finantsseisundi taastamise kavandamisega seotud standardeid ja meetmeid, mida ametiasutused peaksid võtma selliste kindlustus- või edasikindlustusandjate suhtes, kes turult lahkuvad ja kelle suhtes algatatakse kriisilahendus[17]. Neid sündmusi tuleks maksejõuetute kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku loomisel arvesse võtta.

(6) Paljude kindlustus- ja edasikindlustusandjate tegevus ulatub üle riigipiiride. Kui ametiasutuste vahel puuduks piiriüleselt tegutseva kindlustus- või edasikindlustusandja probleemse olukorra või maksejõuetuse ettevalmistamise ja juhtimisega seotud koostöö ja koordineerimine, õõnestaks see liikmesriikide vahelist vastastikust usaldust, tooks kindlustusvõtjatele, soodustatud isikutele, kahjustatud isikutele või mõjutatud ettevõtjatele kaasa mitteoptimaalsed tulemused ning mõjutaks kindlustuse siseturu usaldusväärsust.

(7) Praegu ei ole Euroopa Liidu tasandil kindlustus- või edasikindlustusandjate koordineeritud kriisilahenduse menetlusi ühtlustatud. Selle asemel on liikmesriikide kindlustus- ja edasikindlustusettevõtjate maksejõuetust käsitlevate siseriiklike õigus- ja haldusnormide puhul märkimisväärseid sisulisi ja menetluslikke erinevusi. Lisaks ei pruugi äriühingute maksejõuetuse menetlused kindlustus- või edasikindlustusandjate jaoks sobida, kuna need ei pruugi alati kindlustusvõtjate, soodustatud ja kahjustatud isikute, reaalmajanduse või finantsstabiilsuse kui terviku jaoks tagada kriitiliste funktsioonide piisavat jätkumist.

(8) On vaja tagada maksejõuetute või tõenäoliselt maksejõuetuteks jäävate kindlustus- või edasikindlustusandjate kriitiliste funktsioonide järjepidevus, minimeerides samal ajal sellise kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse mõju majandusele ja finantssüsteemile. Seetõttu on vaja kehtestada raamistik, mis annaks ametiasutustele usaldusväärse vahendite kogumi, mille abil sekkuda piisavalt varakult ja kiiresti kindlustus- või edasikindlustusandjatesse, mis on maksejõuetud või jäävad tõenäoliselt maksejõuetuks. Selline raamistik peaks tagama, et kahjumi katavad esimeses järjekorras aktsionärid ning et võlausaldajad katavad kahjumi pärast aktsionäre, eeldusel et kooskõlas põhimõttega, mille kohaselt ei pea ükski võlausaldaja katma suuremat kahjumit, kui ta oleks katnud tavalises maksejõuetusmenetluses, ei kata ükski võlausaldaja suuremat kahjumit kui see, mis oleks tekkinud juhul, kui kindlustus- või edasikindlustusandja oleks tavalise maksejõuetusmenetluse käigus lõpetatud.

(9) Kehtestatav raamistik peaks võimaldama ametiasutustel tagada kindlustusvõtjate, soodustatud isikute ja kahjustatud isikute kindlustuskaitse jätkumine, anda vajaduse korral üle kindlustus- või edasikindlustusandja elujõulised toimingud ja portfellid ning jagada kahjumit õiglasel ja ettearvataval viisil. Need eesmärgid peaksid aitama vältida kindlustusvõtjatele, soodustatud isikutele ja kahjustatud isikutele tekkivat ebavajalikku kahju või sotsiaalseid raskusi, leevendada reaalmajandusele avalduvat negatiivset

[17] Rahvusvaheline Kindlustusjärelevalve Assotsiatsioon, „Insurance Core Principles and Common Framework for the Supervision of Internationally Active Insurance Groups“ (Rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustusgruppide järelevalve ühine raamistik ja kindlustusjärelevalve üldpõhimõtted), 2019.

mõju, minimeerida negatiivset mõju finantsturgudele ning minimeerida maksumaksjate kulusid.

(10) Direktiivi 2009/138/EÜ läbivaatamine ning eelkõige riskitundlikumate kapitalinõuete, tugevdatud järelevalve, täiustatud likviidsuse seire ning paremate makrotasandi usaldatavuspoliitikaga seotud vahendite kehtestamine peaks veelgi vähendama kindlustus- või edasikindlustusandjate maksejõuetuse tõenäosust ja parandama nende kindlustus- või edasikindlustusandjate vastupanuvõimet majanduslikule stressile, olgu see siis tingitud süsteemsetest häiretest või konkreetse ettevõtjaga seotud konkreetsetest sündmustest. Finantsprobleemidega olukordi ei saa hoolimata tugevast ja kindlast usaldatavusraamistikust siiski täiesti välistada. Seetõttu peaksid liikmesriigid olema valmistunud ning neil peaks olema sobivad finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse vahendid, et lahendada olukordi, mis hõlmavad nii süsteemseid kriise kui ka üksikute kindlustus- või edasikindlustusandjate maksejõuetust. Sellised vahendid peaksid sisaldama mehhanisme, mis võimaldavad ametiasutustel tegeleda tulemuslikult kindlustus- või edasikindlustusandjatega, mis on maksejõuetud või tõenäoliselt jäävad maksejõuetuks. Selliste vahendite rakendamisel ja õiguste kasutamisel tuleks arvesse võtta tingimusi, milles maksejõuetus tekkis.

(11) Mõned liikmesriigid on juba kehtestanud ennetava finantsseisundi taastamise kavandamise nõuded ning mehhanismid, millega käivitada maksejõuetute kindlustus- või edasikindlusandjate kriisilahendus. Kuna puuduvad kindlustus- või edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse ühised tingimused, õigused ja protsessid, mis kehtiksid kogu liidus, takistab see siiski tõenäoliselt siseturu sujuvat toimimist ja riikide ametiasutuste vahelist koostööd, kui nad tegelevad raskustes või maksejõuetute piiriüleste ettevõtjate kindlustusgruppidega. See vastab eriti tõele juhul, kui erinevad käsitlused toovad kaasa selle, et riikide ametiasutustel ei ole samal määral kontrolli kindlustus- või edasikindlustusandjate üle või sama kriisilahenduse suutlikkust. Sellised erinevused finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse korras võivad mõjutada võrdseid tingimusi ja tekitada kindlustus- või edasikindlustusandjate vahel konkurentsimoonutusi. Need tõkked tuleks kõrvaldada ja tuleks kehtestada eeskirjad, millega tagatakse, et siseturgu ei kahjustata. Selle jaoks tuleks kindlustus- või edasikindlustusandjate ennetavat finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust käsitlevate eeskirjade suhtes kohaldada ühiseid ühtseid miinimumeeskirju. Selleks et tagada kooskõla olemasolevate liidu õigusaktidega kindlustusteenuste valdkonnas, peaks ennetav finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kord kehtima kindlustus- või edasikindlustusandjatele, kelle suhtes kohaldatakse direktiivis 2009/138/EÜ kehtestatud usaldatavusnõudeid.

(12) Kindlustusgrupi ettevõtja maksejõuetus võib hakata kiiresti mõjutama terve kindlustusgrupi maksevõimet ja toiminguid. Seetõttu on vaja, et kindlustusgrupis oleks kehtestatud ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise nõuded. Lisaks peaks ametiasutuste käsutuses olema tõhusad meetmed, et võtta selliste ettevõtjate suhtes parandusmeetmeid, milles arvestatakse kõigi kindlustusgrupi liikmete majanduslikku usaldatavust, kõrvaldada kindlustusgrupi kriisilahenduskõlblikkust mõjutavaid takistusi ning koostada kindlustusgrupi kui terviku jaoks järjepidev kriisilahenduse skeem, eelkõige piiriüleses kontekstis. Seetõttu peaks ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise ja kriisilahenduskõlblikkuse nõuded ja kriisilahenduskord kehtima ka emaettevõtjatele, valdusettevõtjatele ja muudele kindlustusgrupi ettevõtjatele, sealhulgas väljaspool liitu asutatud kindlustus- ja edasikindlustusandjate filiaalidele.

(13) On vaja tagada finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku sobivus ja tulemuslikkus, vältides samal ajal kindlustus- või edasikindlustusandjate ja ametiasutuste jaoks tarbetut halduskoormust ja kulusid. Sellise finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku rakendamine peaks seega olema proportsionaalne asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja ning tema tegevuse ja teenuste laadi, mastaabi ja keerukusega. Finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise nõuete puhul peaksid ametiasutused määrama ühtlustatud riskipõhiste kriteeriumide alusel kindlaks, milliste kindlustus- või edasikindlustusandjate suhtes kavandamisnõudeid kohaldatakse. Selleks et suurendada usaldust kindlustuse ja edasikindlustuse ühtse turu vastu ning soodustada võrdseid tingimusi, tuleks turuhõlmavuse miinimumtaseme kehtestamise teel saavutada minimaalne valmisolek. Selle turuhõlmavuse miinimumtaseme puhul tuleks siiski võtta arvesse ühelt poolt finantsseisundi taastamisega ja teiselt poolt kriisilahendusega seotud erinevusi ning avalikku huvi kriisilahenduse meetmete võtmise vastu või selle puudumist.

(14) Samal põhjusel peaksid ametiasutused vajaduse korral kohaldama konkreetsete kindlustus- või edasikindlustusandjate puhul erinevaid või vähendatud ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise ja teabe nõudeid ning nõudma harvem ajakohastuste esitamist. Selliste lihtsustatud kohustuste kohaldamisel peaksid ametiasutused võtma arvesse kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuse laadi, mastaapi, keerukust ja asendatavust, aktsionäride struktuuri ja õiguslikku vormi, riskiprofiili, seotust teiste reguleeritud kindlustus- ja edasikindlustusandjatega või finantssüsteemiga üldiselt. Samuti peaksid ametiasutused võtma arvesse seda, kas sellel, kui kindlustus- või edasikindlustusandja jääks maksejõuetuks ja ta lõpetataks tavalise maksejõuetusmenetlusega, oleks tõenäoliselt oluline negatiivne mõju kindlustusvõtjatele, finantsturgudele, teistele kindlustus- ja edasikindlustusandjatele või majandusele laiemalt. Ametiasutused peaksid selliste lihtsustatud kohustuste kohaldamisest EIOPA-le kord aastas aru andma.

(15) Korrapärase kriisilahenduse protsessi tagamiseks ja huvide konflikti vältimiseks peaksid liikmesriigid määrama riikliku haldusasutuse või avaliku halduse pädevusega asutuse, mis täidab finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistikuga seotud funktsioone ja ülesandeid. Liikmesriigid peaksid tagama, et nendele kriisilahendusasutustele eraldatakse piisavad vahendid. Kui liikmesriik määrab ametisse kriisilahendusasutuse, millel on ka muid funktsioone, tuleks kehtestada asjakohane struktuurne kord, et eraldada need funktsioonid kriisilahendusega seotutest ning tagada tegevuse sõltumatus. Selline eraldamine ei peaks takistama kriisilahendusega seotud funktsioonide puhul juurdepääsu mis tahes teabele, mida asutus vajab finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistikuga seotud ülesannete täitmisel või erinevate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku rakendamises osalevate ametiasutuste vahelise koostöö jaoks.

(16) Arvestades seda, mis tagajärjed võivad kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusel olla kindlustusvõtjatele, finantssüsteemile ja liikmesriigi majandusele, ning võimalikku vajadust kasutada sellise maksejõuetusega tegelemisel avaliku sektori vahendeid, tuleks kriisiohje ja kriisilahenduse protsessi kaasata juba varajases etapis liikmesriigi rahandusministeerium või muud asjakohased ministeeriumid.

(17) Kindlustus- ja edasikindlusandjate halveneva finantsseisundi või nende kindlustus- või edasikindlustusandjate regulatiivsete nõuete rikkumisega tuleb tõhusalt tegeleda ning vältida probleemide süvenemist. Seetõttu peaksid järelevalveasutustel olema õigused ennetavate meetmete rakendamiseks. Sellised ennetavad õigused peaksid siiski olema kooskõlas järkjärgulise sekkumise põhimõtte ja direktiivis 2009/138/EÜ samalaadsete

olukordade jaoks ette nähtud järelevalveõigusega, kaasa arvatud direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 36 kirjeldatud järelevalvemenetluse jaoks ette nähtud järelevalveõigusega. Sellised ennetavad õigused ei tohiks siiski tuua kaasa uut eelmääratletud sekkumisläve peale kõnealuse direktiivi I jaotise VI peatüki 4. jaos sätestatud solventsuskapitalinõude taseme. Järelevalveasutused peaks iga olukorda hindama eraldi ning lähtuma ennetavate meetmete võtmise vajaduse kohta otsuse langetamisel konkreetsetest tingimustest, kindlustus- või edasikindlustusandja olukorrast ja enda järelevalvealasest hinnangust.

(18) On oluline, et kindlustusgrupid või üksikud kindlustus- või edasikindlustusandjad, kui see on asjakohane, koostaksid ennetavad finantsseisundi taastamise kavad, milles kehtestatakse meetmed, mida kindlustusgrupp või kindlustus- või edasikindlustusandja peab võtma, et pärast potentsiaalselt tema elujõulisust ohustava olukorra olulist halvenemist saaks taastada tema finantsseisundi. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad peaksid seetõttu määrama kvantiteedi ja kvaliteediga seotud näitajate kogumi, mis käivitaksid sellises ennetavas finantsseisundi taastamise kavas ette nähtud parandusmeetmete võtmise. Sellised näitajad aitaksid kindlustus- ja edasikindlustusandjatel võtta parandusmeetmeid, mis on nende kindlustusvõtjate parimates huvides, ja ei tohiks kehtestada uusi regulatiivseid usaldatavusnõudeid. Ennetavad finantsseisundi taastamise kavad, mis hõlmavad kõiki kindlustusgrupi olulisi juriidilisi isikuid, peaksid olema üksikasjalikud ja tuginema realistlikele eeldustele, mida saab kohaldada erinevate raskete ja ränkade stsenaariumide puhul. Need ennetavad finantsseisundi taastamise kavad peaksid moodustama kindlustus- või edasikindlustusandja juhtimissüsteemi lahutamatu osa. Selliste ennetavate finantsseisundi taastamise kavade koostamisel võib sisendina kasutada olemasolevaid vahendeid, sealhulgas oma riskide ja maksevõime hindamist, hädaolukorrakavasid või likviidsusriski juhtimise kavasid. Siiski tuleks ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise nõuet kohaldada proportsionaalselt ning see ei tohiks piirata direktiivi 2009/138/EL artikli 138 lõikes 2 nõutud finantsseisundi taastamise realistliku kava koostamist ja esitamist. Kui see on asjakohane, võib ennetava finantsseisundi taastamise kava osasid kasutada direktiivi 2009/138/EL artikli 138 lõikes 2 nõutud finantsseisundi taastamise kava koostamiseks või selle alusena.

(19) Tuleb tagada piisav valmisolek kriisiolukordadeks. Põhiemaettevõtjatelt või üksikutelt kindlustus- või edasikindlustusandjatelt tuleks seetõttu nõuda, et nad esitaksid oma ennetavad finantsseisundi taastamise kavad järelevalveasutusele, et viimane saaks neid täielikult hinnata, sealhulgas hinnata seda, kas need kavad on kõikehõlmavad ning suudaksid kindlustus- või edasikindlustusandja või kindlustusgrupi elujõulisuse piisavalt kiiresti taastada isegi ränga finantsstressi perioodil. Kui kindlustus- või edasikindlustusandja esitab ebasobiva ennetava finantsseisundi taastamise kava, peaks järelevalveasutustel olema õigus nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja võtaks vajalikke meetmeid, et korvata oma kava olulised puudujäägid.

(20) Kriisilahenduse kavandamine on tulemusliku kriisilahenduse lahutamatu osa. Seetõttu peaks kriisilahendusasutuste käsutuses olema kogu teave, mida on vaja kriitiliste funktsioonide tuvastamiseks ja nende jätkumise tagamiseks. Kindlustus- ja edasikindlustusandjad on oma toimimisest ja sellest tekkivatest probleemidest paremini teadlikud ning seetõttu peaksid kriisilahendusasutused koostama kriisilahenduse kavad muu hulgas asjaomaste kindlustus- ja edasikindlustusandjate esitatud teabe põhjal. Ebavajaliku halduskoormuse vältimiseks peaksid kriisilahendusasutused hankima vajalikku teavet peamiselt järelevalveasutustelt.

(21) Madala riskiprofiiliga ettevõtjatel ei peaks oma madala riskiprofiili tõttu olema kohustust koostada eraldi ennetavaid finantsseisundi taastamise kavasid ning nende suhtes ei peaks kohaldama kriisilahenduse kavandamise nõuet.

(22) Selleks et olla valmis parandus- ja kriisilahenduse meetmete võimalikuks vastasmõjuks ning parandada kindlustusgruppide kriisivalmidust ja kriisilahenduskõlblikkust, peaks igasugust kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamisega seotud käsitlust kohaldama kõigi kindlustusgrupi ettevõtjate suhtes, kes kuuluvad kindlustusgrupi järelevalve alla. Ennetavas finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamises tuleks võtta arvesse asjaomase kindlustusgrupi finants-, tehnilist ja äristruktuuri ja tema sisemise seotuse ulatust.

(23) Kindlustusgrupi ennetavad finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavad tuleks koostada kindlustusgrupi kui terviku jaoks ning neis tuleks määrata kindlaks meetmed nii põhiemaettevõtja kui ka kindlustusgruppi kuuluvate üksikute tütarettevõtjate jaoks. See, millisel määral tütarettevõtjaid ennetavates finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavades käsitletakse, peaks siiski olema proportsionaalne nende tähtsusega kindlustusgrupile ja kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja nende liikmesriikide finantssüsteemidele, kus need tütarettevõtjad tegutsevad. Kriisilahenduse kavade koostamises peaksid osalema selle liikmesriigi kriisilahendusasutused, kus kindlustusgrupil on tütarettevõtjaid. Järelevalve- või kriisilahenduse kolleegiumi raames tegutsevad asjaomased ametiasutused peaksid tegema kõik võimaliku, et jõuda nende kavade hindamise ja vastuvõtmise puhul ühise otsuseni. Siiski ei tohiks järelevalve- või kriisilahenduse kolleegiumi ühise otsuse puudumine mõjutada piisavat kriisiks valmisolekut. Sellistel juhtudel peaks igal tütarettevõtja eest vastutaval järelevalveasutusel olema võimalus nõuda oma jurisdiktsiooni kuuluvatelt tütarettevõtjatelt ennetavaid finantsseisundi taastamise kavasid ja anda sellistele kavadele oma hinnang. Samal põhjusel peaks iga tütarettevõtja eest vastutav kriisilahendusasutus koostama oma jurisdiktsiooni kuuluvate tütarettevõtjate kriisilahenduse kava ja seda ajakohasena hoidma. Kindlustusgruppi kuuluvate kindlustus- või edasikindlustusandjate individuaalsete ennetavate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade koostamine peaks olema erand, toimuma nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel ning selle suhtes tuleks kohaldada samu norme, mida kohaldatakse asjaomases liikmesriigis samaväärsetele kindlustus- ja edasikindlustusandjatele. Kui koostatakse kindlustusgruppi kuuluvate kindlustus- ja edasikindlustusandjate individuaalsed ennetavad finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavad, peaks asjaomaste ametiasutuste eesmärk olema saavutada võimalikult suures ulatuses järjepidevus ülejäänud kindlustusgrupi ennetavate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavadega.

(24) Selleks et kõiki asjaomaseid ametiasutusi täielikult ja püsivalt toimuvaga kursis hoida, peaksid järelevalveasutused edastama kõik ennetavad finantsseisundi taastamise kavad ja nende muudatused asjaomastele kriisilahendusasutustele ning kriisilahendusasutused peaksid edastama kõik kriisilahenduse kavad ja nende muudatused asjaomastele järelevalveasutustele.

(25) Kriisilahendusasutustel peaks olema õigus nõuda kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduskõlblikkuse hinnangu alusel kas otse või järelevalveasutuse vahendusel, et kindlustus- või edasikindlustusandja muudaks oma struktuuri ja korraldust. Samuti peaks kriisilahendusasutustel olema võimalik võtta vajalikke, kuid proportsionaalseid meetmeid, et vähendada või kõrvaldada kriisilahenduse vahendite rakendamisega seotud olulisi tõkkeid ning tagada asjaomaste ettevõtjate kriisilahenduskõlblikkus.

Kriisilahendusasutused peaksid kindlustus- või edasikindlustusandjate kriisilahenduskõlblikkust hindama nende kindlustus- või edasikindlustusandjate tasandil, mille puhul eeldatakse kindlustusgrupi kriisilahenduse kava kohaselt kriisilahenduse meetmete võtmist. Kriisilahendusasutuse võime nõuda kindlustus- või edasikindlustusandja struktuuri ja korralduse muutmist või võtta meetmeid kriisilahenduse vahendite rakendamisega seotud oluliste tõkete vähendamiseks või kõrvaldamiseks ja asjaomaste kindlustus- või edasikindlustusandjate kriisilahenduskõlblikkuse tagamiseks ei tohiks ulatuda kaugemale sellest, mis on vajalik asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja struktuuri ja toimingute lihtsustamiseks eesmärgiga parandada tema kriisilahenduskõlblikkust.

(26) Ennetavas finantsseisundi taastamise kavas või kriisilahenduse kavas kirjeldatud meetmete rakendamine võib avaldada mõju kindlustus- või edasikindlustusandjate töötajatele. Seetõttu peaksid sellised kavad sisaldama kogu finantsseisundi ja kriisilahenduse protsessi jooksul vajaduse korral töötajate esindajate teavitamise ja nendega konsulteerimise korda. Sellises korras tuleks võtta arvesse kollektiivlepinguid, muid sotsiaalpartnerite kehtestatud kokkuleppeid ning siseriiklikke ja liidu õigusakte, mis käsitlevad ametiühingute ja töötajate esindajate kaasamist äriühingu restruktureerimise protsessidesse.

(27) Üle kogu liidu tegutsevate kindlustus- ja edasikindlustusandjate või kindlustusgrupi ettevõtjate tulemusliku finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse jaoks on vaja seda, et järelevalve- ja kriisilahendusasutused teeksid kogu protsessi kõigis etappides – alates ennetavate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade koostamisest kuni kindlustus- või edasikindlustusandja tegeliku kriisilahenduseni – järelevalve- ja kriisilahenduse kolleegiumides koostööd. Kui ametiasutustel on kindlustusgruppide ja kindlustus- või edasikindlustusandjate kohta tehtavate otsuste osas lahkarvamusi, võib viimase võimalusena täita vahendaja osa Euroopa Kindlustus- ja Tööandjapensionide Järelevalve (EIOPA), mis asutati Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrusega (EL) nr 1094/2010[18].

(28) Finantsseisundi taastamise ja ennetamise etappides peaks aktsionäridele jääma täielik kontroll kindlustus- või edasikindlustusandja üle ja vastutus tema eest. Kui kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes käivitatakse kriisilahendus, ei tohiks nad selle eest enam vastutada. Seega tuleks kriisilahendusraamistikus näha ette kriisilahenduse algatamine piisavalt varakult, s.o enne seda, kui kindlustus- või edasikindlustusandja on bilansi või rahavoo mõistes maksejõuetu, kogu omakapital on täielikult ära kulutatud või kindlustus- või edasikindlustusandja ei suuda tähtaegade saabudes oma maksekohustusi täita. Kriisilahendus tuleks algatada siis, kui järelevalveasutus leiab pärast seda, kui ta on kriisilahendusasutusega konsulteerinud või kriisilahendusasutus on temaga konsulteerinud, et kindlustus- või edasikindlustusandja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks ning et alternatiivsed meetmed suudaksid mõistliku aja jooksul sellise maksejõuetuse ära hoida. Kindlustus- või edasikindlustusandjat tuleks lugeda maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks järgmistel juhtudel: i) kui kindlustus- või edasikindlustusandja rikub või tõenäoliselt rikub direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 4. jaos sätestatud miinimumkapitalinõuet ning kui ei ole mõistlik eeldada, et nõuetekohasus taastatakse; ii) kui kindlustus- või

[18] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määrus (EL) nr 1094/2010, millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Kindlustus- ja Tööandjapensionide Järelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/79/EÜ (ELT L 331, 15.12.2010, lk 48).

edasikindlustusandja ei täida enam tegevusloa tingimusi või kui tal tekib talle kohaldatavate õigusaktide ja eeskirjade kohaste õiguslike kohustuste täitmisel suuri puudujääke või tal tekib lähitulevikus talle kohaldatavate õigusaktide ja eeskirjade kohaste õiguslike kohustuste täitmisel suuri puudujääke sellisel viisil, mis õigustab tegevusloa kehtetuks tunnistamist; iii) kui kindlustus- või edasikindlustusandja ei suuda lähitulevikus tasuda või tõenäoliselt ei suuda tasuda oma võlgnevusi või muid kohustisi, kaasa arvatud makseid kindlustusvõtjatele või soodustatud isikutele, kui need sisse nõutakse; või iv) kui kindlustus- või edasikindlustusandja vajab erakorralist avaliku sektori finantstoetust.

(29) Kriisilahenduse vahendite rakendamine ja õiguste kasutamine võib kindlustus- ja edasikindlustusandjate aktsionäride ja võlausaldajate õigusi riivata. Eelkõige mõjutab aktsionäride omandiõigust kriisilahendusasutuste õigus anda kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiad või kogu tema vara või osa sellest üle eraomandajale, ilma et tal oleks selleks vaja aktsionäride nõusolekut. Lisaks võib mõjutada võlausaldajate võrdset kohtlemist õigus otsustada, millised kohustised maksejõuetult kindlustus- või edasikindlustusandjalt üle anda, et tagada teenuste järjepidevus ning vältida kahjulikku mõju kindlustusvõtjatele, soodustatud isikutele ja kahjustatud isikutele, reaalmajandusele või finantsstabiilsusele tervikuna. Seetõttu tuleks kriisilahenduse vahendit rakendada ainult selliste kindlustus- või edasikindlustusandjate puhul, mis on maksejõuetud või tõenäoliselt jäävad maksejõuetuks, ning ainult juhul, kui kriisilahenduse eesmärkide täitmine on üldistes huvides. Eelkõige tuleks kriisilahenduse vahendeid rakendada ainult juhul, kui kindlustus- või edasikindlustusandjat ei saa lõpetada tavalise maksejõuetusmenetluse raames, ilma et see mõjutaks põhjendamatult kindlustusvõtjate, soodustatud isikute ja nõude esitajate kaitset või kahjustaks finantssüsteemi stabiilsust. Lisaks peaks kriisilahenduse meetmeid olema vaja selleks, et tagada kriitiliste funktsioonide kiire üleandmine ja jätkumine, ning ei tohiks olla põhjendatud väljavaateid muudeks alternatiivseteks erasektori lahendusteks, kaasa arvatud olemasolevate aktsionäride või muu kolmanda poole tehtav kapitali suurendamine, millest piisab selleks, et taastada täielikult ettevõtja elujõulisus, ilma et see mõjutaks kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid. Igasugune kriisilahenduse meetmest tulenev aktsionäride ja võlausaldajate õigustesse sekkumine peab olema kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste hartaga. Eelkõige peaks see, kui kriisilahenduse meetme kontekstis koheldakse sama järgu võlausaldajaid erineval viisil, olema avaliku huvi seisukohalt õigustatud ja käsitletava riskiga proportsionaalne ega tohiks olla ei otseselt ega kaudselt kodakondsuse põhjal diskrimineeriv.

(30) Kriisilahenduse vahendeid rakendades ja kriisilahendusõigusi kasutades peaksid kriisilahendusasutused võtma kõik asjakohased meetmed tagamaks, et kriisilahenduse meetmed võetakse kooskõlas põhimõttega, et kindlustuslepingutest tulenevatele nõuetele avaldatakse mõju pärast aktsionäre, ning et muud võlausaldajad on kandnud oma osa kahjumist. Lisaks peaksid kriisilahendusasutused tagama, et kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduse kulud on minimaalsed ning et sama järgu võlausaldajaid koheldakse võrdselt.

(31) Kapitaliinstrumentide, võlainstrumentide ja muude kõlblike kohustiste allahindamine või konverteerimine peaks tagama sisemise kahjumi katmise mehhanismi. See mehhanism koos üleandmise vahenditega, mille eesmärk on tagada kindlustusvõtjate, soodustatud isikute ja kahjustatud isikute jaoks kindlustuskaitse järjepidevus, peaks võimaldama kriisilahenduse eesmärkide täitmist ning piirama suurel määral kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse mõju kindlustusvõtjatele. Siiski

võib esineda erakorralisi juhtumeid, kui kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduse jaoks võib olla vaja sekkumist konkreetsete riiklike skeemidega, eelkõige kindlustuse tagamise skeemi või kriisilahendusfondiga, et tagada täiendavad ressursid kahjumi katmise ja restruktureerimise või viimase abinõuna erakorralise avaliku sektori rahastamise jaoks. Võlausaldajate kaitsele suunatud vajalikes kaitsemeetmetes tuleks arvestada selliste konkreetsete riiklike skeemidega, mis peavad omakorda olema kooskõlas liidu riigiabi raamistikuga. Enne erakorralise avaliku sektori toetuse kasutamist tuleks rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit.

(32) Omandiõigusesse sekkumine ei tohiks olla ebaproportsionaalne. Kindlustus- ja edasikindlustusandjate mõjutatud aktsionärid ja võlausaldajad, sealhulgas kindlustusvõtjad, ei peaks seetõttu kandma suuremaid kulusid kui need, mida nad oleksid kandnud juhul, kui kindlustus- või edasikindlustusandja oleks kriisilahenduse otsuse langetamise hetkel lõpetatud. Kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varade ja kohustiste osalise eraomandajale või sildettevõtjale üleandmise korral tuleks kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja järelejäänud osa lõpetada tavalise maksejõuetusmenetluse raames. Kindlustus- või edasikindlustusandja lõpetamismenetluse ajaks järele jäänud aktsionäridel ja võlausaldajatel peaks olema õigus saada makseid või hüvitist oma lõpetamismenetlusega seotud nõuete eest ulatuses, mis ei ole väiksem kui see, mida nad oleksid saanud sisse nõuda, kui terve kindlustus- või edasikindlustusandja oleks tavalise maksejõuetusmenetluse raames lõpetatud.

(33) Aktsionäride ja võlausaldajate õiguste kaitsmiseks on vaja kehtestada selged kohustused seoses kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varade ja kohustiste hindamisega ning selle hindamisega, kuidas oleks aktsionäre ja võlausaldajaid koheldud juhul, kui kindlustus- või edasikindlustusandja oleks lõpetatud tavalise maksejõuetusmenetluse raames. Seetõttu on vaja sätestada, et enne seda, kui võetakse mis tahes kriisilahenduse meetmeid, tehakse kindlustus- või edasikindlustusandja varade ja kohustiste õiglane ja realistlik hindamine. Sellise hindamise suhtes peaks kehtima kaebuse esitamise õigus. Kriisilahenduse meetme laadi ning selle ja hindamise vahelise tiheda seose tõttu peaks selline edasikaebamine olema siiski võimalik ainult juhul, kui see käsitleb samal ajal ka kriisilahenduse otsust. Lisaks tuleb sätestada, et pärast seda, kui kriisilahenduse vahendid on rakendatud, võrreldakse seda, kuidas aktsionäre ja võlausaldajaid tegelikult koheldi ning kuidas neid tavalises maksejõuetusmenetluses koheldud oleks. Sellist tagasivaatelist võrdlust peaks saama kriisilahenduse otsusest eraldi vaidlustada. Aktsionäridel ja võlausaldajatel, kes said vähem, kui nad oleksid saanud tavalises maksejõuetusmenetluses, peaks olema õigus hüvitisele sellise vahe ulatuses.

(34) On oluline, et kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse korral arvestatakse kahjumit. Maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja varade ja kohustiste hindamine peaks põhinema õiglastel, usaldusväärsetel ja realistlikel eeldustel, mis on tehtud ajal, mil kriisilahenduse vahendeid rakendama hakatakse. Siiski ei tohiks kindlustus- või edasikindlustusandja finantsseisund mõjutada hindamisel kohustiste väärtust. Kiireloomulistel erandjuhtudel peaks kriisilahendusasutustel olema võimalik teha maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja varade või kohustiste kiirhindamine. Selline hindamine peaks olema ajutine ja kehtima seni, kuni tehakse sõltumatu hindamine. EIOPA peaks kehtestama põhimõtete raamistiku, mida sellistes hindamistes kasutada, ning võimaldama kriisilahendusasutustel ja sõltumatutel hindajatel kasutada vajaduse korral erinevaid konkreetseid metoodikaid.

(35) Kriisilahenduse meetmeid võttes peaksid kriisilahendusasutused võtma arvesse ja järgima kriisilahenduse kavades ette nähtud meetmeid, välja arvatud juhul, kui kriisilahendusasutused jõuavad asjaomaseid asjaolusid arvesse võttes seisukohale, et kriisilahenduse eesmärke on võimalik tõhusamalt saavutada meetmete abil, mida ei ole kriisilahenduse kavades ette nähtud.

(36) Kriisilahenduse vahendid tuleks kavandada nii, et need sobiksid paljude erinevate enamjaolt ettearvamatute stsenaariumidega tegelemiseks, võttes arvesse võimalikke erinevusi üksiku kriisiolukorras kindlustus- või edasikindlustusandja ja laiema süsteemse kriisi vahel. Seetõttu peaksid kriisilahenduse vahendid hõlmama kõiki neid stsenaariume, kaasa arvatud kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimine kuni tema lõpetamiseni, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja võõrandamine või aktsiate müük, sildettevõtja loomine, maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja langenud väärtusega või ebapiisava tootlusega portfellides varade ja kohustiste eraldamine, samuti maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kapitaliinstrumentide ja muude kõlblike kohustiste allahindamine või konverteerimine.

(37) Kui kriisilahenduse vahendeid on rakendatud selleks, et anda kindlustusportfellid üle usaldusväärsele ettevõtjale, mis võib olla erasektori omandaja või sildettevõtja, tuleks kindlustus- või edasikindlustusandja järelejäänud osa sobiva ajavahemiku jooksul likvideerida. Selle ajavahemiku pikkus peaks põhinema maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja vajadusel pakkuda teenuseid või tuge, mis võimaldaks erasektori omandajal või sildettevõtjal viia ellu toiminguid või osutada teenuseid, mis talle üle anti.

(38) Ettevõtja võõrandamise vahend peaks võimaldama kriisilahendusasutustel korraldada kindlustus- või edasikindlustusandja või tema ettevõtte osade müüki ühele või mitmele omandajale ilma aktsionäride nõusolekuta. Ettevõtja võõrandamise vahendit rakendades peaksid ametiasutused korraldama kindlustus- või edasikindlustusandja või tema ettevõtte osa turustamise avatud, läbipaistva ja mittediskrimineeriva protsessi alusel, seejuures müügihinda võimalikult suures ulatuses maksimeerides. Kui kiireloomulise juhtumi tõttu ei ole selline protsess võimalik, peaksid ametiasutused võtma meetmeid konkurentsile ja siseturule avalduva kahjuliku mõju heastamiseks.

(39) Ettevõtja võõrandamise vahendi rakendamise raames kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varade või kohustiste üleandmisest saadud puhastulu peaks minema lõpetamismenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale. Ettevõtja võõrandamise vahendi rakendamise raames kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide üleandmisest saadud puhastulu peaks minema nende aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omanikele. Tulude arvutamisel tuleks neist maha arvata kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusest ja kriisilahendusprotsessist tulenevad kulud.

(40) Teave, mis käsitleb maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja turustamist ning enne ettevõtja võõrandamise vahendi rakendamist võimalike omandajatega peetud läbirääkimisi, on tõenäoliselt tundliku laadiga ja võib kahjustada usaldust kindlustusturu vastu. Seetõttu on oluline tagada, et sellise teabe üldsusele avaldamist,

mida nõutakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 596/2014[19] kohaselt, võib lükata edasi niivõrd, kuivõrd on vaja kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduse kavandamiseks ja struktureerimiseks.

(41) Sildettevõtja on kindlustus- või edasikindlustusandja, mis on täielikult või osaliselt ühe või mitme avaliku sektori asutuse omanduses või mida kontrollib kriisilahendusasutus. Sildettevõtja peamine eesmärk on tagada maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kindlustusvõtjatele pakutavate kriitiliste funktsioonide jätkumine. Seetõttu tuleks sildettevõtjat käitada kui elujõulist tegevuse jätkajat ning ta tuleks turule tagasi lasta niipea, kui tingimused on selleks sobivad, või lõpetada, kui sildettevõtja ei ole elujõuline.

(42) Varade ja kohustiste eraldamise vahend peaks võimaldama ametiasutustel anda kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varad, nõuded või kohustised üle eraldiseisvale ettevõtjale, et selliseid varasid, nõudeid või kohustisi kõrvaldada, hallata ja lõpetada. Maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja jaoks ebaõiglase konkurentsieelise tekkimise tõkestamiseks tuleks varade ja kohustiste vahendit rakendada ainult koos teiste vahenditega.

(43) Tulemuslik kriisilahenduskord peaks tagama, et kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes saab kriisilahendusmenetluse viia ellu viisil, mis minimeerib maksejõuetuse negatiivset mõju kindlustusvõtjatele, maksumaksjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele. Allahindamine või konverteerimine peaks tagama, et enne seda, kui avaldatakse mõju kindlustuslepingutest tulenevatele nõuetele, katavad kahjumi maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionärid ja võlausaldajad ning nad kannavad asjakohase osa kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusest tulenevatest kuludest niipea, kui kasutatakse kriisilahendusõigust. Seega peaks allahindamise või konverteerimise vahend kindlustus- või edasikindlustusandjate aktsionäre ja võlausaldajaid ning teatud määral kindlustusvõtjaid rohkem motiveerima, et jälgida kindlustus- või edasikindlustusandja olukorda tavapärastes tingimustes.

(44) Tuleb tagada, et kriisilahendusasutused on erinevates olukordades piisavalt paindlikud, et algatada kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes maksevõimelisena likvideerimine, anda tema varad, õigused ja kohustised üle kindlustusvõtjate jaoks parimates tingimustes või jaotada ülejäänud kahjumit. Seetõttu on asjakohane sätestada, et kriisilahendusasutused peaksid saama rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit nii juhul, kui eesmärk on viia maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendus ellu maksevõimelisena likvideerimise teel, kui ka juhul, kui kriitilise tähtsusega kindlustusteenused antakse üle ning kindlustus- või edasikindlustusandja järelejäänud osa peatab oma tegevuse ja lõpetatakse. Selles kontekstis võib olla õigustatud kindlustustegevusega seotud kohustiste restruktureerimine, et tagada kindlustuskaitse olulise osa jätkumine ning kui seda loetakse kindlustusvõtjate parimates huvides olevaks.

(45) Kui on olemas realistlik võimalus, et kindlustus- või edasikindlustusandja elujõulisuse saab taastada ning kindlustusvõtjad ei kanna kriisilahenduse protsessi käigus mingit kahjumit, võib kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuse taastamiseks rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit. Sellisel

[19] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. aprilli 2014. aasta määrus (EL) nr 596/2014, mis käsitleb turukuritarvitusi (turukuritarvituse määrus) ning millega tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2003/6/EÜ ja komisjoni direktiivid 2003/124/EÜ, 2003/125/EÜ ja 2004/72/EÜ (ELT L 173, 12.6.2014, lk 1).

juhul peaks allahindamise või konverteerimise teel toimunud kriisilahendusega kaasnema juhtkonna väljavahetamine, välja arvatud juhul, kui juhtkonna säilitamine on kriisilahenduse eesmärkide täitmiseks asjakohane ja vajalik.

(46) Allahindamise või konverteerimise vahendit ei ole asjakohane rakendada tagatud või garanteeritud nõuete suhtes, kuna selline allahindamine või konverteerimine võib olla ebatõhus või see võib avaldada negatiivset mõju finantsstabiilsusele. Siiski on soovitatav, et allahindamise või konverteerimise vahendit rakendataks maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja võimalikult paljude erinevate tagamata kohustiste puhul, et kindlustada vahendi tõhusus ja selle eesmärkide täitmine. Siiski on teatavat liiki tagamata kohustiste allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisalast väljajätmine asjakohane. Seega ei tohiks kriitiliste funktsioonide järjepidevuse huvides rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit teatavate kohustiste suhtes, mis on seotud maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja töötajatega, või kaubanduslike nõuete suhtes, mis on seotud kindlustus- või edasikindlustusandja igapäevase toimimise jaoks kriitilise tähtsusega kaupade ja teenustega. Pensioni usaldusfondidele ja pensioni usaldusisikutele võlgnetavate pensioniõiguste ja pensionisummade tagamiseks ei tohiks allahindamise või konverteerimise vahendit rakendada maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja pensioniskeemiga seotud kohustiste suhtes. Süsteemse ülekandumise riski vähendamiseks ei tohiks allahindamise või konverteerimise vahendit rakendada maksesüsteemide liikmeks olemisest tulenevate kohustiste suhtes, mille järelejäänud tähtaeg on vähem kui seitse päeva, ega kindlustus- või edasikindlustusandjate, krediidiasutuste ja investeerimisühingute, välja arvatud samasse kindlustusgruppi kuuluvate ettevõtjate ees olevate kohustiste suhtes, mille esialgne tähtaeg on lühem kui seitse päeva.

(47) Kindlustusvõtjate, soodustatud isikute või kahjustatud isikute kaitse on üks kriisilahenduse peamisi eesmärke. Kindlustuslepingutest tulenevatele nõuetele tuleks seetõttu allahindamise või konverteerimise vahendit rakendada ainult viimase abinõuna ning kriisilahendusasutused peaksid hoolikalt kaaluma võimaliku allahindamise tagajärgi nõuetele, mis tulenevad kindlustuslepingutest, mille on sõlminud füüsilised isikud ning mikro-, väikesed ja keskmise suurusega ettevõtjad.

(48) Kriisilahendusasutused peaksid saama välistada või osaliselt välistada kohustisi olukordades, kui selliste kohustiste allahindamine või konverteerimine ei ole mõistliku aja jooksul võimalik, kui välistamine on rangelt vajalik ja kriisilahenduse eesmärkide saavutamisega proportsionaalne või kui allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamine tooks kaasa sellise väärtuse vähenemise, et teiste võlausaldajate kaetav kahjum oleks suurem, kui see oleks olnud siis, kui neid kohustisi ei oleks välistatud. Välistatud kohustiste puhul võib muude kõlblike kohustiste allahindamise või konverteerimise taset tõsta, et selliseid välistamisi arvesse võtta, kuigi seejuures tuleb järgida põhimõtet, et ükski võlausaldaja ei pea katma suuremat kahjumit, kui ta oleks katnud tavalises maksejõuetusmenetluses. Samal ajal ei tohiks liikmesriikidelt nõuda, et nad rahastaksid kriisilahendust oma üldeelarvest.

(49) Reeglina peaksid kriisilahendusasutused rakendama allahindamise või konverteerimise vahendit viisil, mis on kooskõlas võlausaldajate *pari passu* kohtlemisega ning kohaldatavates maksejõuetust käsitlevates õigusaktides ette nähtud kohustusliku nõuete järjekorraga. Seetõttu peaks kahjumi esmajärgus katma omavahendite koosseisu arvatud instrumentidega ning see tuleks jaotada aktsionäride vahel kas aktsiate tühistamise või üleandmise või olulise lahjendamise teel. Kui sellest ei piisa, tuleks allutatud laen alla hinnata või konverteerida. Kõrgema nõude rahuldamisjärguga

kohustisi tuleks konverteerida või alla hinnata ainult siis, kui allutatud laen on täies ulatuses konverteeritud või alla hinnatud.

(50) Kohustistega seotud erandid, muu hulgas makse- ja arveldussüsteemide, töötajate või kaubakrediiti andnud võlausaldajate või eelisjärjestuse puhul, peaksid kehtima võrdselt nii kolmandates riikides kui ka liidus. Tagamaks, et kohustisi saab kolmandates riikides alla hinnata või konverteerida, tuleb sätestada, et kolmanda riigi õigusega reguleeritavad lepingutingimused peavad seda võimalust arvesse võtma. Selliseid lepingutingimusi ei peaks nõudma kohustiste puhul, mille puhul on välistatud allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamine, või juhul, kui kolmanda riigi õigus või selle kolmanda riigiga sõlmitud siduv kokkulepe võimaldab asjaomase liikmesriigi kriisilahendusasutusel rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit.

(51) Aktsionärid ja võlausaldajad peaksid vajalikul määral osalema maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kahjumi jaotamise mehhanismis. Seetõttu peaksid liikmesriigid tagama, et kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud esimese, teise ja kolmanda taseme kapitaliinstrumendid suudavad makseraskuste korral kahjumi täielikult katta. Seega tuleks kriisilahendusasutustelt nõuda makseraskuste korral ja enne kriisilahenduse meetmete võtmist nende instrumentide täies ulatuses allahindamist või vajaduse korral nende konverteerimist esimese taseme instrumendiks. Selle puhul tuleks maksejõuetust mõista kui hetke, mil asjaomane kriisilahendusasutus leiab, et kindlustus- või edasikindlustusandja vastab kriisilahenduse eeltingimustele, või hetke, mil asjaomane kriisilahendusasutus otsustab, et kindlustus- või edasikindlustusandja kaotaks oma elujõulisuse, kui neid kapitaliinstrumente ei hinnata alla või ei konverteerita. Neid nõudeid tuleks instrumendiga seotud tingimustes ning seoses instrumendiga avaldatud või antud prospektis või pakkumisdokumentides arvesse võtta.

(52) Kriisilahendusasutustel peaksid olema kõik juriidilised õigused, mida saab erinevates kombinatsioonides kriisilahenduse vahendeid rakendades kasutada, et tagada kriisilahenduse tõhus elluviimine. Need juriidilised õigused peaksid hõlmama õigust anda maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiaid, varasid, õigusi või kohustisi üle teisele ettevõtjale, sealhulgas teisele kindlustus- või edasikindlustusandjale või sildettevõtjale, õigust aktsiaid alla hinnata või tühistada või maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kohustisi alla hinnata või konverteerida, õigust juhtkond välja vahetada ning õigust kehtestada nõuete väljamaksmist käsitlev ajutine moratoorium. On vaja lisaõigusi, kaasa arvatud õigust nõuda kindlustusgrupi muudelt osadelt oluliste teenuste järjepidevust.

(53) Ei ole vaja ette näha täpseid viise selleks, kuidas kriisilahendusasutused maksejõuetusse kindlustus- või edasikindlustusandjasse sekkuma peaksid. Kriisilahendusasutused peaksid saama enda kontrolli alla võtmise juures valida, kas teha seda otsese kindlustus- või edasikindlustusandjasse sekkumise või korralduse teel. Nad peaksid otsuse tegemisel lähtuma juhtumi asjaoludest.

(54) Tuleb kehtestada menetlusnõuded, et tagada, et kriisilahendusmeetmetest teavitatakse ja need avalikustatakse korrakohaselt. Teave, mida kriisilahendusasutused ja nende konsultandid kriisilahenduse protsessi käigus koguvad, on siiski tõenäoliselt tundlikku laadi ning seetõttu tuleks selle suhtes kohaldada tõhusat konfidentsiaalsuskorda, enne kui kriisilahenduse otsus avalikustatakse. Mis tahes teabe puhul, mis esitatakse otsuse kohta enne selle langetamist, olgu see kriisilahenduse eeltingimuste täitmise, konkreetse vahendi rakendamise või menetluse käigus võetud mis tahes meetme

kohta, tuleb eeldada, et sellel on mõju meetmega seotud avalikele ja erahuvidele. Seetõttu tuleb tagada, et on olemas sobivad mehhanismid sellise teabe konfidentsiaalsuse tagamiseks, kaasa arvatud finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjade ning selles kontekstis tehtud hindamiste tulemuste puhul.

(55) Kriisilahendusasutustel peaksid olema lisaõigused, et tagada aktsiate või võlainstrumentide ja varade ning õiguste ja kohustiste kolmandast isikust omandajale või sildettevõtjale üleandmise tõhusus. Eelkõige tuleks säilitada edasikindlustuslepingutest saadav majanduslik kasu, et soodustada kindlustuslepingutest tulenevate nõuete üleandmist ilma, et see mõjutaks asjaomase portfelli ning sellega seotud kindlustustehniliste eraldiste ja kapitalinõuete üldist riskiprofiili. Seetõttu peaks kriisilahendusasutustel olema võime kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid koos nende vastavate edasikindlustusõigustega üle kanda. See võime peaks hõlmama ka õigust tühistada üleantud instrumentide või varade puhul kolmandate isikute õigusi, õigust jõustada lepinguid ning õigust näha üleantud varade ja aktsiate saaja puhul ette kokkulepete järjepidevus. Samuti ei tohiks avaldada mõju poole õigusele lõpetada leping kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või tema kindlustusgrupi ettevõtjaga põhjusel, mis ei ole seotud maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendusega. Lisaks peaks kriisilahendusasutustel olema lisaõigus nõuda järelejäänud kindlustus- või edasikindlustusandjalt, mida tavalise maksejõuetusmenetluse käigus lõpetatakse, et ta pakuks vajalikke teenuseid, mis võimaldavad kindlustus- või edasikindlustusandjal, kelle varasid või aktsiaid ettevõtja võõrandamise vahendi või sildettevõtja vahendi rakendamise teel üle on antud, jätkata oma äritegevust.

(56) Harta artikli 47 kohaselt on igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Seetõttu peaks kriisilahendusasutuste tehtud otsuste suhtes kehtima kaebeõigus.

(57) Kriisilahendusasutuste võetud kriisiohjemeetmed võivad nõuda kompleksseid majanduslikke hinnanguid ja olulist valikuvabadust. Kriisilahendusasutustel on konkreetselt olemas eksperditeadmised selliste hinnangute koostamiseks ja valikuvabaduse asjakohase kasutuse kindlaks määramiseks. Seetõttu on oluline tagada, et kui riiklikud kohtud vaatavad läbi asjaomaseid kriisiohjemeetmeid, tuginevad nad kriisilahendusasutuste selles kontekstis tehtud kompleksetele majanduslikele hinnangutele. Siiski ei tohiks nende hinnangute kompleksne laad takistada riiklikke kohtuid uurimast, kas tõendid, millele kriisilahendusasutus tugines, on faktiliselt täpsed, usaldusväärsed ja järjepidevad, kas need tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida kompleksse olukorra hindamisel arvesse tuleks võtta, ning kas sellega on võimalik põhjendada selle alusel tehtud järeldusi.

(58) Kiireloomuliste olukordadega tegelemiseks tuleb sätestada, et mis tahes kaebuse esitamine ei too kaasa vaidlustatud otsuse toime automaatset peatamist ning et kriisilahendusasutuse otsus on vahetult jõustatav eeldusega, et selle tühistamine oleks vastuolus avaliku huviga.

(59) Ametiasutuste kriisilahendusõigusi kasutades on vaja kaitsta kolmandaid isikuid, kes on omandanud heas usus kriisilahendusmenetluses oleva institutsiooni varasid, õiguseid ja kohustisi. Samavõrd vajalik on finantsturgude stabiilsuse tagamine. Kriisilahenduse otsuse suhtes kehtiv kaebeõigus ei tohiks seega mõjutada hilisemaid haldustoiminguid või tehinguid, mis tehti tühistatud otsuse alusel. Sellistel juhtudel

peaksid hüvitised õigusvastase otsuse eest piirduma mõjutatud isiku kantud kahju hüvitamisega.

(60) Asjaomases liikmesriigis ja liidus esinevate oluliste finantsstabiilsuse riskide tõttu võib olla vaja võtta kiireloomulisi kriisiohjemeetmeid. Seega peaks igasugune siseriikliku õiguse kohane kriisiohjemeetme jaoks eelneva kohtu loa taotlemise menetlus ning sellise taotluse kohtus arutamine toimuma kiiresti. Liikmesriigid peaksid tagama, et asjaomane ametiasutus saab oma otsuse teha kohe pärast seda, kui kohus on selleks oma heakskiidu andnud. See võimalus ei tohiks piirata huvitatud isikute õigust esitada kohtule taotlus otsuse tühistamiseks. Siiski tuleks seda võimalust lubada ainult piiratud ajaks pärast seda, kui kriisilahendusasutus on võtnud kriisiohjemeetme, et kriisilahenduse otsuse rakendamisele mitte põhjendamatuid viivitusi tekitada.

(61) Tõhus kriisilahendus ja vajadus vältida jurisdiktsioonikonflikte nõuavad, et maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes ei algatataks ega jätkataks tavalist maksejõuetusmenetlust ajal, kui kriisilahendusasutus rakendab oma kriisilahendusõigusi või kriisilahenduse vahendeid, välja arvatud kriisilahendusasutuse algatusel või tema nõusolekul. Seetõttu tuleb kehtestada, et teatavaid lepingulisi kohustusi saab piiratud ajaks peatada, et kriisilahendusasutus saaks rakendada kriisilahenduse vahendeid. See võimalus ei peaks siiski kehtima selliste kohustuste suhtes, mis on seotud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivis 98/26/EÜ[20] viidatud liikmesriigi määratud süsteemidega, kaasa arvatud kesksete vastaspooltega. Direktiiviga 98/26/EÜ vähendatakse makse- ja väärtpaberiarveldussüsteemides osalemisega seotud riske, vähendades eelkõige häireid, mis tekivad sellises süsteemis osaleja maksejõuetuse korral. Tuleb tagada, et need kaitsemeetmed jäävad kriisiolukorras kehtima ning et makse- ja väärtpaberisüsteemide käitajate jaoks säilitatakse asjakohane kindlus. Järelikult ei tohiks kriisiennetusmeedet või kriisiohjemeedet lugeda iseenesest maksejõuetusmenetluseks direktiivi 98/26/EÜ tähenduses, tingimusel et asjaomase lepingu kohaseid olulisi kohustusi täidetakse edasi.

(62) Tuleb tagada, et kui kriisilahendusasutus annab varad ja kohustised üle erasektori omandajale või sildettevõtjale, on tal piisavalt aega üleantavate lepingute kindlakstegemiseks. Seetõttu peaks kriisilahendusasutusel olema võimalik piirata vastaspoolte õigusi finantslepingud lõpule viia, kiirendada nende täitmist või lõpetada need muul viisil enne, kui üleandmine on sooritatud. Sellised piirangud oleks vajalikud, et võimaldada ametiasutustel saada tõene ülevaade maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja bilansist, ilma et selles kajastuksid väärtuste ja mahtude muutused, mis kaasneksid lõpetamisõiguste ulatusliku kasutamisega, ning need peaksid aitama vältida turul ebastabiilsuse tekitamist. Vastaspoolte lepinguliste õiguste riivamine peaks piirduma minimaalselt vajaliku määraga. Kriisilahendusasutuste kehtestatud lõpetamisõiguse piirangud peaksid järelikult kehtima ainult seoses kriisilahenduse meetmega või sellise meetme kohaldamisega vahetult seotud mis tahes sündmuse esinemisel. Seega peaks alles jääma õigus lõpetada leping mõne muu rikkumise tõttu, sealhulgas võimendustagatiste maksmata või andmata jätmise tõttu.

(63) Maksejõuetu kindlustus- või edasikindlustusandja mõnede, kuid mitte kõigi varade, õiguste ja kohustiste üleandmise juhul tuleb säilitada õiguspärased

[20] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. mai 1998. aasta direktiiv 98/26/EÜ arvelduse lõplikkuse kohta makse- ja väärtpaberiarveldussüsteemides (ELT L 166, 11.6.1998, lk 45).

kapitaliturukokkulepped. Seetõttu on asjakohane kehtestada kaitsemeetmed, et takistada seotud kohustiste või seotud õiguste ja lepingute üksteisest eraldamist; see hõlmab sama vastaspoolega sõlmitud lepinguid, mis on kaetud tagatiskokkulepetega, omandiõiguse üleminekul põhinevate finantstagatiskokkulepetega, tasaarvestuskokkulepetega, lepingu lõpuleviimisel tehtava tasaarvestuse kokkulepetega ning struktureeritud finantskokkulepetega. Kui kohaldatakse selliseid kaitsemeetmeid, peaksid kriisilahendusasutused püüdma kõik kaitstud kokkuleppega hõlmatud seotud lepingud üle kanda või jätma need kõik järelejäänud maksejõuetule kindlustus- või edasikindlustusandjale. Need kaitsemeetmed peaksid tagama, et direktiivi 2009/138/EÜ kohaldamisel ei avaldaks see mõju tasaarvestuskokkuleppega kaetud riskipositsioonide käsitamisele regulatiivse kapitalina.

(64) Kindlustus- või edasikindlustusandjale finantsstabiilsuse tagamiseks tuleks kehtestada kindlustusvõtjate tagasiostuõiguse moratoorium. Selline moratoorium ja sellest asjaomasele kindlustus- või edasikindlustusandjale tulenev finantsstabiilsus peaksid kriisilahendusasutustele andma piisavalt aega, et hinnata nende kindlustus- või edasikindlustusandjate väärtust ja seda, milliseid kriisilahenduse vahendeid tuleks rakendada. Selline moratoorium peaks ka tagama kindlustusvõtjate võrdse kohtlemise ning hoidma seega ära võimaliku kahjuliku finantsmõju kindlustusvõtjatele, kes ei olnud esimeste oma kindlustuse tagasiostnute hulgas. Kuna kriisilahenduse üks eesmärkidest on kindlustuskaitse jätkumine, peaksid kindlustusvõtjad jätkama asjaomastes kindlustuslepingutes ette nähtud kohustuslike maksete tegemist, sealhulgas annuiteetide puhul.

(65) Selle tagamine, et kriisilahendusasutuste käsutuses on samad kriisilahenduse vahendid ja õigused, soodustab koordineeritud tegevust juhul, kui piiriülene kindlustusgrupp jääks maksejõuetuks. Siiski on vaja lisategevust, et edendada koostööd ja ennetada killustatud riiklikke reageerimisi. Selleks et kriisilahendusasutused saaksid kindlustusgruppide kriisilahendusega tegeledes anda heakskiidu kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi jaoks, peaks neil olema kohustus kriisilahenduse kolleegiumis koostööd teha ja üksteisega konsulteerida. Selleks et pakkuda foorumit arutelu pidamiseks ja sellise kokkuleppeni jõudmiseks, tuleks olemasolevate järelevalvekolleegiumide juurde luua kriisilahenduse kolleegiumid, kaasates sinna kriisilahendusasutused ja pädevad ministeeriumid, EIOPA ja vajaduse korral kindlustuse tagamise skeemide eest vastutavad ametiasutused. Kriisilahenduse kolleegiumid ei peaks olema mitte otsuseid tegevad organid, vaid platvormid, mis hõlbustavad riikide ametiasutuste otsuste tegemist, ning ühiseid otsuseid peaksid tegema riikide ametiasutused.

(66) Piiriüleste kindlustusgruppide kriisilahenduse puhul tuleks leida tasakaal kahe vajaduse vahel: ühest küljest vajadus menetluste järele, mis arvestavad olukorra kriitilisust ning pakuvad kindlustusgrupi kui terviku jaoks tõhusaid, õiglasi ja õigeaegseid lahendusi, ning teisest küljest vajadus kaitsta kindlustusvõtjaid, reaalmajandust ning finantsstabiilsust kõigis liikmesriikides, kus kindlustusgrupp tegutseb. Seetõttu peaksid erinevad kriisilahendusasutused jagama oma seisukohti kriisilahenduse kolleegiumis ning mis tahes kriisilahenduse meetmeid, mille kohta on teinud ettepaneku kindlustusgrupi kriisilahendusasutus, tuleks arutada ja ette valmistada erinevate kriisilahendusasutuste seas, kes on seotud kindlustusgrupi kriisilahenduse kavadega. Selleks et hõlbustada võimaluse korral kiireid ja ühiseid otsuseid, peaksid kriisilahenduse kolleegiumid võtma arvesse ka kõigi selliste liikmesriikide kriisilahendusasutuste arvamusi, milles kindlustusgrupp tegutseb.

(67) Kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse kriisilahenduse meetmetes tuleks alati võtta arvesse nende mõju kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele liikmesriigis, milles kindlustusgrupp tegutseb. Tütarettevõtja asutamise kohaks oleva liikmesriigi kriisilahendusasutustel peaks seetõttu olema võimalus esitada – viimase abinõuna ja korrakohaselt põhjendatud juhtudel – vastuväiteid kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse otsuste kohta, kui sellised kriisilahendusasutused on arvamusel, et kriisilahenduse vahendid ja meetmed ei ole asjakohased kas vajaduse pärast kaitsta vastava liikmesriigi kindlustusvõtjaid, reaalmajandust ja finantsstabiilsust või kohustuste pärast, mida samas liikmesriigis võrdväärsete kindlustus- ja edasikindlustusandjate suhtes kohaldatakse.

(68) Kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemidega tuleks hõlbustada koordineeritud kriisilahendust, mis tagab kõigi kindlustusgrupi kindlustus- ja edasikindlustusandjate jaoks suurema tõenäosusega parimad tulemused. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutused peaksid seetõttu tegema ettepanekuid kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemide kohta ning esitama need skeemid kriisilahenduse kolleegiumile. Kriisilahendusasutused, kes ei nõustu kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga või otsustavad võtta sõltumatuid kriisilahenduse meetmeid, peaksid selgitama kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele ja muudele kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud kriisilahendusasutustele oma lahkarvamuse põhjuseid ja teatama neist põhjustest koos üksikasjadega sõltumatute kriisilahenduse meetmete kohta, mida nad võtta kavatsevad. Iga kriisilahendusasutus, kes otsustab lahkuda kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemist, peaks põhjalikult kaaluma sellise lahkumise võimalikku mõju nende liikmesriikide kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele, kus teised kriisilahendusasutused asuvad, ja lahkumise võimalikku mõju kindlustusgrupi muudele osadele.

(69) Kindlustusgrupi tasandil koordineeritud tegevuse tagamiseks tuleks kriisilahendusasutusi kutsuda üles ühe kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi piires rakendama sama vahendit nende ettevõtjate suhtes, kes kuuluvad kriisilahenduse eeltingimustele vastavasse kindlustusgruppi. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutustel peaks seega olema õigus rakendada kindlustusgrupi tasandil sildettevõtja vahendit, et stabiliseerida kogu kindlustusgrupp tervikuna ning anda tütarettevõtjad üle sildettevõtjale eesmärgiga sellised tütarettevõtjad kas koos või üksikult edasi müüa, kui turutingimused selleks sobivad. Lisaks peaks kindlustusgrupi tasandi kriisilahendusasutusel olema õigus rakendada emaettevõtja tasandil allahindamise või konverteerimise vahendit.

(70) Rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide tõhus kriisilahendus eeldab koostööd liikmesriikide ja kolmandate riikide kriisilahendusasutuste vahel. Selleks peaks EIOPA-le andma juhul, kui olukord seda õigustab, õiguse töötada välja mittesiduvaid koostööraamlepinguid ja neid kolmandate riikide ametiasutustega sõlmida kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 33. Samal põhjusel peaks riikide ametiasutustel olema õigus sõlmida kolmandate riikide ametiasutustega kahepoolseid kokkuleppeid kooskõlas EIOPA koostööraamlepingutega. Selliste kahepoolsete kokkulepete väljatöötamine peaks tagama asjaomaste rahvusvaheliselt tegutsevate kindlustus- ja edasikindlustusandjate puhul tõhusa kavandamise, otsuste langetamise ja koordineerimise. Võrdsete tingimuste loomiseks peaksid sellised kahepoolsed kokkulepped olema vastastikused, nii et kriisilahendusasutused tunnustavad ja jõustavad üksteise menetlusi, välja arvatud siis, kui on tegu erandjuhtumiga, mis võimaldab keelduda kolmanda riigi kriisilahendusmenetluse tunnustamisest.

(71) Kriisilahendusasutuste vaheline koostöö peaks toimuma nii liidu või kolmanda riigi kindlustusgruppide tütarettevõtjate kui ka liidu või kolmanda riigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate filiaalide puhul. Kolmanda riigi kindlustusgrupi tütarettevõtjad on liidus asutatud ettevõtjad ning seetõttu kohaldatakse nende suhtes täies ulatuses liidu õigust, kaasa arvatud mis tahes kriisilahenduse vahendeid. Siiski on oluline, et liikmesriikidele jääks õigus võtta meetmeid selliste kindlustus- ja edasikindlustusandjate filiaalide suhtes, mille peakontor asub kolmandas riigis, kui kolmanda riigi kriisilahendusmenetluse tunnustamine ja rakendamine ohustaks liidu reaalmajandust või finantsstabiilsust või kui liidu kindlustusvõtjaid ei koheldaks kolmanda riigi kindlustusvõtjatega samaväärselt. Sellises olukorras peaks liikmesriikidel olema õigus pärast oma kriisilahendusasutustega konsulteerimist keelduda kolmanda riigi kriisilahendusmenetlust tunnustamast.

(72) EIOPA peaks edendama kriisilahendusasutuste tavade ühtlustamist suunistega, mis avaldatakse kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 16. Täpsemalt peaks EIOPA kirjeldama kõiki järgmisi elemente: a) teatavate kindlustus- ja edasikindlustusandjate puhul lihtsustatud kohustuste kasutamine; b) meetodid, mida kasutatakse ennetava finantsseisundi taastamise kavandamise jaoks kriteeriumide ja turuosade kindlaksmääramiseks; c) kvalitatiivsete ja kvantitatiivsete näitajate ning ennetavate finantsseisundi taastamise kavade erinevate stsenaariumide miinimumloetelu; d) kriitiliste funktsioonide kindlakstegemise kriteeriumid; e) üksikasjad kriisilahenduskõlblikkusega seotud tõketega tegelemiseks või nende kõrvaldamiseks võetavate meetmete kohta ning tingimused, mille juures iga meedet võib rakendada; ning f) kuidas teavet konfidentsiaalsusnõuete täitmiseks kokkuvõtlikult esitada tuleks.

(73) Finantsteenuste valdkonna tehnilised standardid peaksid toetama sidusat ühtlustamist ning kindlustusvõtjate, investorite ja tarbijate piisavat kaitset kogu liidus. Kuna EIOPA-l on põhjalikud eriteadmised, on tõhus ja asjakohane teha talle ülesandeks töötada liidu õiguses kindlaksmääratud valdkondades komisjonile esitamiseks välja regulatiivsete ja rakenduslike tehniliste standardite eelnõud, mille puhul ei ole vaja teha poliitilisi otsuseid.

(74) Komisjon peaks selles direktiivis ette nähtud juhtudel võtma vastu EIOPA välja töötatud regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud delegeeritud õigusaktidega kooskõlas ELi toimimise lepingu artikliga 290 ja määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14, et täpsustada järgnevaid elemente: a) ennetavates finantsseisundi taastamise kavades sisalduv teave; b) kriisilahenduse kavade sisu ja kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade sisu; c) kriisilahenduskõlblikkuse hindamise kriteeriumid ja aspektid; d) hindamise erinevad elemendid, sealhulgas esialgses hindamises sisalduva täiendava kahjumi puhvri arvutamise metoodika ning kohtlemise erinevuse hindamise metoodika; e) kolmanda riigi õigusega reguleeritavale finantslepingule lisatava lepingulise tingimuse sisu; f) kriisilahenduse kolleegiumide toimimine. Komisjon peaks käesolevas direktiivis ette nähtud juhtudel võtma vastu EIOPA välja töötatud rakenduslike tehniliste standardite eelnõud rakendusaktidega kooskõlas ELi toimimise lepingu artikliga 291 ja määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 15, et täpsustada kindlustus- või edasikindlustusandja poolse koostöö ja kriisilahenduse kavadega seotud teabe esitamise kord, selle sisu ning minimaalne hulk standardvorme ja -vorminguid.

(75) Direktiivis 2009/138/EÜ on sätestatud kindlustusandjate tervendamist või lõpetamist käsitlevate otsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine kõigis liikmesriikides. Selle direktiiviga tagatakse, et kõigi kindlustus- või edasikindlustusandja varade ja

kohustistega tegeletakse ühe protsessi raames, mis toimub tema päritoluliikmesriigis, olenemata tema asukohariigist, ning et vastuvõtvates liikmesriikides asuvaid võlausaldajaid koheldakse samamoodi kui päritoluliikmesriigi võlausaldajaid. Tõhusa kriisilahenduse saavutamiseks tuleks kriisilahenduse vahendite rakendamise korral kohaldada direktiivis 2009/138/EÜ kehtestatud sätteid tervendamise ja lõpetamise kohta nii juhul, kui neid vahendeid rakendatakse kindlustus- ja edasikindlustusandjate suhtes, kui ka juhul, kui neid rakendatakse muude kriisilahenduse korraga hõlmatud ettevõtjate suhtes. Seepärast tuleks neid sätteid vastavalt muuta.

(76) Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2004/25/EÜ,[21] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2007/36/EÜ[22] ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv (EL) 2017/1132[23] sisaldavad eeskirju nende direktiivide kohaldamisalasse jäävate kindlustus- ja edasikindlustusandjate aktsionäride ja võlausaldajate kaitse kohta. Olukorras, kus kriisilahendusasutustel on vaja kiiresti tegutseda, võivad need eeskirjad takistada tõhusat kriisilahenduse meetmete võtmist ning kriisilahendusasutuste kriisilahenduse vahendite ja õiguste rakendamist. Seega tuleks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL[24] ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2021/23[25] kohaseid erandeid laiendada kindlustus- ja edasikindlustusandjate kriisilahenduse kontekstis võetud meetmetele. Selleks et tagada aktsionäride jaoks maksimaalne õiguskindlus, tuleks sellised erandid selgelt sätestada, kitsalt piiritleda ning neid tuleks kasutada ainult avalikes huvides ja juhul, kui kriisilahenduse algatamise nõuded on täidetud.

(77) Tagamaks, et kõigile asjaomastele ametiasutustele jagatakse piisavalt teavet ja neil on piisav juurdepääs teabele, tuleb kindlustada, et kriisilahendusasutused on kõigis asjaomastes foorumites esindatud ning et EIOPA saab kasutada eksperditeadmisi, mida on vaja kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahendusega seotud ülesannete täitmiseks. Seetõttu tuleks määrust (EL) nr 1094/2010 muuta, et määrata kriisilahendusasutused selles määruses viidatud pädevateks asutusteks. Selline kriisilahendusasutuste ja pädevate asutuste ühtlustamine on kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklis 25 EIOPA-le määratud funktsioonidega, mille kohaselt aitab ta kaasa finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade väljatöötamisele ja koordineerimisele ning osaleb selles aktiivselt.

(78) On oluline, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad, isikud, kes tegelikult kontrollivad nende äritegevust, ning nende haldus-, juht- või järelevalveorgan täidaksid oma

---

21 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/25/EÜ ülevõtmispakkumiste kohta (ELT L 142, 30.4.2004, lk 12).

22 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. juuli 2007. aasta direktiiv 2007/36/EÜ noteeritud äriühingute aktsionäride teatavate õiguste kasutamise kohta (ELT L 184, 14.7.2007, lk 17).

23 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta direktiiv (EL) 2017/1132 äriühinguõiguse teatavate aspektide kohta (ELT L 169, 30.6.2017, lk 46).

24 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse finantsinstitutsioonide finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT L 173, 12.6.2014, lk 190).

25 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta ning millega muudetakse määruseid (EL) nr 1095/2010, (EL) nr 648/2012, (EL) nr 600/2014, (EL) nr 806/2014 ja (EL) 2015/2365 ning direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2007/36/EÜ, 2014/59/EL ja (EL) 2017/1132 (ELT L 22, 22.1.2021, lk 1).

kohustusi seoses selliste ettevõtjate kriisilahendusega. Sama oluline on tagada, et kindlustus- ja edasikindlustusandjaid, isikuid, kes tegelikult kontrollivad nende äritegevust, ning nende haldus-, juht- või järelevalveorganit koheldakse kogu liidus samamoodi. Seega tuleks liikmesriikidelt nõuda, et nad kehtestaksid tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad halduskaristused ja muud haldusmeetmed. Sellised halduskaristused ja muud haldusmeetmed peaksid täitma teatavaid põhinõudeid, mis käsitlevad adressaate, kriteeriume, mida halduskaristuse või muu haldusmeetme kohaldamisel arvesse tuleb võtta, halduskaristuse või muu haldusmeetme avalikustamist, peamisi karistuste mõistmise õigusi ning haldustrahvide tasemeid. EIOPA peaks pidama keskset andmebaasi, mis käsitleb kõiki halduskaristusi või muid haldusmeetmeid ning teavet kaebuste kohta, millest järelevalveasutused ja kriisilahendusasutused talle teatanud on, ning mille puhul kehtib range ametisaladuse hoidmise kohustus.

(79) Liikmesriikidelt ei peaks nõudma, et nad kehtestaksid selle direktiivi kohaste rikkumiste jaoks halduskaristusi või muid haldusmeetmeid, kui selliste rikkumiste suhtes kohaldatakse riiklikku kriminaalõigust. Kui rikkumiste puhul kohaldatakse halduskaristuste või muude haldusmeetmete asemel kriminaalkaristusi, ei peaks see aga vähendama ega muul viisil mõjutama kriisilahendusasutuste ja järelevalveasutuste võimet teha koostööd teiste liikmesriikide kriisilahendusasutuste ja järelevalveasutustega, vahetada nendega teavet ja omada sellisele teabele juurdepääsu õigel ajal, sealhulgas pärast seda, kui asjaomasest rikkumisest on teatatud kriminaalmenetluse algatamiseks pädevatele õigusasutustele.

(80) Kuna selle direktiivi eesmärki, nimelt kindlustus- ja edasikindlustusandjate kriisilahenduse eeskirjade ja korra ühtlustamine, ei suuda liikmesriigid piisavalt saavutada, küll aga saab seda mis tahes kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse kogu liidule avalduva mõju tõttu paremini saavutada liidu tasandil, võib liit võtta meetmeid kooskõlas Euroopa Liidu lepingu artiklis 5 sätestatud subsidiaarsuse põhimõttega. Kõnealuses artiklis sätestatud proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt ei lähe käesolev direktiiv nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajalikust kaugemale.

(81) Kui järelevalveasutused ja kriisilahendusasutused teevad selle direktiivi alusel otsuseid või võtavad meetmeid, peaksid nad alati võtma korrakohaselt arvesse oma otsuste ja meetmete mõju kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele teistes liikmesriikides ning kaaluma mis tahes tütarettevõtja või piiriülese tegevuse tähtsust kindlustusvõtjatele, finantssektorile ja majandusele liikmesriigis, kus selline tütarettevõtja on asutatud või kus selline tegevus toimub, isegi kui kõnealust tütarettevõtjat või piiriülest tegevust loetakse kindlustusgrupi jaoks vähem tähtsaks,

ON VASTU VÕTNUD JÄRGMISE DIREKTIIVI:

I JAOTIS
REGULEERIMISESE ja -ALA, MÕISTED NING KRIISILAHENDUSASUTUSTE MÄÄRAMINE

Artikkel 1

Reguleerimisese ja -ala

1. Käesoleva direktiiviga kehtestatakse finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse eeskirjad ja menetlused järgmiste ettevõtjate puhul:

   a) kindlustus- ja edasikindlustusandjad, mis on asutatud liidus ja kuuluvad direktiivi 2009/138/EÜ artikli 2 kohaldamisalasse;

   b) liidus asutatud emaettevõtjast kindlustus- ja edasikindlustusandjad;

   c) liidus asutatud kindlustusvaldusettevõtjad ja segafinantsvaldusettevõtjad;

   d) liikmesriigis asutatud emaettevõtjast kindlustusvaldusettevõtjad ja emaettevõtjana tegutsevad segafinantsvaldusettevõtjad;

   e) liidus emaettevõtjana tegutsevad kindlustusvaldusettevõtjad ja liidus emaettevõtjana tegutsevad segafinantsvaldusettevõtjad;

   f) väljaspool liitu asutatud kindlustus- ja edasikindlustusandjate filiaalid, mis täidavad artiklites 72–77 kehtestatud tingimusi.

   Kui kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused kehtestavad ja kohaldavad käesolevas direktiivis sätestatud nõudeid ning rakendavad esimeses lõigus osutatud ettevõtja suhtes eri nende käsutuses olevaid vahendeid, võtavad nad arvesse selle ettevõtja äritegevuse laadi, aktsionäride struktuuri, õiguslikku vormi, riskiprofiili, seotust teiste institutsioonidega või finantssüsteemiga üldiselt ning ettevõtja tegevuse ulatust ja keerukust.

2. Liikmesriigid võivad võtta vastu käesolevas direktiivis ja selle põhjal vastu võetud delegeeritud õigusaktides ning rakendusaktides sätestatud eeskirjadest rangemad või neid täiendavad eeskirjad ja neid kohaldada, kui need eeskirjad on üldkohaldatavad ega lähe vastuollu käesoleva direktiiviga ega selle põhjal vastu võetud delegeeritud õigusaktide ja rakendusaktidega.

Artikkel 2

Mõisted

1. Selles direktiivis kasutatakse direktiivi 2009/138/EÜ artikli 212 punktides a–d ja f–h määratletud mõisteid.

2. Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

   1) „kriisilahendus“ – kriisilahenduse vahendi või artikli 26 lõikes 3 osutatud vahendi rakendamine artikli 18 lõikes 2 osutatud ühe või enama kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks;

   2) „liikmesriigis emaettevõtjana tegutsev kindlustusvaldusettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 212 lõike 1 punktis f määratletud

kindlustusvaldusettevõtja, mis on asutatud liikmesriigis ning mis ei ole samas liikmesriigis loa saanud või asutatud kindlustus- või edasikindlustusandja, kindlustusvaldusettevõtja või segafinantsvaldusettevõtja tütarettevõtja;

3) „liidus emaettevõtjana tegutsev kindlustusvaldusettevõtja“ – liikmesriigis asuv emaettevõtjana tegutsev kindlustusvaldusettevõtja, mis ei ole mis tahes liikmesriigis loa saanud või asutatud kindlustus- või edasikindlustusandja, muu kindlustusvaldusettevõtja või segafinantsvaldusettevõtja tütarettevõtja;

4) „liikmesriigis emaettevõtjana tegutsev segafinantsvaldusettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 212 lõike 1 punktis h määratletud segafinantsvaldusettevõtja, mis on asutatud liikmesriigis ning mis ei ole ise samas liikmesriigis loa saanud või asutatud kindlustus- või edasikindlustusandja, kindlustusvaldusettevõtja või segafinantsvaldusettevõtja , tütarettevõtja;

5) „liidus emaettevõtjana tegutsev segafinantsvaldusettevõtja“ – liikmesriigis emaettevõtjana tegutsev segafinantsvaldusettevõtja, mis ei ole mis tahes liikmesriigis loa saanud kindlustus- või edasikindlustusandja või mis tahes liikmesriigis asutatud muu kindlustusvaldusettevõtja või segafinantsvaldusettevõtja tütarettevõtja;

6) „kriisilahenduse eesmärgid“ – artikli 18 lõikes 2 osutatud kriisilahenduse eesmärgid;

7) „kriisilahendusasutus“ – artikli 3 kohaselt liikmesriigi määratud ametiasutus;

8) „järelevalveasutus“ – järelevalveasutus, nagu on määratletud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 10;

9) „kriisilahenduse vahend“ – artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahend;

10) „kriisilahendusõigus“ – artiklites 40–52 osutatud õigus;

11) „pädev ministeerium“ – rahandusministeerium või muu riigi tasandil vastavalt riiklikule pädevuste jaotusele majandus-, finants- ja eelarveküsimuste eest vastutav liikmesriigi ministeerium, mis on määratud kooskõlas artikli 3 lõikega 7;

12) „kõrgem juhtkond“ – sellised füüsilised isikud, kes täidavad kindlustus- või edasikindlustusandjas oma täidesaatvat funktsiooni ning kes on selle igapäevase juhtimise eest vastutavad ja haldus-, juht- või järelevalveorgani ees aruandekohustuslikud;

13) „piiriülene kindlustusgrupp“ – kindlustusgrupp, mille ettevõtjad on asutatud rohkem kui ühes liikmesriigis;

14) „erakorraline avaliku sektori finantstoetus“ – riigiabi ELi toimimise lepingu artikli 107 lõike 1 tähenduses või mis tahes muu riigiülesel tasandil antav avaliku sektori finantstoetus, mis juhul, kui seda osutataks riigi tasandil, oleks riigiabi, mida antakse sellisele kindlustus- või edasikindlustusandjale või artikli 1 lõike 1 punktides b–d osutatud ettevõtjale või kindlustusgrupile, kuhu selline kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja kuulub, et säilitada või taastada tema elujõulisus, likviidsus või maksevõimelisus;

15) „kindlustusgrupi ettevõtja“ – juriidiline isik, mis kuulub kindlustusgruppi;

16) „ennetav finantsseisundi taastamise kava“ – artikli 5 kohaselt kindlustus- või edasikindlustusandja koostatav ja hallatav ennetav finantsseisundi taastamise kava;

17) „kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava“ – artikli 7 kohaselt koostatav ja hallatav kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava;

18) „oluline piiriülene tegevus“ – asutamisõiguse alusel ellu viidud kindlustus- ja edasikindlustustegevus ja teenuste osutamise vabaduse alusel konkreetses vastuvõtvas liikmesriigis ellu viidud tegevus, mille puhul on aastane kindlustusmaksete brutosumma enam kui 5 % kindlustus- või edasikindlustusandja aastasest kindlustusmaksete brutosummast, mida arvestatakse kindlustus- või edasikindlustusandja viimase kättesaadava finantsaruande põhjal;

19) „kriitilised funktsioonid“ – tegevus, teenused või toimingud, mida viib ellu kindlustus- või edasikindlustusandja kolmandate poolte heaks ning mida ei saa mõistliku aja jooksul või mõistlike kuludega asendada, ning mille puhul on tõenäoline, et kindlustus- ja edasikindlustusandja suutmatus seda tegevust või neid teenuseid või toiminguid ellu viia mõjutab tõenäoliselt olulisel määral finantsstabiilsust ja reaalmajandust ühes või enamas liikmesriigis, sealhulgas mõjutades suurt hulka kindlustusvõtjaid, soodustatud isikuid või kahjustatud isikuid või tekitades süsteemseid häireid või õõnestades üldist usaldust kindlustusteenuste osutamise suhtes;

20) „põhiäriliinid“ – äriliinid ja sellega seonduvad teenused, mis on kindlustus- või edasikindlustusandja või sellise kindlustusgrupi tulude, kasumi või frantsiisiväärtuse olulisteks allikateks, kuhu kindlustus- või edasikindlustusandja kuulub;

21) „rahastu“ – liikmesriigi poolt ametlikult tunnustatud rahastu, mille pakutav raha on saadud selle liikmesriigi territooriumil tegutsevate kindlustus- ja edasikindlustusandjate osamaksetest eesmärgiga tagada, et kriisilahendusasutus saab tulemuslikult rakendada artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid ja artiklites 40–52 osutatud õigusi;

22) „omavahendid“ – omavahendid, nagu on määratletud direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 87;

23) „kriisilahenduse meede“ – otsus alustada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes artikli 19 või 20 kohaselt kriisilahendusmenetlust, artikli 26 lõikes 3 kirjeldatud kriisilahenduse vahendi rakendamist või ühe või enama artiklites 40–52 kirjeldatud kriisilahendusõiguse rakendamist;

24) „kriisilahenduse kava“ – kindlustus- või edasikindlustusandja jaoks artikli 9 kohaselt koostatud kriisilahenduse kava;

25) „kindlustusgrupi kriisilahendus“ – üks järgmisest kahest tegevusest:

   a) emaettevõtja või konsolideeritud järelevalve all oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tasandil võetakse kriisilahenduse meetmeid või

   b) kriisilahendusasutus koordineerib artikli 26 lõikes 3 viidatud kriisilahenduse vahendite rakendamist ja kasutab artiklites 40–52 kirjeldatud kriisilahendusõigusi kindlustusgrupi ettevõtjate suhtes, kes

vastavad artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 kirjeldatud kriisilahenduse eeltingimustele;

26) „kindlustusgrupi kriisilahenduse kava“ – vastavalt artiklitele 10 ja 11 koostatud kava kindlustusgrupi kriisilahenduseks;

27) „kindlustusgrupi kriisilahendusasutus“ – kriisilahendusasutus liikmesriigis, kus asub kindlustusgrupi järelevalve tegija;

28) „kindlustusgrupi kriisilahenduse skeem“ – kindlustusgrupi kriisilahenduse eesmärgil artikli 70 kohaselt koostatud kava;

29) „kriisilahenduse kolleegium“ – artikli 68 kohaselt loodud kolleegium, mis täidab selle artikli lõikes 1 osutatud ülesandeid;

30) „tavaline maksejõuetusmenetlus“ – maksejõuetusmenetlus võlgniku kõigi võlakohustuste suhtes, mille käigus võlgnik kaotab täielikult või osaliselt oma vara käsutamise õiguse, ja määratakse likvideerija või haldur, ning mida tavaliselt rakendatakse kindlustus- ja edasikindlustusandjate suhtes vastavalt siseriiklikule õigusele, mis on kehtestatud konkreetselt nende kindlustus- ja edasikindlustusandjate suhtes või mida üldiselt kohaldatakse mis tahes juriidilise või füüsilise isiku suhtes;

31) „võlainstrumendid“ – võlakirjad ja muud liiki võõrandatavad võlainstrumendid, instrumendid, mille alusel tekib võlg või tunnustatakse võla olemasolu, ning instrumendid, mis annavad õiguse võlainstrumentide omandamiseks;

32) „kindlustuslepingust tulenev nõue“ – kindlustuslepingust tulenev nõue direktiivi 2009/138/EÜ artikli 268 lõike 1 punkti g tähenduses;

33) „liikmesriigi emaettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 15 määratletud emaettevõtja, mis on asutatud liikmesriigis;

34) „järelevalvekolleegium“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 212 lõike 1 punktis e määratletud järelevalvekolleegium, mis on loodud kooskõlas direktiivi 2009/138/EÜ artikliga 248;

35) „liidu riigiabi raamistik“ – ELi toimimise lepingu artiklitega 107, 108 ja 109 kehtestatud ning ELi toimimise lepingu artikli 108 lõike 4 või artikli 109 alusel vastu võetud määrustega ja kõigi muude liidu aktidega, sealhulgas suuniste, teatiste ja teadetega loodud raamistik;

36) „lõpetamine“ – artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja varade realiseerimine;

37) „vara ja kohustiste eraldamise vahend“ – moodus, mida kriisilahendusasutus kasutab, et anda kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara, nõuded või kohustised üle vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjale vastavalt artiklile 30;

38) „vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja“ – juriidiline isik, mis vastab artikli 30 lõikes 2 sätestatud nõuetele;

39) „allahindamise või konverteerimise vahend“ – moodus, mida kriisilahendusasutus kasutab allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamiseks kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kohustiste suhtes vastavalt artiklile 34;

40) „ettevõtja võõrandamise vahend“ – moodus, mida kriisilahendusasutus kasutab kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja poolt emiteeritud aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide või kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja vara, nõuete või kohustiste üleandmiseks omandajale, kes ei ole sildettevõtja, vastavalt artiklile 31;

41) „sildettevõtja“ – juriidiline isik, mis vastab artikli 32 lõikes 2 sätestatud nõuetele;

42) „sildettevõtja vahend“ – moodus, mida kasutatakse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja poolt emiteeritud aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide või kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara, nõuete või kohustiste üleandmiseks sildettevõtjale kooskõlas artikliga 32;

43) „kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahend“ – mehhanism, millega võetakse kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt ära luba sõlmida uusi kindlustus- või edasikindlustuslepinguid ning piiratakse tema tegevust ainult oma olemasoleva portfelli haldamisega kuni ajani, kui ta artikli 27 kohaselt tavalise maksejõuetusmenetluse käigus lõpetatakse ja likvideeritakse;

44) „omandiõiguse instrumendid“ – aktsiad, osad, muud omandiõigust tõendavad instrumendid või instrumendid, mis on konverteeritavad aktsiateks, osadeks või muudeks omandiõiguse instrumentideks või annavad õiguse omandada aktsiaid, osi või muid omandiõiguse instrumente, ning instrumendid, mis väljendavad osalust aktsiates, osades või muudes omandiõiguse instrumentides;

45) „aktsionärid“ – aktsionärid, osanikud või muude omandiõiguse instrumentide omajad;

46) „üleandmise õigus“ – artikli 40 lõike 1 punktis d või e sätestatud õigus anda aktsiad, muud omandiõiguse instrumendid, võlainstrumendid, vara, nõuded või kohustised või nende mis tahes kombinatsioon üle kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt saajale;

47) „keskne vastaspool“ – määruse (EL) nr 648/2012[26] artikli 2 punktis 1 määratletud keskne vastaspool;

48) „allahindamise või konverteerimise õigus“ – artikli 34 lõikes 2 ja artikli 40 lõike 1 punktides f–j sätestatud õigused;

49) „tagatud kohustis“ – kohustis, mille puhul võlausaldaja õigus tagasimaksele või muud liiki tulemusele on tagatud võlakohustise, pandi või pandiõiguse või tagatiskokkuleppega, sealhulgas kohustised, mis tulenevad repotehingutest ja muudest omandiõiguse üleminekul põhinevatest tagatiskokkulepetest;

50) „esimese taseme omavahendite instrumendid“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 94 lõikes 1 sätestatud tingimustele vastavad põhiomavahendid;

51) „teise taseme omavahendite instrumendid“ – direktiivi 2009/38/EÜ artikli 94 lõikes 2 sätestatud tingimustele vastavad põhi- ja lisaomavahendid;

[26] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta määrus (EL) nr 648/2012 börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta (ELT L 201, 27.7.2012, lk 1).

52) „kolmanda taseme omavahendite instrumendid“ – direktiivi 2009/38/EÜ artikli 94 lõikes 3 sätestatud tingimustele vastavad põhi- ja lisaomavahendid;

53) „kõlblikud kohustised“ – kohustised ja kapitaliinstrumendid, mis ei kvalifitseeru artikli 1 lõike 1 punktides b–e viidatud kindlustus- ja edasikindlustusandja või ettevõtja esimese, teise või kolmanda taseme omavahendite instrumentidena ning mis ei ole artikli 34 lõike 5 või 6 kohaselt allahindamise või konverteerimise vahendi rakendusalast välja jäetud;

54) „kindlustuse tagamise skeem“ – liikmesriigi ametlikult tunnustatud ning kindlustus- ja edasikindlustusandjate osamaksetest rahastatud skeem, millega tagatakse kõlblike kindlustuslepingutest tulenevate nõuete maksmine osaliselt või täies ulatuses nõuetekohastele kindlustusvõtjatele, kindlustatud pooltele ja soodustatud isikutele juhul, kui kindlustusandja ei ole võimeline täitma oma kohustusi ja oma kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid või muutub tõenäoliselt selle tegemiseks võimetuks;

55) „asjaomased kapitaliinstrumendid“ – esimese, teise või kolmanda taseme omavahendite instrumendid;

56) „konverteerimise määr“ – tegur, millega määratakse kindlaks aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide arv, milleks teatavat liiki kohustis konverteeritakse, osutades kas kõnealust liiki üksikule instrumendile või võlanõude teatavale väärtusühikule;

57) „mõjutatud võlausaldaja“ – võlausaldaja, kelle nõudeõigus on seotud kohustisega, mida allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamise kohast allahindamise või konverteerimise õigust kasutades vähendatakse või konverteeritakse aktsiateks või muudeks omandiõiguse instrumentideks;

58) „saaja“ – üksus, millele kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja annab üle aktsiad, muud omandiõiguse instrumendid, võlainstrumendid, vara, õigused või kohustised või nende mis tahes kombinatsiooni;

59) „tööpäev“ – päev, mis ei ole laupäev, pühapäev ega asjaomases liikmesriigis riigipüha;

60) „lõpetamisõigus“ – õigus leping üles öelda, õigus nõuda kohustuste täitmise kiirendamist või lõpuleviimist või nende mahakandmist või tasaarvestamist, või netokohustuse väljatoomist või mis tahes sarnane säte, mis näeb ette lepingupoole kohustuse edasilükkamise, muutmise või kustutamise, või säte, mis takistab tekkimast sellist lepingust tulenevat kohustust, mis muul juhul tekiks;

61) „kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja“ – artikli 1 punktides a–e osutatud ettevõtja, kelle suhtes rakendatakse kriisilahenduse meedet;

62) „liidu tütarettevõtja“ – kindlustus- või edasikindlustusandja, kelle peakontor on liikmesriigis ning kes on kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja või kolmanda riigi emaettevõtja tütarettevõtja;

63) „põhiemaettevõtja“ – liikmesriigis asuv emaettevõtja, kes kuulub kindlustusgruppi, mille üle tehakse direktiivi 2009/138/EÜ artikli 213 lõike 2 punkti a või b kohaselt kindlustusgrupi järelevalvet, ning kes ei ole mis tahes

liikmesriigis loa saanud ja loodud teise kindlustus- või edasikindlustusandja, kindlustusvaldusettevõtja või segafinantsvaldusettevõtja tütarettevõtja;

64) „kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja“ – kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja, nagu on määratletud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktides 3 ja 6;

65) „kolmanda riigi kriisilahendusmenetlus“ – kolmanda riigi seaduste kohane meede kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja või kolmanda riigi emaettevõtja maksejõuetuse haldamiseks, mis on eesmärkide ja eeldatavate tulemuste poolest võrreldav käesoleva direktiivi kohaste kriisilahenduse meetmetega;

66) „liidu filiaal“ – kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja filiaal, mis asub liikmesriigis;

67) „asjaomane kolmanda riigi asutus“ – kolmanda riigi asutus, mis vastutab ülesannete täitmise eest, mis on võrreldavad kriisilahendusasutuste või järelevalveasutuste ülesannetega vastavalt käesolevale direktiivile;

68) „omandiõiguse üleminekul põhinev finantstagatiskokkulepe“ – Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2002/47/EÜ[27] artikli 2 lõike 1 punktis b määratletud omandiõiguse üleminekul põhinev finantstagatiskokkulepe;

69) „tasaarvestuskokkulepe (*netting*)“ – kokkulepe, mille puhul mitu nõuet või kohustust saab konverteerida üheks netonõudeks, sealhulgas lõpetamisel toimuv tasaarvestus, mille puhul (mis tahes viisil määratletud) täitmist tingiva juhtumi toimumisel poolte kohustusi kiirendatakse, nii et need kuuluvad kohesele täitmisele, või need lõpetatakse, ning kummalgi juhul konverteeritakse kohustused üheks netonõudeks või asendatakse ühe netonõudega; mõiste hõlmab lõpetamisel toimuvat tasaarvestust käsitlevaid sätteid, nagu on määratletud direktiivi 2002/47/EÜ artikli 2 lõike 1 punkti n alapunktis i, ja tasaarvestust, nagu on määratletud direktiivi 98/26/EÜ artikli 2 punktis k;

70) „tasaarvestuskokkulepe (*set-off*)“ – kokkulepe, mille puhul kaks või enam nõuet või kohustust kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja ja vastaspoole vahel võib teineteisega tasaarvestada;

71) „finantslepingud“ – direktiivi 2014/59/EL artikli 1 lõike 1 punktis 100 määratletud finantslepingud;

72) „kriisiennetusmeede“ – finantsseisundi taastatavust pärssivate puuduste või takistuste otsese kõrvaldamise õiguste kasutamine käesoleva direktiivi artikli 6 lõike 5 alusel, kriisilahenduskõlblikkust pärssivate takistustega tegelemise või nende kõrvaldamise õiguste kasutamine käesoleva direktiivi artikli 15 või 16 alusel, mis tahes direktiivi 2009/138/EÜ artikli 137, artikli 138 lõigete 3 ja 5, artikli 139 lõike 3 ning artikli 140 kohaste meetmete võtmine ning direktiivi 2009/138/EÜ artikli 141 kohase ennetusmeetme võtmine;

73) „kriisiohjemeede“ – kriisilahenduse meede või erihalduri nimetamine vastavalt artiklile 42 või muu isiku nimetamine vastavalt artikli 52 lõikele 1;

---

[27] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. juuni 2002. aasta direktiiv 2002/47/EÜ finantstagatiskokkulepete kohta (EÜT L 168, 27.6.2002, lk 43).

74) „makrotasandi usaldatavusjärelevalvet tegev määratud riiklik asutus“ – asutus, mille ülesanne on rakendada makrotasandi poliitikat, millele on osutatud Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu riiklike asutuste makrotasandi pädevusi käsitleva 22. detsembri 2011. aasta soovituse ESRB/2011/3 soovituses B1;

75) „reguleeritud turg“ – Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/65/EL[28] artikli 4 lõike 1 punktis 21 määratletud reguleeritud turg;

76) „kindlustusandja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 1 määratletud kindlustusandja;

77) „edasikindlustusandja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 4 määratletud edasikindlustusandja;

78) „krediidiasutus“ – Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 1 määratletud krediidiasutus[29];

79) „investeerimisühing“ – määruse (EL) nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 2 määratletud investeerimisühing;

80) „madala riskiprofiiliga ettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 10a määratletud madala riskiprofiiliga ettevõtja;

81) „tütarettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 16 määratletud tütarettevõtja;

82) „emaettevõtja“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 15 määratletud emaettevõtja;

83) „filiaal“ – direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 11 määratletud filiaal;

84) „haldus-, juht- või järelevalveorgan“ – komisjoni delegeeritud määruse (EL) 2015/35 artikli 1 punktis 43 määratletud haldus-, juht- või järelevalveorgan[30].

Artikkel 3

Kriisilahendusasutuste ja pädevate ministeeriumide määramine

1. Iga liikmesriik määrab ühe või erandkorras mitu kriisilahendusasutust, millel on õigus rakendada kriisilahenduse vahendeid ja kasutada kriisilahendusõigusi.

2. Kriisilahendusasutus on liikmesriigi keskpank, pädev ministeerium või muu riiklik haldusasutus või asutus, millele on antud avaliku halduse pädevus.

3. Kui kriisilahendusasutus peab täitma ka muid funktsioone, peab olema kehtestatud sobiv struktuurne kord, et vältida huvide konflikti käesoleva direktiivi kohaselt kriisilahendusasutusele määratud funktsioonide ja kõigi muude sellele ametiasutusele

---

28 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/65/EL finantsinstrumentide turgude kohta ning millega muudetakse direktiive 2002/92/EÜ ja 2011/61/EL (ELT L 173, 12.6.2014, lk 349).

29 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määrus (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT L 176, 27.6.2013, lk 1).

30 Komisjoni 10. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) 2015/35, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2009/138/EÜ kindlustus- ja edasikindlustustegevuse alustamise ja jätkamise kohta (Solventsus II) (ELT L 012 17.1.2015, lk 1).

määratud funktsioonide vahel, piiramata lõikes 6 nõutud koostöö ja teabe vahetamisega seotud kohustusi.

Esimeses lõigus nimetatud eesmärkide täitmiseks tuleb kehtestada kord, mis tagab tõhusalt tegevuse sõltumatuse, kaasa arvatud selle, et kriisilahendusasutuse töötajad, aruandlusliinid ja otsustamisprotsessid on selle kriisilahendusasutuse järelevalvealastest või muudest funktsioonidest eraldi.

4. Lõikes 3 esitatud tingimused ei välista järgmist:

   a) aruandlusliinid koonduvad erinevaid funktsioone või asutusi hõlmava organisatsiooni kõrgeimal tasandil;

   b) töötajaid võib eelmääratletud tingimustel jagada teiste kriisilahendusasutusele määratud funktsioonidega, et tulla toime ajutise suure töökoormusega või et võimaldada kriisilahendusasutusel kasutada jagatud töötajate eksperditeadmisi.

5. Kriisilahendusasutused võtavad vastu ja avaldavad oma sise-eeskirjad, millega tagatakse lõigetes 3 ja 4 sätestatud nõuete täitmine, sealhulgas ametisaladuse hoidmist ja erinevate tegevusvaldkondade vahel vahetatavat teavet käsitlevad eeskirjad.

6. Liikmesriigid nõuavad, et järelevalve- ja kriisilahendusfunktsioone täitvad ametiasutused ja ametiasutuste nimel kõnealuseid funktsioone täitvad isikud teeksid kriisilahenduse otsuste ettevalmistamisel, kavandamisel ja rakendamisel tihedalt koostööd nii juhul, kui kriisilahendusasutus ja järelevalveasutus on eraldi üksused, kui ka juhul, kui neid funktsioone täidab üks ja sama üksus.

7. Iga liikmesriik määrab ühe ministeeriumi, mis vastutab käesoleva direktiivi alusel pädevale ministeeriumile määratud funktsioonide täitmise eest.

8. Kui liikmesriigi kriisilahendusasutus ei ole pädev ministeerium, teavitab kriisilahendusasutus ilma põhjendamata viivitusteta pädevat ministeeriumit käesoleva direktiivi kohaselt tehtud otsustest ega rakenda otsese eelarvemõjuga või süsteemse mõjuga otsuseid enne, kui ta ei ole saanud selle pädeva ministeeriumi heakskiitu, välja arvatud juhul, kui siseriiklikus õiguses on teisiti sätestatud.

9. Kui liikmesriik määrab rohkem kui ühe kriisilahendusasutuse, esitab ta EIOPA-le selle kohta igakülgselt põhjendatud teate ning jaotab funktsioonid ja ülesanded kõnealuste asutuste vahel, tagab asjakohase nendevahelise kooskõlastamise ning määrab ühe ametiasutuse kontaktasutuseks, kelle kaudu toimub koostöö ja kooskõlastamine teiste liikmesriikide asjaomaste ametiasutustega.

10. Liikmesriigid teavitavad kriisilahendusasutuseks ja kontaktasutuseks määratud ametiasutusest või -asutustest ning vajaduse korral nende konkreetsetest funktsioonidest ja ülesannetest EIOPAt. EIOPA avaldab kõnealuste kriisilahendusasutuste ja kontaktasutuste nimekirja.

11. Ilma et see piiraks artikli 65 kohaldamist, võivad liikmesriigid kooskõlas siseriikliku õigusega piirata kriisilahendusasutuse, järelevalveasutuse ja nende asutuste töötajate vastutust nende käesoleva direktiivi kohaste ülesannete täitmisest tuleneva tegevuse või tegevusetuse eest.

II JAOTIS
VALMISTUMINE

I PEATÜKK
Ennetav finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamine

1. JAGU
ÜLDSÄTTED

Artikkel 4

Teatavate kindlustus- ja edasikindlustusandjate lihtsustatud kohustused

1. Võttes arvesse mõju, mida kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetus võiks avaldada tema majandustegevuse iseloomu, aktsionäride struktuuri, õigusliku vormi, riskiprofiili, suuruse ja õigusliku staatuse tõttu, tema seotuse tõttu teiste reguleeritud ettevõtjatega või finantssüsteemiga üldiselt, tema tegevuse ulatuse ja keerukuse tõttu, ning olenevalt sellest, kas tema maksejõuetus ja sellele järgnev lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses avaldaks tõenäoliselt märkimisväärselt ebasoodsat mõju finantsturgudele, muudele ettevõtjatele, kindlustusvõtjatele, rahastamistingimustele või majandusele laiemalt, määravad järelevalve- ja kriisilahendusasutused kindlaks, kas teatavate kindlustus- ja edasikindlustusandjate ja kindlustusgruppide suhtes võib kohaldada lihtsustatud kohustusi seoses järgmisega:

   a) artiklitega 5–7 ettenähtud ennetavate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjad;

   b) esimeste ennetavate finantsseisundi taastamise kavade ja kriisilahenduse kavade koostamise tähtpäev ning finantsseisundi taastamise kavade ja kriisilahenduse kavade ajakohastamise sagedus, mis võib olla väiksem kui artikli 5 lõikes 4, artikli 7 lõikes 5, artikli 9 lõikes 5 ja artikli 11 lõikes 3 sätestatu;

   c) kindlustus- või edasikindlustusandjalt nõutava teabe sisu ja üksikasjalikkuse tase vastavalt artikli 5 lõikele 6, artikli 10 lõikele 2 ja artikli 12 lõikele 1;

   d) artiklites 13 ja 14 sätestatud kriisilahenduskõlblikkuse hindamiseks nõutavate andmete üksikasjalikkuse tase.

2. EIOPA annab hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist] kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 16 välja suunised, et täpsustada lõikes 1 osutatud tingimustele vastavuse kriteeriume.

3. Liikmesriigid nõuavad, et vastavalt kas järelevalveasutused või kriisilahendusasutused esitavad EIOPA-le igal aastal ja iga liikmesriigi kohta eraldi kogu järgmise teabe:

   a) vastavalt artiklitele 5, 7, 9 ja 10 ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kava esitamise kohustusega kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide arv;

b) selliste kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide arv, kelle suhtes kohaldatakse käesoleva artikli lõikes 1 osutatud lihtsustatud kohustusi;

c) kvantitatiivne teave lõikes 1 osutatud kriteeriumide kohaldamise kohta;

d) lõikes 1 osutatud kriteeriumide põhjal kohaldatud lihtsustatud kohustuste kirjeldus võrrelduna täiskohustustega koos kas liikmesriigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate või vastavalt kõigi kindlustusgruppide kapitalinõuete, kindlustusmaksete, kindlustustehniliste eraldiste ja varade mahuga, arvutatuna vastavalt protsendina liikmesriigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate või kõigi kindlustusgruppide kapitalinõuete, kindlustusmaksete, kindlustustehniliste eraldiste ja varade kogumahust.

4. EIOPA avalikustab igal aastal ja eraldi iga liikmesriigi kohta kogu järgmise teabe:

a) vastavalt artiklitele 5, 7, 9 ja 10 ennetava finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kava esitamise kohustusega kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide arv;

b) selliste kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide arv, kelle suhtes kohaldatakse käesoleva artikli lõikes 1 osutatud lihtsustatud kohustusi;

c) kvantitatiivne teave käesoleva artikli lõikes 1 osutatud kriteeriumide kohaldamise kohta;

d) lõikes 1 osutatud nõuetekohasuse kriteeriumide põhjal kohaldatud lihtsustatud kohustuste kirjeldus võrrelduna täiskohustustega koos kas liikmesriigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate või kõigi kindlustusgruppide kapitalinõuete, kindlustusmaksete, kindlustustehniliste eraldiste ja varade mahuga, arvutatuna vastavalt protsendina liikmesriigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate või kõigi kindlustusgruppide kapitalinõuete, kindlustusmaksete, kindlustustehniliste eraldiste ja varade kogumahust;

e) käesoleva artikli lõike 1 riigi tasandil rakendamise mis tahes lahknevuste hinnang.

2. JAGU
ENNETAV FINANTSSEISUNDI TAASTAMISE KAVANDAMINE

Artikkel 5

Ennetavad finantsseisundi taastamise kavad

1. Liikmesriigid tagavad, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad, kes ei ole kindlustusgrupi osa, kes artikli 7 kohaselt koostab ennetava finantsseisundi taastamise kava, ja kes vastavad lõigetes 2 või 3 sätestatud kriteeriumidele, koostavad ennetava finantsseisundi taastamise kava ja hoiavad selle ajakohastatuna. Selline ennetav finantsseisundi taastamise kava sisaldab meetmeid, mida asjaomane kindlustus- või edasikindlustusandja võtab, et taastada oma finantspositsioon, kui see on märkimisväärselt halvenenud.

Ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamine, ajakohasena hoidmine ja rakendamine on direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 41 kirjeldatud juhtimissüsteemi osa.

2. Järelevalveasutus määrab ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise nõuded kindlustus- ja edasikindlustusandjate suuruse, ärimudeli, riskiprofiili, seotuse, asendatavuse ja eelkõige piiriülese tegevuse põhjal.

Järelevalveasutused tagavad, et vähemalt 80 %-le liikmesriigi elukindlustuse või kahjukindlustuse turust, milles kahjukindlustuse turuosa põhineb kindlustusmaksete brutosummal ja elukindlustuse turuosa põhineb kindlustustehniliste eraldiste brutosummal, kohaldatakse käesoleva artikli kohaseid ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise nõudeid.

Lõigus 2 osutatud turu hõlmatuse taseme arvutamisel võib võtta arvesse kindlustusgrupi tütarettevõtjatest kindlustus- või edasikindlustusandjaid, kui need on sellise kindlustusgrupi osa, mille kohta põhiemaettevõtja koostab artiklis 7 osutatud kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava ja hoiab seda käigus.

3. Ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise nõue kehtib igale kindlustusandjale või edasikindlustusandjale, kes vastavalt artiklile 9 koostab kriisilahenduse kava.

Väikese riskiprofiiliga kindlustus- ja edasikindlustusandjatele siiski ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise nõue individuaalsel alusel ei kehti.

4. Vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artiklile 16 annab EIOPA välja suunised, milles täpsustatakse lõikes 2 osutatud turuosa määramise meetodeid ja eelkõige lõike 2 esimeses lõigus osutatud piiriülese tegevuse suhtes kasutatavaid kriteeriume.

5. Järelevalveasutused tagavad, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad ajakohastavad oma ennetavaid finantsseisundi taastamise kavasid vähemalt kord aastas ja pärast mõnd asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja õigusliku või organisatsioonilise struktuuri või majandustegevuse või finantsolukorraga muutust, mis võib ennetavat finantsseisundi taastamise kava oluliselt mõjutada või luua vajaduse selle muutmiseks.

6. Ennetavates finantsseisundi taastamise kavades ei saa eeldada juurdepääsu erakorralisele riiklikule finantstoetusele ega selle saamist.

7. Liikmesriigid nõuavad, et ennetav finantsseisundi taastamise kava sisaldab kõiki järgmisi elemente:

a) kava põhipunktide kokkuvõte, sealhulgas viimati esitatud kavasse tehtud olulised muudatused;

b) kindlustus- või edasikindlustusandja või kindlustusgrupi kirjeldus;

c) lõikes 8 osutatud näitajate raamistik;

d) ennetava finantsseisundi taastamise kava koostamise, ajakohastamise ja rakendamise kirjeldus;

e) mitmesugused parandusmeetmed;

f) teabevahetuse strateegia.

8. Liikmesriigid nõuavad, et lõikes 1 osutatud kindlustus- ja edasikindlustusandjad hindavad ennetava finantsseisundi taastamise kava usaldusväärsust ja teostatavust eelkõige lõikes 8 nimetatud näitajate raames ja parandusmeetmeid seoses tõsise makromajandusliku ja finantsstressi mitme võimaliku stsenaariumiga, mis on kindlustus- ja edasikindlustusandja konkreetset olukorda arvestades asjakohased, sealhulgas kogu süsteemi haaravad sündmused, kindlustus- ja edasikindlustusandjale

ainuomased stressisündmused, mis tõenäoliselt mõjutavad oluliselt nende vara ja kohustiste profiili, ja selliste stressisündmuste kombinatsioonid.

9. Liikmesriigid nõuavad, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad tagavad, et nende ennetavad finantsseisundi taastamise kavad sisaldavad kvalitatiivsete ja kvantitatiivsete näitajate raamistikku, mille põhjal määratakse ajahetk, kui tuleks kaaluda parandusmeetmete võtmist. Need näitajad võivad sisaldada kriteeriume, mis muu hulgas on seotud kapitali, likviidsuse, vara kvaliteedi, kasumlikkuse, turutingimuste, makromajanduslike tingimuste ja tegevussündmustega. Kapitalipositsiooniga seotud näitajad sisaldavad vähemalt direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 4. jaos sätestatud solventsuskapitalinõude mis tahes rikkumist.

   Liikmesriigid nõuavad, et järelevalveasutus tagab, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad kehtestavad esimeses lõigus osutatud näitajate korrapäraseks seireks asjakohase korra.

   Lõikes 1 osutatud kindlustus- või edasikindlustusandja, kes otsustab võtta ennetavas finantsseisundi taastamise kavas sisalduva parandusmeetme või otsustab sellise meetme võtmisest hoiduda, kuigi esimeses lõigus osutatud näitaja on olemas, teatab viivitamata sellisest otsusest järelevalveasutusele.

10. Lõikes 1 osutatud kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan peab ennetavat finantsseisundi taastamise kava enne selle järelevalveasutusele läbivaatamiseks esitamist hindama ja kava heaks kiitma.

11. EIOPA annab hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist] kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 16 välja suunised, et täpsustada lõike 7 esimese lõigu punktis c osutatud kvalitatiivsete ja kvantitatiivsete miinimumnäitajate loendit ja koostöös Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukoguga (ESRB) lõikes 8 osutatud mitmesuguseid võimalikke stsenaariume.

12. Ilma et see piiraks artiklit 4, koostab EIOPA regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada teavet, mis peab olema lõikes 1 osutatud kindlustus- või edasikindlustusandja ennetavas finantsseisundi taastamise kavas, sealhulgas lõike 7 esimese lõigu punktis e osutatud parandusmeetmed ja nende rakendamine.

   EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 6

Ennetavate finantsseisundi taastamise kavade läbivaatamine ja hindamine järelevalveasutuste poolt

1. Järelevalveasutused vaatavad läbi iga artiklites 5 ja 7 osutatud ennetava finantsseisundi taastamise kava kuue kuu jooksul pärast selle esitamist ja hindavad, mil määral see rahuldab artiklis 5 ja vajaduse korral artiklis 7 sätestatud nõudeid ning kõiki järgmisi elemente:

   a) kas kavas esitatud korralduste rakendamine mõistliku tõenäosusega säilitab või taastab kindlustus- või edasikindlustusandja või kindlustusgrupi elujõulisuse ja finantspositsiooni;

b) kas kava ja selles sisalduvaid konkreetseid meetmeid saab mõistliku tõenäosusega finantsstressi olukorras kiiresti ja tulemuslikult rakendada;

c) kas kava ja selles sisalduvad konkreetsed meetmed väldivad mõistliku tõenäosusega nii palju kui võimalik märkimisväärselt ebasoodsat mõju finantssüsteemile, sealhulgas stsenaariumide korral, millega kaasneks ennetavate finantsseisundi taastamise kavade samaaegne rakendamine teiste kindlustus- ja edasikindlustusandjate poolt.

2. Järelevalveasutused annavad kriisilahendusasutustele kõik laekunud ennetavad finantsseisundi taastamise kavad. Kriisilahendusasutus võib ennetavat finantsseisundi taastamise kava analüüsida, et teha kindlaks kõik selles sisalduvad meetmed, millel võib olla negatiivne mõju asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduskõlblikkusele, ning esitada järelevalveasutusele kõnealuseid küsimusi käsitlevaid soovitusi.

3. Kui kindlustus- või edasikindlustusandja tegutseb märkimisväärsel määral piiriüleselt, annab päritoluriigi järelevalveasutus ennetava finantsseisundi taastamise kava taotluse korral vastuvõtva riigi järelevalveasutusele. Vastuvõtva riigi järelevalveasutus võib ennetavat finantsseisundi taastamise kava analüüsida, et teha kindlaks kõik selles sisalduvad meetmed, millel võib olla negatiivne mõju kindlustusvõtjale, reaalmajandusele või finantsstabiilsusele vastuvõtvas liikmesriigis, ning esitada päritoluriigi järelevalveasutusele kõnealuseid küsimusi käsitlevaid soovitusi.

4. Järelevalveasutused, kes pärast ennetava finantsseisundi taastamise kava hindamist järeldavad, et kavas on olulisi puudusi või selle rakendamisel on olulisi takistusi, teatavad asjaomasele kindlustus- või edasikindlustusandjale või asjaomasele põhiemaettevõtjale oma hinnangu sisu ja nõuavad, et asjaomane kindlustus- või edasikindlustusandja esitaks kahe kuu jooksul muudetud finantsseisundi taastamise kava, näidates, kuidas on nende puuduste või takistustega tegeletud. Järelevalveasutuse nõusolekul võib kahekuulist perioodi ühe kuu võrra pikendada.

Enne kindlustus- või edasikindlustusandjalt ennetava finantsseisundi taastamise kava uuesti esitamise nõudmist annab järelevalveasutus kindlustus- või edasikindlustusandjale võimaluse esitada kõnealuse nõude kohta oma arvamus.

Kui järelevalveasutus leiab, et puudusi ja takistusi ei ole muudetud kavas piisavalt käsitletud, võib ta soovitada asjaomasel kindlustus- või edasikindlustusandjal teha kavas konkreetseid muudatusi.

5. Juhul kui kindlustus- või edasikindlustusandja ei esita muudetud ennetavat finantsseisundi taastamise kava või kui järelevalveasutus leiab, et algse hinnanguga tuvastatud puudusi või võimalikke takistusi ei ole muudetud kavas piisavalt käsitletud ning puudusi ja takistusi ei ole kavasse konkreetsete muudatuste soovitamisega võimalik asjakohaselt kõrvaldada, nõuab järelevalveasutus, et kindlustus- või edasikindlustusandja teeks mõistliku aja jooksul kindlaks, milliseid muudatusi võib ta oma majandustegevuses teha, selleks et kõrvaldada ennetavas finantsseisundi taastamise kavas esinevad puudused või kava rakendamisel tekkivad takistused.

Kui kindlustus- või edasikindlustusandja ei suuda järelevalveasutuse kehtestatud mõistliku aja jooksul selliseid muudatusi välja pakkuda või kui järelevalveasutus järeldab, et kindlustus- või edasikindlustusandja pakutud meetmed ei ole puuduste ja takistuste kõrvaldamiseks piisavad, võib järelevalveasutus teha põhjendatud otsuse

soovitada kindlustus- või edasikindlustusandjal võtta mis tahes meetmeid, mida ta peab vajalikuks ja proportsionaalseks, võttes arvesse kõnealuste puuduste ja takistuste raskusastet ja meetmete mõju kindlustus- või edasikindlustusandja majandustegevusele.

Teises lõigus osutatud põhjendatud otsusest teatatakse kindlustus- või edasikindlustusandjale kirjalikult ja kindlustus- või edasikindlustusandja võib otsuse edasi kaevata.

Artikkel 7

Kindlustusgrupi ennetavad finantsseisundi taastamise kavad

1. Liikmesriigid tagavad, et põhiemaettevõtjad koostavad ja esitavad kindlustusgrupi järelevalve tegijale kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava.

   Kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava koosneb põhiemaettevõtja juhitavat kindlustusgruppi hõlmavast ennetavast finantsseisundi taastamise kavast. Kindlustusgrupi ennetavas finantsseisundi taastamise kavas esitatakse parandusmeetmed, mille rakendamist võib nõuda selle põhiemaettevõtja ja iga üksiku tütarettevõtja tasandil.

2. Kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava sisaldab parandusmeetmeid, et saavutada kindlustusgrupi või selle mis tahes kindlustus- või edasikindlustusandja stabiliseerimine, juhuks kui kindlustusgrupp või mõni selle kindlustus- või edasikindlustusandja on stressiolukorras, nii et tegeletakse stressi põhjustega või kõrvaldatakse need ning taastatakse asjaomase kindlustusgrupi või sellesse kuuluva kindlustus- või edasikindlustusandja finantsseisund, võttes samal ajal arvesse teiste kindlustusgrupi ettevõtjate finantsseisundit.

   Kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava sisaldab korraldusi, et tagada grupi ja selle ettevõtjate tasandil võetavate proportsionaalsete meetmete koordineerimine ja järjepidevus.

3. Kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava ja igale tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandjale individuaalselt koostatud kava sisaldab artiklis 5 sätestatud elemente.

   Kindlustusgrupi ennetavas finantsseisundi taastamise kavas märgitakse, kas kindlustusgrupisiseste parandusmeetmete rakendamisel, sealhulgas kavaga hõlmatud üksikettevõtjate tasandil, on takistusi ning kas kindlustusgrupisisesel omavahendite kiirel ülekandmisel või kohustiste tagasimaksmisel või vara tagastamisel on olulisi praktilisi või õiguslikke takistusi.

4. Järelevalveasutus võib nõuda, et tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides c ja d osutatud ettevõtja koostab ennetava finantsseisundi taastamise kava ja esitab selle järgmistes olukordades:

   a) kindlustusgrupi ennetav finantsseisundi taastamise kava puudub;

   b) asjaomane järelevalveasutus näitab, et asjaomast ettevõtjat ei ole kindlustusgrupi ennetavas finantsseisundi taastamise kavas piisavalt arvesse võetud, pidades silmas selle ettevõtja tähtsust asjaomases liikmesriigis ja kohustusi, mis kehtivad selles liikmesriigis samaväärsetele ettevõtjatele.

5. Tingimusel, et kohaldatakse artiklis 64 sätestatud konfidentsiaalsusnõudeid, edastab kindlustusgrupi järelevalve tegija kindlustusgrupi ennetavad finantsseisundi taastamise kavad:

   a) EIOPA-le;

   b) asjaomastele järelevalveasutustele, kes on direktiivi 2009/138/EÜ artikli 248 lõikes 3 osutatud järelevalvekolleegiumi liikmed või osalevad selles;

   c) kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele;

   d) tütarettevõtjate kriisilahendusasutustele.

6. Lõike 1 või lõike 4 kohast kindlustusgrupi ennetavat finantsseisundi taastamise kava koostava ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgan hindab ja kinnitab kava, enne kui see esitatakse läbivaatamiseks kindlustusgrupi järelevalve tegijale.

Artikkel 8

Kindlustusgrupi ennetavate finantsseisundi taastamise kavade läbivaatamine ja hindamine kindlustusgrupi järelevalve tegija poolt

1. Pärast konsulteerimist asjaomaste järelevalveasutustega, kes on direktiivi 2009/138/EÜ artikli 248 lõikes 3 osutatud järelevalvekolleegiumi liikmed või osalevad selles, vaatab kindlustusgrupi järelevalve tegija kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava läbi ja hindab, mil määral see rahuldab artiklis 6 ja käesolevas artiklis sätestatud nõudeid ja kriteeriume. Kõnealune hinnang antakse vastavalt artikliga 6 ja käesoleva artikliga kehtestatud menetlusele ning selles võetakse arvesse parandusmeetmete võimalikku mõju kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele kõikides liikmesriikides, kus kindlustusgrupp tegutseb.

2. Kindlustusgrupi järelevalve tegija püüab teha järelevalvekolleegiumis ühise otsuse, nagu on osutatud artiklis 17, järgmise kohta:

   a) kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava läbivaatamine ja hindamine ning kas tuleb koostada individuaalsel alusel finantsseisundi taastamise kava kindlustus- ja edasikindlustusandjatele, kes on kindlustusgrupi osa, nagu on sätestatud artikli 7 lõikes 3;

   b) artikli 6 lõigetes 3 ja 4 osutatud meetmete kohaldamine.

3. JAGU
KRIISILAHENDUSE KAVANDAMINE

Artikkel 9

Kriisilahenduse kavad

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused koostavad pärast konsulteerimist järelevalveasutusega kriisilahenduse kava igale kindlustus- ja edasikindlustusandjale, kes vastab lõikes 2 sätestatud kriteeriumidele ega kuulu kindlustusgruppi, millele kehtib kriisilahenduse kavandamine vastavalt artiklitele 10 ja 11. Kriisilahenduse kavas sätestatakse kriisilahenduse meetmed, mida kriisilahendusasutus võib võtta,

kui kindlustus- või edasikindlustusandja vastab artikli 19 lõikes 1 ja artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele.

2. Kriisilahendusasutused koostavad kriisilahenduse kava kindlustus- ja edasikindlustusandjatele, kes tuleb välja valida nende suuruse, ärimudeli, riskiprofiili, seotuse, asendatavuse ja kindlustusvõtjale avaldatava maksejõuetuse tõenäolise mõju põhjal. Kui kriisilahendusasutus valib kindlustus- ja edasikindlustusandjad, kes peavad koostama kriisilahenduse kava, võtab ta eelkõige arvesse kindlustus- või edasikindlustusandja piiriülest tegevust ja kriitiliste funktsioonide olemasolu.

Kriisilahendusasutused tagavad, et kriisilahenduse kavandamist kohaldatakse vähemalt 70 %-le liikmesriigi elukindlustus-, kahjukindlustus- ja edasikindlustusturust, milles kahjukindlustuse turuosa põhineb kindlustusmaksete brutosummal ja elukindlustuse turuosa põhineb kindlustustehniliste eraldiste brutosummal. Turu hõlmatuse taseme arvutamisel võib võtta arvesse kindlustusgrupi neid tütarettevõtjaid, kes on hõlmatud artiklis 10 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse kavaga.

Väikese riskiprofiiliga kindlustus- ja edasikindlustusandjatele kriisilahenduse kavandamise nõuded individuaalsel alusel ei kehti.

3. Kui asjaomane kindlustus- või edasikindlustusandja tegutseb märkimisväärsel määral piiriüleselt, annab päritoluriigi järelevalveasutus vastuvõtva riigi järelevalve- või kriisilahendusasutuse taotlusel sellele asutusele kriisilahenduse kava kavandi. Vastuvõtva riigi järelevalve- või kriisilahendusasutus võib kriisilahenduse kava kavandit analüüsida, et teha kindlaks kõik selles sisalduvad meetmed, millel võib olla negatiivne mõju kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele või finantsstabiilsusele vastuvõtvas liikmesriigis, ning esitada päritoluriigi järelevalveasutusele nende kohta soovitused.

4. Kohaldatavate kriisilahenduse vahendite ja õiguste valiku täpsustamisel võetakse kriisilahenduse kavades arvesse asjakohaseid kriisilahenduse stsenaariume, sealhulgas stsenaarium, mille korral kindlustus- ja edasikindlustusandja maksejõuetus on ainuomane või võivad esineda laiem finantsiline ebastabiilsus või kogu süsteemi haaravad sündmused.

Kriisilahenduse kavad ei eelda mis tahes erakorralist avaliku sektori finantstoetust lisaks (kättesaadavuse korral) kindlustuse tagamise skeemide või rahastu kasutamisele.

5. Kriisilahendusasutused vaatavad kriisilahenduse kavad läbi ja vajaduse korral ajakohastavad neid vähemalt kord aastas ning pärast iga olulist muutust kindlustus- või edasikindlustusandja õiguslikus või organisatsioonilises struktuuris või tema majandustegevuses või finantsseisundis, mis võib oluliselt mõjutada kava tulemuslikkust või muul viisil sunnib kriisilahenduse kava läbi vaatama.

Kindlustus- ja edasikindlustusandjad ja järelevalveasutused teavitavad kriisilahendusasutust viivitamatult igast sündmusest, mis tekitab vajaduse kriisilahenduse kava läbi vaadata või ajakohastada.

6. Ilma et see piiraks artikli 4 rakendamist, nähakse kriisilahenduse kavas ette võimalused, kuidas kriisilahenduse vahendeid ja õigusi kindlustus- või edasikindlustusandjate suhtes rakendatakse. Kriisilahenduse kava sisaldab järgmisi elemente, mis on asjakohasel juhul ja võimaluse korral kvantifitseeritud:

a) ülevaade kava põhielementidest;

b) ülevaade kindlustus- või edasikindlustusandjas pärast kõige viimase kriisilahenduse kava esitamist toimunud olulistest muutustest;

c) selgitus, kuidas on võimalik kriitilised funktsioonid ja põhiäriliinid vajalikul määral õiguslikult ja majanduslikult teistest funktsioonidest eraldada, et tagada kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse korral tema tegevuse jätkumine;

d) kõigi nende varade loetelu, mis võivad eeldatavalt kvalifitseeruda tagatiseks;

e) kava iga olulise aspekti elluviimise prognoositav ajakava;

f) artikli 13 kohaselt läbi viidud kriisilahenduskõlblikkuse hindamise üksikasjalik kirjeldus;

g) ülevaade artikli 15 kohaselt nõutavatest meetmetest artikli 13 kohaselt läbi viidud hindamise tulemusena kindlaks tehtud kriisilahenduskõlblikkust pärssivate asjaoludega tegelemiseks või nende kõrvaldamiseks;

h) selgitus, kuidas kriisilahenduse valikuid võidakse rahastada, eeldamata mis tahes erakorralist avaliku sektori finantstoetust lisaks (kättesaadavuse korral) kindlustuse tagamise skeemide või mis tahes rahastu kasutamisele;

i) üksikasjalik ülevaade erinevatest kriisilahenduse strateegiatest, mida saaks võimalike eri stsenaariumide korral rakendada, ja kohaldatavad ajakavad;

j) ülevaade olulisest vastastikusest sõltuvusest;

k) kindlustus- või edasikindlustusandja töötajatele avalduva kriisilahenduse kava mõju analüüs, sealhulgas sellega seotud võimalike kulude hinnang, ja kriisilahenduse vältel personaliga konsulteerimiseks kavandatava korra kirjeldus, võttes vajaduse korral arvesse sotsiaalpartneritega dialoogi pidamise riiklikke süsteeme;

l) meedia ja avalikkusega suhtlemise kava;

m) kindlustus- või edasikindlustusandja toimimispidevuseks vajalike oluliste toimingute ja süsteemide kirjeldus;

n) asjakohasel juhul arvamus, mida kindlustus- või edasikindlustusandja on kriisilahenduse kava kohta väljendanud.

Punktis a osutatud teave avaldatakse asjaomasele kindlustus- ja edasikindlustusandjale.

7. Kriisilahendusasutus edastab kriisilahenduse kavad ja kõik nende muudatused asjaomastele järelevalveasutustele.

8. Ilma et see piiraks artiklit 4, koostab EIOPA regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud, et täpsustada kriisilahenduse kava sisu.

EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

9. Vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artiklile 16 annab EIOPA hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist] välja

suunised, et täpsustada edasisi kriteeriume kriitiliste funktsioonide kindlakstegemiseks.

Artikkel 10

Kindlustusgrupi kriisilahenduse kavad

1. Liikmesriigid tagavad, et kindlustusgrupi kriisilahendusasutused koostavad kriisilahenduse kavad.

2. Kindlustusgrupi kriisilahenduse kavas:

   a) määratakse kindlaks kriisilahenduse meetmed, mida tuleb võtta iga ettevõtja suhtes, kus meetmed on vajalikud kriitiliste funktsioonide täitmise jätkamise tagamiseks;

   b) analüüsitakse, mil määral võiks kriisilahenduse vahendeid, millele on viidatud artikli 26 lõikes 3, ja kriisilahenduse õigusi koordineeritult kohaldada, ja tehakse kindlaks koordineeritud kriisilahenduse kõik võimalikud takistused;

   c) kui kindlustusgrupis on kolmandates riikides asutatud ettevõtjaid, määratakse kindlaks nende kolmandate riikide asjaomaste ametiasutustega tehtava koostöö ja koordineerimise asjakohane kord ning mõju liidus toimuvatele kriisilahendusmenetlustele;

   d) määratakse kindlaks meetmed, sealhulgas teatavate funktsioonide või äriliinide õiguslik ja majanduslik eraldamine üksteisest, mis on vajalik kiirendamaks kindlustusgrupi kriisilahendust, võttes arvesse grupisiseseid vastastikuseid sõltuvusi;

   e) määratakse kindlaks kättesaadavad rahastamisallikad, millest kindlustusgrupi kriisilahenduse meetmeid rahastada, ning juhul, kui on vaja kasutada kindlustuse tagamise skeeme või mis tahes rahastut, nähakse ette põhimõtted rahastamisalase vastutuse jagamiseks eri liikmesriikide rahastamisallikate vahel. Kindlustusgrupi kriisilahenduse kava ei eelda mis tahes erakorralist avaliku sektori finantstoetust;

   f) kava sisaldab artikli 9 lõikes 6 sätestatud elemente.

3. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutus edastab kindlustusgrupi kriisilahenduse kavad ja kõik nende muudatused asjaomastele järelevalveasutustele.

4. EIOPA töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud, milles täpsustatakse kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade sisu, võttes arvesse kindlustusgruppide ärimudelite mitmekesisust siseturul.

   EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 11

Kindlustusgrupi kriisilahenduse kava koostamise nõuded ja menetlus

1. Liikmesriigid tagavad, et põhiemaettevõtjad esitavad kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele teabe, mida võidakse artikli 12 kohaselt nõuda. See teave puudutab liidus tegutsevat põhiemaettevõtjat ja vajalikul määral kõiki kindlustusgrupi ettevõtjaid, sealhulgas artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjaid.

   Tingimusel, et kohaldatakse käesolevas direktiivis sätestatud konfidentsiaalsusnõudeid, edastab kindlustusgrupi kriisilahendusasutus käesoleva lõike kohase vajaliku teabe:

   a) EIOPA-le;

   b) kriisilahendusasutustele, kes on kriisilahenduse kolleegiumi liikmed;

   c) asjaomastele järelevalveasutustele, kes on direktiivi 2009/138/EÜ artikli 248 lõikes 3 osutatud järelevalvekolleegiumi liikmed või osalevad selles.

2. Liikmesriigid tagavad, et kindlustusgrupi kriisilahendusasutused kriisilahenduse kolleegiumides, tegutsedes koos lõike 1 teise lõigu punktis b osutatud kriisilahendusasutustega, olles konsulteerinud asjaomaste järelevalveasutustega, kes on direktiivi 2009/138/EÜ artikli 248 lõikes 3 osutatud järelevalvekolleegiumi liikmed või osalevad selles, koostavad kindlustusgrupi kriisilahenduse kavad ja haldavad neid. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutused võivad oma äranägemisel ja tingimusel, et nad järgivad käesoleva direktiivi artiklis 77 sätestatud konfidentsiaalsusnõudeid, kaasata kriisilahenduse kavade koostamisse ja haldamisse kolmanda riigi kriisilahendusasutusi, kes asuvad jurisdiktsioonis, kus kindlustusgrupp on asutanud tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandjad või kindlustusvaldusettevõtjad või olulised filiaalid.

3. Liikmesriigid tagavad, et kindlustusgrupi kriisilahenduse kavad vaadatakse läbi ja vajaduse korral ajakohastatakse neid vähemalt kord aastas ning pärast kindlustusgrupi, sealhulgas kindlustusgrupi mõne ettevõtja õigusliku või organisatsioonilise struktuuri, majandustegevuse või finantsseisundiga seotud muudatusi, mis võivad kava oluliselt mõjutada või tekitada vajaduse selle muutmiseks.

4. Kindlustusgrupi kriisilahenduse kava võetakse vastu artiklis 17 osutatud ühise otsusena, mille teevad kindlustusgrupi kriisilahendusasutus ja tütarettevõtjatest kindlustus- ja edasikindlustusandjate ja artikli 1 lõike 1 punktides b–e viidatud ettevõtjate kriisilahendusasutused.

Artikkel 12

Kriisilahenduse kava koostamiseks ja kindlustus- või edasikindlustusandjaga tehtavaks koostööks vajalik teave

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus nõuda, et kindlustus- ja edasikindlustusandjad või vastavalt põhiemaettevõtja:

   a) teevad kriisilahenduse kavade või kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade koostamisel vajalikul määral koostööd;

b) esitavad neile ise või järelevalveasutuse vahendusel kogu teabe, mis on kriisilahenduse kava või kindlustusgrupi kriisilahenduse kava koostamiseks ja rakendamiseks vajalik.

2. Asjaomaste liikmesriikide järelevalveasutused teevad kriisilahendusasutustega koostööd selle nimel, et teha kindlaks, kas osa lõikes 1 osutatud teabest või kogu nimetatud teave on juba kättesaadav ja esitavad selle nimetatud kriisilahendusasutustele. Kriisilahendusasutused saavad kogu asjakohase teabe järelevalveasutustelt enne teabe taotlemist kindlustus- ja edasikindlustusandjatelt.

3. EIOPA töötab menetluste täpsustamiseks välja rakenduslike tehniliste standardite eelnõud ning minimaalse hulga standardvorme ja -vorminguid, et esitada käesoleva artikli kohane teave ja täpsustada selle teabe sisu.

EIOPA esitab need rakenduslike tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [väljaannete talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud rakenduslikud tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 15.

II PEATÜKK
Kriisilahenduskõlblikkus

Artikkel 13

Kriisilahenduskõlblikkuse hindamine

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused hindavad pärast konsulteerimist järelevalveasutusega, mil määral on kindlustusgruppi mittekuuluv kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduskõlblik, ilma et eeldataks avaliku sektori erakorralise finantstoetuse saamist lisaks kindlustuse tagamise skeemide või mis tahes rahastute kasutamisele, kui need on kättesaadavad.

Kindlustus- või edasikindlustusandjat peetakse kriisilahenduskõlblikuks, kui on teostatav või usutav likvideerida see kindlustus- või edasikindlustusandja tavalises maksejõuetusmenetluses või viia selle kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes läbi kriisilahendusmenetlus, kasutades artikli 26 lõikes 3 osutatud teistsuguseid kriisilahenduse vahendeid ja artiklites 40–52 osutatud kriisilahenduse õigusi.

2. Kriisilahendusasutus viib läbi lõikes 1 osutatud kriisilahenduskõlblikkuse hindamise samal ajal ja samal eesmärgil nagu kriisilahenduse kava koostamise ja ajakohastamise vastavalt artiklile 9.

3. EIOPA töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud, et täpsustada aspektid ja kriteeriumid, mida tuleb käesoleva artikli lõike 1 ja artikli 14 kohaselt kindlustus- ja edasikindlustusandja või kindlustusgrupi kriisilahenduskõlblikkuse hindamisel arvestada.

EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitele 10–14.

Artikkel 14

Kindlustusgrupi kriisilahenduskõlblikkuse hindamine

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused koos tütarettevõtjate kriisilahendusasutustega hindavad pärast konsulteerimist kindlustusgrupi järelevalve tegija ja kõnealuste tütarettevõtjate järelevalveasutustega, mil määral on kindlustusgrupp kriisilahenduskõlblik, ilma et eeldataks avaliku sektori erakorralise finantstoetuse saamist lisaks kindlustuse tagamise skeemide või mis tahes rahastute kasutamisele, kui need on kättesaadavad.

2. Kindlustusgruppi peetakse kriisilahenduskõlblikuks, kui kriisilahendusasutuste jaoks on teostatav ja usutav kas lõpetada ja likvideerida kindlustusgrupi ettevõtjad tavalises maksejõuetusmenetluses, viia kindlustusgrupi suhtes läbi kriisilahendusmenetlus kriisilahenduse meetmete kohaldamisega ja kasutada kriisilahendusõigusi kindlustusgrupi ettevõtjate suhtes, mida saab õigeaegselt grupist eraldada, või kasutada mis tahes muid siseriiklikus õiguses sätestatud vahendeid.

   Artiklis 68 osutatud kriisilahenduse kolleegiumid võtavad arvesse kindlustusgrupi kriisilahenduskõlblikkuse hinnangut, kui nad täidavad oma ülesandeid.

3. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutused viivad läbi kriisilahenduskõlblikkuse hindamise samal ajal ja samal eesmärgil nagu kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade koostamise ja ajakohastamise vastavalt artiklile 10. Hindamine viiakse läbi vastavalt artiklis 11 sätestatud otsustamismenetlusele.

Artikkel 15

Kriisilahenduskõlblikkust pärssivate asjaoludega tegelemise või nende kõrvaldamise õigus

1. Liikmesriigid tagavad, et juhul kui artiklite 13 või 14 kohaselt läbiviidud hindamine näitab, et asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduskõlblikkust pärsivad olulised asjaolud, teatab kriisilahendusasutus sellest kirjalikult kõnealusele kindlustus- või edasikindlustusandjale ja asjaomasele järelevalveasutusele.

2. Artikli 9 lõikes 1 ja artikli 11 lõikes 4 kehtestatud nõuded, et kriisilahendusasutused koostavad kriisilahenduse kavad ja asjaomased kriisilahendusasutused jõuavad kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade osas ühisele otsusele kooskõlas artikliga 17, peatatakse pärast käesoleva artikli lõikes 1 osutatud teadet, kuni kriisilahendust pärssivate oluliste asjaolude kõrvaldamise meetmed on kriisilahendusasutuse poolt käesoleva artikli lõike 3 kohaselt heaks kiidetud või käesoleva artikli lõike 4 kohaselt otsustatud.

3. Nelja kuu jooksul pärast vastavalt lõikele 1 saadetud teate kättesaamist esitab kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendusasutusele võimalike meetmete ettepaneku teates märgitud oluliselt pärssivate asjaoludega tegelemiseks või nende kõrvaldamiseks.

   Asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja koostatud esimeses lõigus osutatud meetmete rakendamise ajakavas võetakse arvesse oluliselt pärssiva asjaolu põhjuseid.

Pärast konsulteerimist järelevalveasutusega hindab kriisilahendusasutus, kas esimeses lõigus osutatud meetmetega on võimalik asjaomase oluliselt pärssiva asjaoluga tulemuslikult tegeleda või see kõrvaldada.

4. Kriisilahendusasutused, kes leiavad, et kindlustus- või edasikindlustusandja poolt vastavalt lõike 3 esimesele lõigule esitatud meetmed ei vähenda ega kõrvalda asjaomaseid oluliselt pärssivaid asjaolusid tulemuslikult, nõuavad kas otse või järelevalveasutuse kaudu, et asjaomane kindlustus- või edasikindlustusandja võtaks lõikes 5 osutatud mis tahes alternatiivseid meetmeid, ning teavitab neist meetmetest kirjalikult ettevõtjat, kes esitab pärast sellise teate saamist kuu aja jooksul kava nende meetmete elluviimiseks.

Alternatiivsete meetmete määramisel selgitab kriisilahendusasutus, miks kindlustus- või edasikindlustusandja esitatud meetmed ei võimaldaks kriisilahenduskõlblikkust pärssivaid asjaolusid kõrvaldada ja miks on alternatiivsed meetmed nende pärssivate asjaolude kõrvaldamiseks proportsionaalsed. Kriisilahendusasutused võtavad arvesse meetmete mõju kindlustus- või edasikindlustusandja majandustegevusele, tema stabiilsusele ja suutlikkusele majandusele kasu tuua.

5. Lõikes 4 osutatud alternatiivsed meetmed on järgmised:

a) nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja vaataks läbi kindlustusgrupisisesed rahastamislepingud või tegeleks nende puudumise küsimusega või koostaks teenuslepingud (kindlustusgrupisisesed või kolmandate isikutega);

b) nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja piiraks oma maksimaalset individuaalset ja summaarset riskipositsiooni;

c) nõuda kindlustus- või edasikindlustusandjalt konkreetsetel juhtudel või regulaarselt kriisilahenduse seisukohast olulise täiendava teabe esitamist;

d) nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja loobuks teatavast varast või restruktureeriks kohustised;

e) nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja piiraks teatavat praegust või kavandatud tegevust või lõpetaks selle;

f) piirata või takistada uute või seniste äriliinide arendamist või uute või seniste toodete müüki;

g) nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandja muudaks oma edasikindlustusstrateegiat;

h) nõuda kindlustus- või edasikindlustusandja või mõne otse või kaudselt kindlustusgrupi kontrolli all oleva ettevõtja õiguslike või tegevusstruktuuride muutmist vähem keerukaks, tagamaks, et kriisilahenduse vahendite rakendamisel oleks võimalik kriitilised funktsioonid teistest funktsioonidest õiguslikult ja tegevuslikult eraldada;

i) nõuda kindlustus- või edasikindlustusandjalt või emaettevõtjalt liikmesriigis emaettevõtjana tegutseva kindlustusvaldusettevõtja või liidus emaettevõtjana tegutseva kindlustusvaldusettevõtja loomist;

j) kui kindlustus- või edasikindlustusandja on segakindlustusvaldusettevõtja tütarettevõtja, nõuda, et segakindlustusvaldusettevõtja looks kindlustus- või edasikindlustusandja kontrollimiseks eraldi kindlustusvaldusettevõtja, kui seda on vaja kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduse hõlbustamiseks

ning selleks, et vältida selliste kriisilahenduse vahendite kohaldamist ja õiguste kasutamist, millel on negatiivne mõju kindlustusgrupi sellele osale, kes ei osuta finantsteenuseid.

6. Enne lõikes 5 osutatud mis tahes alternatiivse meetme määramist ja pärast järelevalveasutusega konsulteerimist kaalub kriisilahendusasutus nõuetekohaselt, milline on selle meetme võimalik mõju kõnealuse kindlustus- või edasikindlustusandja majandustegevuse usaldusväärsusele ja stabiilsusele ning siseturule.

7. Lõike 1 või 4 kohaselt koostatud teate või otsuse kohta kehtib järgmine:

   a) teade või otsus sisaldab asjaomase hindamise või otsuse põhjuseid;

   b) näidatakse, kuidas teade või otsus vastab lõike 4 teises lõigus sätestatud proportsionaalse kohaldamise nõudele;

   c) teate või otsuse võib edasi kaevata.

8. EIOPA koostab hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist] kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 16 suunised, et täpsustada lõikes 5 sätestatud meetmed ja iga meetme kohaldamise asjaolud.

Artikkel 16

Kriisilahenduskõlblikkust pärssivate asjaoludega tegelemise või nende kõrvaldamise õigus: kindlustusgrupi kohtlemine

1. Pärast konsulteerimist järelevalvekolleegiumiga kaalub kindlustusgrupi kriisilahendusasutus koos tütarettevõtjate kriisilahendusasutustega artiklis 14 osutatud hindamist kriisilahenduse kolleegiumis ja võtab kõik mõistlikud meetmed, et jõuda kõigi asjaomaste kindlustusgrupi ettevõtjate puhul vastavalt artikli 15 lõikele 4 kindlaks määratud meetmete kohaldamise suhtes artiklis 17 osutatud ühisele otsusele.

2. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutus koostab koostöös kindlustusgrupi järelevalve tegijaga ja EIOPAga vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artikli 25 lõikele 1 aruande ja esitab selle põhiemaettevõtjale ja tütarettevõtjate kriisilahendusasutustele, kes edastavad selle oma pädevusalasse kuuluvatele tütarettevõtjatele. Aruanne koostatakse pärast konsulteerimist järelevalveasutustega ja selles analüüsitakse artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite tulemuslikku kohaldamist takistavaid olulisi pärssivaid asjaolusid ja artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõiguste kasutamist seoses kindlustusgrupiga. Aruandes soovitatakse proportsionaalseid ja sihipäraseid meetmeid, mis on kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse arvates vajalikud või asjakohased pärssivate asjaolude kõrvaldamiseks, arvestades meetmete mõju kindlustusgrupi ärimudelile.

3. Nelja kuu jooksul pärast aruande saamist võib põhiemaettevõtja esitada kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele oma tähelepanekud ning teha ettepaneku alternatiivsete meetmete kohta, millega oleks võimalik aruandes tuvastatud pärssivad asjaolud kõrvaldada.

   Pärast konsulteerimist järelevalveasutusega hindab kriisilahendusasutus, kas nende meetmetega on võimalik oluliselt pärssiva asjaoluga tõhusalt tegeleda või see kõrvaldada.

4. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutus teavitab põhiemaettevõtja esitatud meetmetest asutusi, kes on kriisilahenduse kolleegiumi liikmed või osalevad kolleegiumi tegevuses. Pärast järelevalveasutustega konsulteerimis teevad kindlustusgrupi kriisilahendusasutus ja tütarettevõtjate kriisilahendusasutused kõik, mis on nende võimuses, et jõuda kriisilahenduse kolleegiumis artiklis 17 osutatud ühisele otsusele seoses oluliste pärssivate asjaolude tuvastamisega ja vajaduse korral nende meetmete hindamisega, mis põhiemaettevõtja on esitanud ja mida asutused nõuavad, selleks et tegeleda pärssivate asjaoludega või kõrvaldada need. Seda tehes võtavad nad arvesse meetmete võimalikku mõju kõigis liikmesriikides, kus kindlustusgrupp tegutseb.

III PEATÜKK
Ühised otsused

Artikkel 17

Ühised otsused

1. Kindlustusgrupi järelevalve tegijad, järelevalveasutused, kindlustusgrupi kriisilahendusasutused ja kriisilahendusasutused püüavad jõuda artikli 8 lõikes 2, artikli 11 lõikes 4 ja artikli 16 lõikes 4 osutatud ühistele otsustele nelja kuu jooksul alates kuupäevast, mil

   a) kindlustusgrupi järelevalve tegija edastab kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava kooskõlas artikli 7 lõikega 4;

   b) kindlustusgrupi kriisilahendusasutus edastab artikli 11 lõike 1 teises lõigus osutatud teabe;

   c) põhiemaettevõtja esitab tähelepanekud, või kui artikli 16 lõikes 3 osutatud neljakuuline periood lõpeb, sõltuvalt sellest, mis on varasem.

   EIOPA võib järelevalveasutuse või kriisilahendusasutuse taotlusel kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikli 31 lõike 2 punktiga c kindlustusgrupi järelevalve tegijaid, järelevalveasutusi, kindlustusgrupi kriisilahendusasutusi ja kriisilahendusasutusi ühisele otsusele jõudmisel abistada.

2. Kui lõikes 1 osutatud ajavahemiku jooksul ei jõuta ühisele otsusele teises lõigus loetletud mis tahes asjaolus, teeb kas kindlustusgrupi järelevalve tegija või kindlustusgrupi kriisilahendusasutus selle asjaolu kohta oma otsuse.

   Esimeses lõigus osutatud asjaolud on järgmised:

   a) artiklis 8 osutatud kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava läbivaatamine ja hindamine;

   b) meetmed, mille võtmist põhiemaettevõtjalt nõutakse kooskõlas artikli 6 lõikega 3 ja 4;

   c) artiklis 10 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse kava;

   d) artiklis 16 osutatud meetmed.

   Kindlustusgrupi järelevalve tegija või kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse tehtav otsus peab olema täielikult põhjendatud ja võtma arvesse teiste järelevalveasutuste või kriisilahendusasutuste poolt nelja kuu jooksul esitatud seisukohti ja reservatsioone. Otsus esitatakse põhiemaettevõtjale ja teistele asjaomastele asutustele.

3. Kui järelevalveasutused või kriisilahendusasutused ei jõua lõikes 1 osutatud ajavahemiku jooksul ühisele otsusele teises lõigus loetletud mis tahes asjaolus, teeb kas iga tütarettevõtja järelevalveasutus või kriisilahendusasutus nende asjaolude kohta oma otsuse.

Esimeses lõigus osutatud asjaolud on järgmised:

a) kas nende jurisdiktsiooni kuuluvate kindlustus- või edasikindlustusandjate puhul tuleb koostada individuaalne finantsseisundi taastamise kava, nagu on osutatud artikli 8 lõikes 2;

b) artikli 6 lõigetes 3 ja 4 osutatud meetmete kohaldamine tütarettevõtja tasandil;

c) olulise pärssiva asjaolu tuvastamine ja vajaduse korral nende meetmete hindamine, mis põhiemaettevõtja on esitanud ja mida asutused nõuavad, selleks et tegeleda pärssivate asjaoludega või kõrvaldada need, nagu on osutatud artikli 16 lõikes 1.

4. Kui kriisilahendusasutused ei ole jõudnud lõikes 1 osutatud nelja kuu jooksul ühisele otsusele kindlustusgrupi kriisilahenduse kava vastuvõtmises, nagu on osutatud artikli 11 lõikes 4, teeb iga tütarettevõtja vastutav kriisilahendusasutus oma otsuse ja koostab tema jurisdiktsiooni kuuluvate ettevõtjate kohta kriisilahenduse kava ning hoiab seda ajakohastatuna. Iga kriisilahendusasutus teatab oma otsusest teistele kriisilahenduse kolleegiumi liikmetele.

5. Iga lõike 3 või 4 kohane järelevalve- või kriisilahendusasutuste otsus peab olema täielikult põhjendatud ja võtma arvesse vastavalt teiste järelevalveasutuste, kriisilahendusasutuste või kindlustusgrupi asutuste seisukohti ja reservatsioone.

6. Järelevalveasutused või kriisilahendusasutused, kes ei ole lõikes 3 ja 4 osutatud otsusega nõus, võivad jõuda ühisele otsusele kindlustusgrupi ennetava finantsseisundi taastamise kava või kindlustusgrupi kriisilahenduse kava suhtes, mis hõlmab nende jurisdiktsioonis olevaid kindlustusgrupi ettevõtjaid.

7. Juhul kui mõni asjaomastest kriisilahendusasutustest on enne lõikes 1 osutatud neljakuulise tähtaja lõppu esitanud vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artiklile 19 EIOPA-le arutamiseks küsimuse, lükkab asjaomane kindlustusgrupi järelevalve tegija, kindlustusgrupi kriisilahendusasutus, järelevalveasutus või kriisilahendusasutus oma lõike 2, 3 ja 4 kohase otsuse edasi, jäädes ootama, millise otsuse EIOPA kõnealuse määruse artikli 19 lõike 3 kohaselt teeb, ning teeb seejärel oma otsuse kooskõlas EIOPA otsusega. Lõikes 1 osutatud neljakuulist ajavahemikku käsitatakse lepitusperioodina, nagu on osutatud kõnealuse määruse artikli 19 lõikes 2. EIOPA teeb oma otsuse ühe kuu jooksul. Küsimust ei suunata EIOPA-le pärast lõikes 1 osutatud neljakuulise tähtaja lõppu ega pärast ühisele otsusele jõudmist. Kui EIOPA ei ole ühe kuu jooksul pärast temale küsimuse suunamist otsust teinud, kohaldatakse kindlustusgrupi või tütarettevõtja suhtes kindlustusgrupi järelevalve tegija, kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse, järelevalveasutuse või kriisilahendusasutuse individuaalset otsust.

8. Artikli 8 lõikes 2, artikli 11 lõikes 4, artikli 16 lõikes 4 ja käesoleva artikli lõikes 6 osutatud ühist otsust ja käesoleva artikli lõigetes 2, 3 ja 4 osutatud otsuseid käsitatakse lõplikena ja kohaldatakse asjaomaste järelevalveasutuste või kriisilahendusasutuste poolt asjaomastes liikmesriikides.

9. Juhul kui ühised otsused tehakse vastavalt artikli 11 lõikele 4 ja kindlustusgrupi kriisilahenduskava suhtes vastavalt käesoleva artikli lõikele 6 ja kui

kriisilahendusasutuse hinnangul võib lahkarvamust tekitav küsimus minna vastuollu tema liikmesriigi eelarvepädevusega, algatab kindlustusgrupi kriisilahendusasutus kindlustusgrupi kriisilahenduse kava ümberhindamise.

III JAOTIS
KRIISILAHENDUS

I PEATÜKK
Kriisilahenduse eesmärgid, eeltingimused ja üldpõhimõtted

Artikkel 18

Kriisilahenduse eesmärgid

1. Liikmesriigid tagavad, et rakendades artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid ja kasutades artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõigusi peavad kriisilahendusasutused silmas lõikes 2 loetletud kriisilahenduse eesmärke ning valivad sellised vahendid ja õigused, mis aitavad kõige paremini saavutada konkreetsetel asjaoludel sobivaid eesmärke.

2. Lõikes 1 osutatud kriisilahenduse eesmärgid on järgmised:

   a) kindlustusvõtjate, soodustatud isikute ja taotlejate kaitsmine;

   b) finantsstabiilsuse säilitamine, eelkõige ülekanduva mõju ennetamise ja turudistsipliini säilitamisega;

   c) kriitiliste funktsioonide täitmise jätkamise tagamine;

   d) avaliku sektori vahendite kaitsmine, muutes minimaalseks tuginemise erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele.

   Liikmesriigid tagavad, et eespool nimetatud eesmärkide taotlemisel peavad kriisilahendusasutused vähendama kriisilahenduse kulud miinimumini ning vältima väärtuse vähenemist, välja arvatud juhul, kui see on vajalik kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks.

3. Lõikes 2 osutatud kriisilahenduse eesmärgid on võrdse tähtsusega ja liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused tasakaalustavad neid vastavalt iga juhtumi laadile ja oludele.

Artikkel 19

Kriisilahenduse eeltingimused

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võtavad kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes kriisilahenduse meetmeid üksnes siis, kui kõik järgmised tingimused on täidetud:

   a) pärast konsulteerimist kriisilahendusasutusega on järelevalveasutus või vastavalt lõikes 2 sätestatud tingimustele pärast konsulteerimist järelevalveasutusega on kriisilahendusasutus teinud kindlaks, et kindlustus- või edasikindlustusandja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv;

   b) puudub põhjendatud väljavaade, et ükski alternatiivne eraõigusliku isiku võetav meede või järelevalvemeede, sealhulgas ennetavad ja saneerimismeetmed, aitaks kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahenduse meede on vajalik avaliku huvi seisukohast.

2. Liikmesriigid sätestavad, et kriisilahendusasutustel on pärast konsulteerimist järelevalveasutusega vajalikud vahendid, eelkõige piisav juurdepääs mis tahes olulisele teabele, et teha lõike 1 punkti a kohane otsus. Järelevalveasutus esitab viivitamata kriisilahendusasutusele viimase nõudmisel kogu olulise teabe, et kriisilahendusasutus saaks teha hindamise.

3. Kindlustus- või edasikindlustusandja on lõike 1 punkti a kohaselt maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, kui esineb mõni järgmistest asjaoludest:

a) kindlustus- või edasikindlustusandja rikub või tõenäoliselt on rikkumas direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 5. jaos osutatud miinimumkapitalinõuet ja nõudele vastavuse taastamiseks puudub mõistlik väljavaade;

b) kindlustus- või edasikindlustusandja ei täida enam tegevusloa tingimusi ja jätab olulisel määral täitmata oma kohustused, mis tulenevad tema tegevust reguleerivatest seadustest ja normidest, või on objektiivsed tõendid, mis toetavad järeldust, et kindlustus- või edasikindlustusandja jätab olulisel määral lähiajal täitmata oma kohustused viisil, mis õigustab tema tegevusloa kehtetuks tunnistamist;

c) kindlustus- või edasikindlustusandja ei ole võimeline maksma tähtajaks oma võlgu või täitma muid kohustusi, sealhulgas maksed kindlustusvõtjatele või soodustatud isikutele, või on objektiivsed tõendid, mis toetavad järeldust, et kindlustus- või edasikindlustusandja on lähiajal sellises olukorras;

d) vajalik on erakorraline avaliku sektori finantstoetus.

4. Lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meetmeid avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui need on vajalikud ühe või mitme artikli 18 lõikes 2 sätestatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja on nende eesmärkidega proportsionaalsed, ning kindlustus- või edasikindlustusandja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

Artikkel 20

Kriisilahenduse eeltingimused seoses emaettevõtjate ja valdusettevõtjatega

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võivad võtta artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes kriisilahenduse meetmeid, kui kõnealune ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 sätestatud eeltingimustele.

2. Kui segakindlustusvaldusettevõtja tütarettevõtjast kindlustusandjad või edasikindlustusandjad on otse või kaudselt vahendava kindlustusvaldusettevõtja omandis, tagavad liikmesriigid, et kindlustusgrupi kriisilahenduseks võetavaid kriisilahenduse meetmeid võetakse vahendava kindlustusvaldusettevõtja suhtes ning et segakindlustusvaldusettevõtja suhtes selliseid meetmeid ei võeta.

3. Vastavalt lõikele 2 võivad kriisilahendusasutused võtta kriisilahenduse meetme iga artikli 1 lõike 1 punktides c–e osutatud ettevõtja suhtes, isegi kui see ettevõtja ei vasta lõikes 1 sätestatud tingimustele, kuid täidetud on kõik järgmised tingimused:

a) üks või mitu tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandjat vastavad artikli 19 lõikes 1 sätestatud eeltingimustele;

b) tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandja vara ja kohustised on sellised, et tütarettevõtja maksejõuetus ohustab kindlustusgrupi teist kindlustus- või edasikindlustusandjat või kindlustusgruppi tervikuna või nõutakse liikmesriigi maksejõuetusõiguses, et kindlustusgruppe koheldaks tervikuna;

c) kriisilahendusmeetme võtmine artikli 1 lõike 1 punktides c–e osutatud ettevõtjate suhtes on vajalik tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahenduseks või kindlustusgrupi kui terviku kriisilahenduseks.

Artikkel 21

Maksejõuetusmenetlus kindlustus- ja edasikindlustusandjate puhul, kelle suhtes ei võeta kriisilahenduse meetmeid

Liikmesriigid tagavad, et kindlustus- või edasikindlustusandjad, kes vastavad artikli 19 lõike 1 punktides a ja b sätestatud eeltingimustele, kuid mitte artikli 19 lõike 1 punktis c sätestatud eeltingimustele, ja kes vastavad direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 5. jaos sätestatud miinimumkapitalinõudele, likvideeritakse tavakorras vastavalt tavalisele maksejõuetusmenetlusele, mis tagab korrakohase turult väljumise.

Artikkel 22

Kriisilahenduse üldpõhimõtted

1. Liikmesriigid tagavad, et artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid rakendades ja artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõigusi kasutades võtavad kriisilahendusasutused kõik asjakohased meetmed tagamaks, et kriisilahenduse meede võetakse kooskõlas järgmiste põhimõtetega:

a) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kahjumi katavad esimeses järjekorras aktsionärid;

b) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kahjumi katavad pärast aktsionäre teises järjekorras võlausaldajad vastavalt nende nõuete rahuldamisjärgule tavalises maksejõuetusmenetluses, välja arvatud juhul, kui käesoleva direktiiviga on sõnaselgelt ette nähtud teisiti;

c) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan ja kõrgem juhtkond vahetatakse välja, välja arvatud juhul, kus selle organi või kõrgema juhtkonna osalist või tervikuna säilitamist peetakse kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks vajalikuks;

d) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan ja kõrgem juhtkond osutab igakülgset vajalikku abi kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks;

e) füüsilised ja juriidilised isikud vastutavad isiklikult kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetuse eest vastavalt tsiviil- või kriminaalõigusele;

f) kui käesolevas direktiivis ei ole sätestatud teisiti, koheldakse ühe ja sama klassi võlausaldajaid võrdselt;

g) ükski aktsionär või võlausaldaja ei kata kahjumit suuremas osas kui see, mida ta oleks katnud, kui kindlustus- või edasikindlustusandja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses kooskõlas artiklites 53–55 sätestatud kaitsemeetmetega;

h) kriisilahenduse meetmeid võetakse kooskõlas käesolevas direktiivis sätestatud kaitsemeetmetega.

2. Kui kindlustus- või edasikindlustusandja on kindlustusgrupi osa, kohaldab kriisilahendusasutus artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid ja kasutab artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõigusi viisil, mis eelkõige nendes riikides, kus kindlustusgrupp tegutseb, muudab minimaalseks:

a) mõju kindlustusgrupi teistele ettevõtjatele ja kindlustusgrupile tervikuna;

b) ebasoodsa mõju kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele liidus ja selle liikmesriikides.

3. Artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid rakendades ja artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõigusi kasutades tagavad liikmesriigid, et nad tegutsevad vajaduse korral kooskõlas liidu riigiabi raamistikuga.

4. Kui ettevõtja suhtes kohaldatakse artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid, loetakse nõukogu direktiivi 2001/23/EÜ[31] artikli 5 lõike 1 kohaldamisel kõnealuse ettevõtja suhtes algatatuks pankrotimenetlus või analoogiline maksejõuetusmenetlus.

5. Kriisilahendusasutused teavitavad artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite rakendamise ja artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõiguste kasutamise puhul vajaduse korral asjaomase kindlustus- ja edasikindlustusandja töötajate esindajaid ning konsulteerivad nendega.

6. Kriisilahendusasutused rakendavad artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid ja kasutavad artiklites 40–52 osutatud kriisilahendusõigusi, ilma et see piiraks äriühingu juhtorganites töötajate esindatust käsitlevate siseriiklike tavade või õiguse kohaldamist.

II PEATÜKK
Hindamine

Artikkel 23

Kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamine

1. Kriisilahendusasutused tagavad, et iga kriisilahenduse meede võetakse pärast kindlustus- või edasikindlustusandjate vara, kohustiste, õiguste ja kohustuste väärtuse õiglast, usaldusväärset ja realistlikku hindamist.

[31] Nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiiv 2001/23/EÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT L 82, 22.3.2001, lk 16).

2. Enne kui kriisilahendusasutus otsustab alustada kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes kriisilahendusmenetlust, tagab ta esimese väärtuse hindamise läbiviimise, mille alusel määratakse kindlaks, kas artikli 19 lõike 1 või artikli 20 lõike 3 kohased kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

3. Kui kriisilahendusasutus on otsustanud alustada kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes kriisilahendusmenetlust, tagab ta teise väärtuse hindamise läbiviimise selleks, et

   a) saada teavet selleks, et teha otsus asjakohase kriisilahenduse meetme võtmise kohta;

   b) tagada, et kriisilahenduse vahendite kasutamise ajal võetakse kindlustus- või edasikindlustusandja kogu kahjum täies ulatuses arvesse;

   c) saada teavet selleks, et teha otsus omandiõiguse instrumentide tühistamise või nende lahjendamise ulatuse kohta;

   d) saada teavet selleks, et teha otsus tagamata kohustiste, sealhulgas võlainstrumentide allahindamise või konverteerimise ulatuse kohta;

   e) saada teavet selleks, et teha otsus vara, kohustiste, õiguste ja kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta, mis võidakse üle anda sildettevõtjale, ja saada teavet selleks, et teha otsus kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale või vajadusel omandiõiguse instrumentide omanikele makstava tasu suuruse kohta, kui rakendatakse artiklis 32 osutatud sildettevõtja vahendit;

   f) saada teavet selleks, et teha otsus vara, kohustiste, õiguste ja kohustuste, aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide kohta, mis võidakse üle anda kolmandast isikust omandajale, ja selleks, et kriisilahendusasutus saaks kindlaks määrata, mida peetakse artikli 31 kohaldamisel äritingimusteks, kui rakendatakse artiklis 31 osutatud ettevõtja võõrandamise vahendit.

4. Vastavalt artiklile 65 võib käesoleva artikli lõigetes 2 ja 3 osutatud väärtuse hindamised vaidlustada üksnes koos kaebuse esitamisega otsuse peale rakendada kriisilahenduse vahendit või kasutada kriisilahendusõigust.

Artikkel 24

Väärtuse hindamise nõuded

1. Liikmesriigid tagavad, et artiklis 23 osutatud väärtuse hindamisi viivad läbi järgmised isikud:

   a) mis tahes avalik-õiguslikust asutusest ja kindlustus- või edasikindlustusandjast sõltumatu isik;

   b) kriisilahendusasutus, kui väärtuse hindamisi ei saa läbi viia punktis a osutatud isik.

2. Kui artiklis 23 osutatud hindamisi on viinud läbi käesoleva artikli lõike 1 punktis a osutatud isik ja kõik käesoleva artikli lõigetes 3–5 sätestatud nõuded on täidetud, käsitatakse väärtuse hindamist lõplikuna.

3. Olenemata liidu riigiabi raamistikust, kui see on kohaldatav, põhineb väärtuse lõplik hindamine mõistlikel eeldustel ega eelda kriisilahenduse meetme võtmise ajal mingit võimalikku erakorralist avaliku sektori finantstoetust.

4. Väärtuse lõplikule hindamisele lisatakse kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja esitatud järgmine teave:

   a) ajakohastatud finantsaruanne ja kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja bilansi ajakohastatud Solventsus II kohane majandushinnang;

   b) kindlustus- või edasikindlustusandja finantsseisundi aruanne, sealhulgas kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 2. jaos osutatud kindlustustehniliste eraldiste hinnang sõltumatu kindlustusmatemaatilise toimingu järel;

   c) igasugune lisateave kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja vara, direktiivi 2009/138/EÜ I jaotise VI peatüki 2. jaos osutatud kindlustustehniliste eraldiste ja teiste kohustiste turuväärtuse ja bilansilise väärtuse kohta.

5. Väärtuse lõplikul hindamisel tuleb esitada võlausaldajate jagamine klassidesse vastavalt nende nõuete rahuldamisjärkudele kohaldatava maksejõuetusõiguse järgi. Väärtuse lõplik hindamine sisaldab ka hinnangut selle kohta, kuidas aktsionäride ja võlausaldajate klasse oleks eeldatavalt koheldud, kui kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

   Esimeses lõigus osutatud hinnang ei tohi piirata artiklis 54 osutatud hindamist.

6. EIOPA töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada:

   a) milliste asjaolude korral on isik sõltumatu kriisilahendusasutusest ja kindlustus- või edasikindlustusandjast käesoleva artikli lõike 1 kohaldamisel;

   b) metoodika kindlustus- või edasikindlustusandja vara ja kohustiste väärtuse hindamiseks kriisilahenduse kontekstis;

   c) käesoleva direktiivi artiklite 23 ja 54 kohaste hindamiste eraldiseisvus.

   EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 25

Esialgne ja lõplik väärtuse hindamine

1. Artiklis 23 osutatud hindamist, mis ei vasta artikli 24 lõikes 2 sätestatud nõuetele, peetakse esialgseks hindamiseks.

   Esialgne hindamine peab sisaldama täiendava kahjumi puhvrit koos asjakohaste põhjendustega.

2. Kriisilahendusasutused, kes võtavad esialgse hindamise põhjal kriisilahenduse meetme, tagavad, et väärtuse lõplik hindamine viiakse läbi niipea kui võimalik.

Kriisilahendusasutus tagab, et esimeses lõigus osutatud väärtuse lõplik hindamine võimaldab:

a) täielikult tuvastada kindlustus- või edasikindlustusandja kahjumit tema raamatupidamisarvestuses;

b) saada teavet selleks, et teha otsus taastada võlausaldajate nõuded või suurendada tasu suurust kooskõlas lõikega 3.

3. Juhul kui lõpliku hindamise tulemuse kohaselt on kindlustus- või edasikindlustusandja vara hinnanguline netoväärtus suurem kui esialgsel väärtuse hindamisel kindlaks tehtud kindlustus- või edasikindlustusandja vara hinnanguline netoväärtus, võib kriisilahendusasutus:

a) suurendada mõjutatud võlausaldajate allahinnatud või restruktureeritud nõuete väärtust;

b) nõuda, et sildettevõtja suurendab seoses vara, kohustiste, õiguste ja kohustustega kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale makstava tasu suurust, või vastavalt olukorrale omandiõiguse instrumentide omajatele makstava tasu suurust.

4. EIOPA töötab välja tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada käesoleva artikli lõike 1 eesmärgil esialgses hindamises sisalduva täiendava kahjumi puhvri arvutamise metoodika.

EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

III PEATÜKK
Kriisilahenduse vahendid

1. JAGU
ÜLDPÕHIMÕTTED

Artikkel 26

Kriisilahenduse vahendeid käsitlevad üldsätted

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on vajalikud õigused rakendada kriisilahenduse vahendeid artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele vastavate kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjate suhtes.

2. Kui kriisilahendusasutus otsustab rakendada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes kriisilahenduse vahendit ja kriisilahenduse vahendi rakendamine põhjustaks võlausaldajatele, eelkõige kindlustusvõtjatele kahjumi või nende nõuete restruktureerimise või konverteerimise, kasutab kriisilahendusasutus artikli 34 kohast kapitaliinstrumentide ja kõlblike

kohustiste allahindamise või konverteerimise õigust vahetult enne kriisilahenduse vahendi rakendamist või koos sellega.

Kõlblike kohustiste konverteerimist kapitaliinstrumentideks ei kohaldata kindlustuslepingust tulenevate nõuete puhul.

3. Lõikes 1 osutatud kriisilahenduse vahendid on järgmised:

a) kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise (*run-off*) vahend;

b) ettevõtja võõrandamise vahend;

c) sildettevõtja vahend;

d) vara ja kohustiste eraldamise vahend;

e) allahindamise või konverteerimise vahend.

Kooskõlas lõikega 5 võivad kriisilahendusasutused kohaldada kriisilahenduse vahendeid eraldi või mis tahes kombinatsioonis, välja arvatud vara ja kohustiste eraldamise vahend, mida võib kasutada ainult koos teise kriisilahenduse vahendiga.

4. Kui rakendatakse ainult ettevõtja võõrandamise ja sildettevõtja vahendit ning kui neid vahendeid kasutatakse selleks, et anda üle vaid osa kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varast, õigustest või kohustistest, lõpetatakse ja likvideeritakse järelejäänud osa sellest kindlustus- või edasikindlustusandjast või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjast, kelle vara, õigusi või kohustisi üle anti, tavalises maksejõuetusmenetluses. Selline lõpetamine ja likvideerimine toimub mõistliku aja jooksul, arvestades selle järelejääva kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja vajadust osutada teenuseid või abi vastavalt artiklile 43, et võimaldada saajal tegeleda üleandmise tulemusena omandatud tegevusega või osutada omandatud teenuseid, ning arvestades mis tahes muid põhjuseid, mille kohaselt järelejääva kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja majandustegevuse jätkamine on vajalik artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks või artiklis 22 osutatud põhimõtete järgimiseks.

Kui rakendatakse kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahendit ja kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara netoväärtus on selle kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise tagajärjel muutunud negatiivseks, lõpetatakse järelejäänud kindlustus- või edasikindlustusandja tegevus tavalises maksejõuetusmenetluses.

5. Kriisilahendusasutus võib nõuda sisse kõik kriisilahenduse vahendite rakendamise või õiguste kasutamisega seoses tekkinud nõuetekohased mõistlikud kulud ühel või enamal järgmistest viisidest:

a) mahaarvamine saaja tasust kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale või vastavalt olukorrale aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omajale;

b) eelisvõlausaldajana kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt;

c) eelisvõlausaldajana sildettevõtja või vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja või maksevõimelisena likvideeritava kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuse lõpetamise tulemusena saadud tulust.

6. Liikmesriigid tagavad, et kui kriisilahenduse vahendi rakendamise või kriisilahendusõiguse kasutamise tulemusena antakse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara, õigused või kohustised üle teisele ettevõtjale, ei kohaldata siseriikliku maksejõuetusõiguse norme, milles käsitletakse võlausaldajatele kahjulike õigusaktide õigustühisust või kohtu poolt tähelepanuta jätmist.

7. Liikmesriigid võivad anda kriisilahendusasutustele lisavahendeid ja -õigusi, mida saab kasutada, kui kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele, tingimusel et:

a) piiriülese kindlustusgrupi suhtes kasutamise puhul ei pärsi sellised lisavahendid ja -õigused kindlustusgrupi tulemuslikku kriisilahendust;

b) need vahendid ja õigused on kooskõlas artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkidega ning artiklites 18 ja 22 sätestatud kriisilahenduse üldpõhimõtetega.

2. JAGU
KINDLUSTUS- VÕI EDASIKINDLUSTUSANDJA MAKSEVÕIMELISENA LIKVIDEERIMISE VAHEND

Artikkel 27

Kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahend

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus tühistada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja luba sõlmida uusi kindlustus- või edasikindlustuslepinguid ning alustada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise menetlust, et lõpetada selle kindlustus- või edasikindlustusandja tegevus.

2. Kriisilahendusasutused tagavad, et maksevõimelisena likvideeritav kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja suudab hoida tööl nõuetekohaselt koolitatud ja pädevaid töötajaid, et tagada maksevõimelisena likvideerimisel oma kindlustustegevuse korrakohane jätkumine kuni tegevuse lõpetamiseni.

3. Kriisilahendusasutused jälgivad tihedas koostöös järelevalveasutustega kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kulusid, et säilitada selle väärtus ja turustatavus.

4. Tihedas koostöös järelevalveasutustega hindavad kriisilahendusasutused vara koosseisus kavandatud muudatusi, jälgivad hoolikalt edasikindlustusprogramme ning nõuavad tehniliste eraldiste ja reservide sõltumatut kindlustusmatemaatilist läbivaatamist vähemalt kord kvartalis.

5. Kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahendi rakendamise korral kriisilahendusasutused kas piiravad omakapitali ja omakapitalina

käsitatavate instrumentide hüvitamist, sealhulgas dividendimakseid, või keelavad need, ning piiravad muutuvtasu makseid ja vabatahtlike pensionihüvitiste makseid või keelavad need.

6. Kriisilahendusasutused teevad otsuse, et maksevõimelisena likvideeritava kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevus tuleb lõpetada, järgmistel juhtudel, olenevalt sellest, mis on varaseim:

   a) maksevõimelisena likvideeritav kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja ühineb mõne muu ettevõtjaga;

   b) maksevõimelisena likvideeritava kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kogu vara, kõik õigused või kohustised või oluline osa nendest müüakse kolmandale isikule;

   c) maksevõimelisena likvideeritava kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara realiseeritakse täielikult ja tema kohustised täidetakse täies ulatuses;

   d) maksevõimelisena likvideeritava kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara netoväärtus on muutunud negatiivseks.

7. Kui maksevõimelisena likvideeritava kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevus lõpetatakse lõike 6 punktis b osutatud asjaoludel, lõpetatakse järelejäänud kindlustus- või edasikindlustusandja tegevus tavalises maksejõuetusmenetluses.

   Artikli 26 lõike 6 kohaselt saavad maksevõimelisena likvideeritava portfelliga kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuse lõpetamise tulemusena saadud tulu selle kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionärid.

3. JAGU
VARA JA KOHUSTISTE ERALDAMISE VAHEND, ETTEVÕTJA VÕÕRANDAMISE VAHEND NING SILDETTEVÕTJA VAHEND

Artikkel 28

Vara ja kohustiste eraldamise vahendi, ettevõtja võõrandamise vahendi ning sildettevõtja vahendi rakendamise põhimõtted

1. Liikmesriigid tagavad, et kui artikli 31 lõigetest 5 ja 6 ega artiklist 65 ei tulene teisiti, on kriisilahendusasutustel õigus rakendada vara ja kohustiste eraldamise vahendit, ettevõtja võõrandamise vahendit ja sildettevõtja vahendit, ilma et oleks vaja saada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride või mis tahes sellise kolmanda isiku nõusolek, kes ei ole omandaja või sildettevõtja, ega täita äriühinguõiguses või väärtpabereid käsitlevas õiguses sätestatud menetlusnõudeid, välja arvatud artiklis 29 sätestatud menetlusnõuded.

2. Kui artikli 26 lõikest 7 ei tulene teisiti, saavad omandaja või sildettevõtja makstava tasu:

   a) aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omajad, kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud sellised aktsiad või omandiõiguse instrumendid on üle antud kõnealuste aktsiate või omandiõiguse instrumentide omajatelt omandajale või sildettevõtjale;

b) kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja, kui osa kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varast või kohustistest või need kõik on üle antud omandajale või sildettevõtjale.

3. Kui artikli 26 lõikest 7 ei tulene teisiti, saab kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt otse omandatud vara, õiguste ja kohustiste eest artikli 30 lõikes 2 osutatud vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjalt tasu kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja. Vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja võib tasu maksta emiteeritud võlakirja vormis.

4. Vara ja kohustiste eraldamise vahendi, ettevõtja võõrandamise vahendi või sildettevõtja vahendi rakendamise kaudu tehtud üleandmistoimingute suhtes kohaldatakse III jaotise V peatükis osutatud kaitsemeetmeid.

5. Artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkide täitmiseks võivad kriisilahendusasutused rakendada vara ja kohustiste eraldamise vahendit, ettevõtja võõrandamise vahendit ja sildettevõtja vahendit enam kui üks kord, et teha vajaduse korral täiendavaid üleandmistoiminguid.

6. Liikmesriigid tagavad, et lõikes 1 osutatud omandaja või sildettevõtja võib jätkuvalt kasutada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja õigust olla asjakohasel juhul makse-, kliiring- ja arveldussüsteemide, väärtpaberibörside ja kindlustuse tagamise skeemide liige ja omada neile juurdepääsu, eeldusel et ta täidab sellistes süsteemides osalemist reguleerivaid liikmeks olemise ja osalemise kriteeriume.

Kui kõik esimeses lõigus loetletud kriteeriumid ei ole täidetud, tagavad liikmesriigid, et:

a) makse-, kliiring- ja arveldussüsteemide, väärtpaberibörside ja kindlustuse tagamise skeemide liikmeks olemist või nendes osalemist ei keelata põhjusel, et omandajal või sildettevõtjal ei ole reitinguagentuuri reitingut või et selline reiting ei vasta reitingutasemetele, mida nõutakse sellistele süsteemidele või skeemidele juurdepääsu andmiseks;

b) kui omandaja või sildettevõtja ei täida makse-, kliiring- või arveldussüsteemi, väärtpaberibörsi või kindlustuse tagamise skeemi liikmeks olemise või nendes osalemise kriteeriume, kasutatakse esimeses lõigus osutatud õigusi kriisilahendusasutuste määratud ajavahemikul, mis ei tohi ületada 24 kuud ja mida võib omandaja või sildettevõtja poolt kriisilahendusasutusele esitatava taotluse alusel pikendada.

7. Kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäridel või võlausaldajatel ning muudel kolmandatel isikutel, kelle vara, õigusi või kohustisi ei anta üle vara ja kohustiste eraldamise vahendi, ettevõtja võõrandamise vahendi ega sildettevõtja vahendi rakendamise kaudu, ei ole mingeid õigusi või nõudeid üleantavate vara, õiguste või kohustiste suhtes või nendega seoses ega mingeid õigusi või nõudeid sildettevõtja või vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorganis või kõrgemas juhtkonnas ega nende suhtes, ilma et see piiraks III jaotise V peatüki kohaldamist.

Artikkel 29

Ettevõtja, vara, õiguste või kohustiste võõrandamisega seotud menetlusnõuded kriisilahenduse korral

1. Kui käesoleva artikli lõikest 3 ei tulene teisiti, tagavad liikmesriigid, et kui kriisilahendusasutused soovivad rakendada ettevõtja võõrandamise vahendit või võõrandada sildettevõtjat või selle vara, õigusi või kohustisi, turustatakse seda kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat, sildettevõtjat, vara või asjaomaseid õigusi, kohustisi, aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente kooskõlas lõikes 2 esitatud kriteeriumitega. Vara, õiguste ja kohustiste kogumeid võib turustada eraldi.

2. Ilma et see piiraks liidu riigiabi raamistiku kohaldamist, on lõikes 1 osutatud turustamiskriteeriumid järgmised:

   a) turustamine on võimalikult läbipaistev ega esita sisuliselt eksitavat teavet kindlustus- või edasikindlustusandja või sildettevõtja vara, õiguste, kohustiste, aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide kohta, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda;

   b) turustamisel ei asetata ühtki võimalikku omandajat teiste võimalike omandajatega võrreldes põhjendamatult soodsamasse ega ebasoodsamasse olukorda;

   c) turustamisel puudub huvide konflikt;

   d) turustamine ei anna ühelegi võimalikule omandajale ebaõiglast eelist;

   e) turustamisel võetakse arvesse vajadust kriisilahenduse meede kiiresti lõpule viia;

   f) turustamise eesmärk on saavutada asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste võimalikult kõrge võõrandamishind.

   Käesolevas lõikes osutatud põhimõtted ei takista kriisilahendusasutusi võtmast ühendust konkreetsete võimalike omandajatega.

   Kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja või sildettevõtja turustamise kohta teabe avalikustamisega, mida tavaliselt nõutaks määruse (EL) nr 596/2014 artikli 17 lõike 1 alusel, võib viivitada kooskõlas kõnealuse määruse artikli 17 lõikega 4 või 5.

3. Kriisilahendusasutused võivad otsustada mitte järgida võõrandamisel turustamisnõuet, kui nad leiavad, et lõikes 2 sätestatud nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama artiklis 18 osutatud kriisilahenduseesmärgi täitmise.

Artikkel 30

Vara ja kohustiste eraldamise vahend

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus anda kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või sildettevõtja vara, õigused või kohustised üle ühele või mitmele vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjale.

2. Vara ja kohustiste eraldamise vahendi rakendamisel on vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja juriidiline isik, kes vastab kõigile järgmistele nõuetele:

   a) see on täielikult või osaliselt ühe või mitme avalik-õigusliku asutuse (mille hulka võib kuuluda ka kriisilahendusasutus) omanduses ja seda kontrollib kriisilahendusasutus;

   b) see on loodud eesmärgiga saada ühe või mitme kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või sildettevõtja kogu vara ja kõik õigused ja kohustised või osa nendest.

3. Vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja haldab talle üle antud portfelle eesmärgiga portfellid lõpuks maksimaalse hinna eest võõrandada või nõuetekohaselt realiseerida.

4. Liikmesriigid tagavad, et vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja tegevus vastab järgmistele nõuetele:

   a) asjaomane kriisilahendusasutus on kinnitanud vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja asutamisdokumendid;

   b) sõltuvalt vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja omandistruktuurist nimetab asjaomane kriisilahendusasutus ametisse või kinnitab vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgani;

   c) asjaomane kriisilahendusasutus kinnitab haldus-, juht- või järelevalveorgani liikmete tasustamise ja täpsustab nende ülesanded;

   d) asjaomane kriisilahendusasutus kinnitab vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja strateegia ja riskiprofiili.

5. Kriisilahendusasutused võivad kasutada lõikes 1 nimetatud õigust anda üle vara, õigused või kohustised ainult koostoimes teiste artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahenditega ning kui tekib üks järgmistest olukordadest:

   a) kui asjaomase vara või asjaomaste õiguste või kohustiste turu seis on selline, et vara, õiguste või kohustiste realiseerimine tavalises maksejõuetusmenetluses võiks ühte või mitut finantsturgu ebasoodsalt mõjutada;

   b) selline üleandmine on vajalik, et hõlbustada kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahendi rakendamist või tagada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või sildettevõtja nõuetekohane toimimine;

   c) selline üleandmine on vajalik likvideerimisest saadava tulu maksimeerimiseks.

6. Vara ja kohustiste eraldamise vahendi rakendamisel määravad kriisilahendusasutused kooskõlas artikliga 23 ja liidu riigiabi raamistikuga tasu, mille eest vara, õigused ja kohustised antakse üle vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjale. Selle lõikega ei välistata, et tasul on nominaalne või negatiivne väärtus.

7. Kui kriisilahendusasutused on rakendanud sildettevõtja vahendit, võib vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja pärast sildettevõtja vahendi rakendamist omandada sildettevõtjalt vara, õigusi või kohustisi.

8. Kriisilahendusasutused võivad vara, õigusi või kohustisi anda kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt üle ühele või mitmele vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjale mitu korda ning anda vara, õigusi või kohustisi tagasi ühelt või mitmelt vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjalt

kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale ühel järgmistest juhtudest:

a) vara, õiguste või kohustiste tagasiandmise võimalus on selgelt sõnastatud dokumendis, mille alusel üleandmine toimus;

b) vara, õigused või kohustised ei kuulu selliste õiguste, vara või kohustiste klassi, mis on kindlaks määratud dokumendis, mille alusel üleandmine toimus, või ei vasta sellistele õigustele, varale või kohustistele seatud üleandmise tingimustele.

Mõlemal punktides a ja b osutatud juhul võib tagasiandmine toimuda igal ajal ja see peab olema kooskõlas mis tahes muude tingimustega, mis on asjaomases dokumendis selle kohta kindlaks määratud.

Kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja on kohustatud tagasi võtma vastavalt punktidele a ja b üle antud vara, õigused või kohustised.

9. Vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja ülesanded ei hõlma mingeid kohustusi ega vastutust kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride ega võlausaldajate ees. Vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgani ega kõrgema juhtkonna liikmetel ei ole kõnealuste aktsionäride ega võlausaldajate ees mingit vastutust seoses tegevuse või tegevusetusega oma ametikohustuste täitmisel, kui sellise tegevuse või tegevusetusega ei kaasne siseriikliku õiguse tähenduses rasket hooletust või tõsist üleastumist, mis mõjutab otseselt kõnealuste aktsionäride või võlausaldajate õigusi.

Liikmesriigid võivad täiendavalt piirata vara ja kohustiste valitsemise ettevõtja ning selle haldus-, juht- või järelevalveorgani või kõrgema juhtkonna liikmete vastutust seoses nende tegevuse või tegevusetusega oma ametikohustuste täitmisel.

Artikkel 31

Ettevõtja võõrandamise vahend

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus üle anda omandajale, kes ei ole sildettevõtja:

a) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud aktsiad või muud omandiõiguse instrumendid;

b) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kogu vara või kõik õigused või kohustised või mis tahes osa varast, õigustest või kohustistest.

2. Lõike 1 kohane üleandmine toimub äritingimustel, asjaolusid arvesse võttes ja vastavalt liidu riigiabi raamistikule.

Kriisilahendusasutused võtavad mõistlikke meetmeid, et saavutada üleandmise jaoks äritingimused, mis on kooskõlas artikli 23 kohaselt tehtud hindamisega, võttes arvesse juhtumi asjaolusid.

3. Kriisilahendusasutused võivad omandaja nõusolekul üleandmise tagasi pöörata, kui see on põhjendatud, arvestades juhtumi asjaolusid. Kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja või algsed omajad on sel juhul kohustatud üle antud aktsiad, muud omandiõiguse instrumendid, vara, õigused või kohustised tagasi võtma.

4. Omandajal peab olema asjakohane tegevusluba, et tegeleda majandustegevusega, mille ta on omandanud lõikes 1 osutatud üleandmise teel. Järelevalveasutused tagavad, et sellise tegevusloa taotlus vaadatakse aegsasti läbi koos üleandmisega.

5. Kui ettevõtja võõrandamise vahendi rakendamisel omandataks aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide üleandmise tulemusena kindlustus- või edasikindlustusandjas oluline osalus või suurendataks olulist osalust nii, nagu on osutatud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 57 lõikes 1, viib selle kindlustus- või edasikindlustusandja järelevalveasutus erandina direktiivi 2009/138/EÜ artiklitest 57–62 aegsasti läbi kõnealustes artiklites ette nähtud hindamise, nii et see ei põhjustaks viivitusi ettevõtja võõrandamise vahendi rakendamisel ega takistaks kriisilahenduse meetme abil käesoleva direktiivi artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkide saavutamist.

6. Liikmesriigid tagavad, et kui järelevalveasutus ei ole viinud lõikes 5 osutatud hindamist lõpule üleandmise kuupäevaks, kohaldatakse järgmist:

   a) aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide üleandmisel omandajale on kohene õiguslik mõju;

   b) hindamisaja ja iga punktis f ette nähtud vara võõrandamisperioodi jooksul on peatatud omandaja õigus kasutada nende aktsiate või muude omandiõiguse instrumentidega seotud hääleõigusi ja see õigus on ainult kriisilahendusasutusel, kes ei ole kohustatud kõnealust hääleõigust kasutama ja kes ei vastuta hääleõiguse kasutamise või selle kasutamisest loobumise tagajärgede eest;

   c) hindamisaja ja punktis f ette nähtud võõrandamisperioodi jooksul ei kohaldata vastavate aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide üleandmisele olulise osaluse omandamise või võõrandamise nõuete rikkumise eest direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 62 sätestatud karistusi ega muid meetmeid;

   d) kohe kui järelevalveasutus on viinud hindamise lõpule, teavitab ta kriisilahendusasutust ja omandajat kirjalikult sellest, kas ta kiidab aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omandajale üleandmise heaks või on kooskõlas direktiivi 2009/138/EÜ artikli 58 lõikega 4 selle vastu;

   e) kui järelevalveasutus kiidab aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omandajale üleandmise heaks, omandab omandaja nende aktsiate või muude omandiõiguse instrumentidega seotud hääleõigused alates ajast, mil kriisilahendusasutus ja omandaja saavad kätte selle järelevalveasutuse heakskiidu;

   f) kui järelevalveasutus on aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide omandajale üleandmise vastu:

      i) jäävad täies ulatuses kehtima punktis b ette nähtud aktsiate või muude omandiõiguse instrumentidega seotud hääleõigused;

      ii) võib kriisilahendusasutus nõuda omandajalt nende aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide võõrandamist kriisilahendusasutuse määratud võõrandamisperioodi jooksul, võttes arvesse turul valitsevaid tingimusi;

      iii) kui omandaja ei täida alapunktis ii ette nähtud nõuet, võib järelevalveasutus kriisilahendusasutuse nõusolekul mõista omandajale karistuse ja võtta tema suhtes muid meetmeid olulise osaluse

omandamise või võõrandamise nõuete rikkumise eest, mis on sätestatud direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 62.

7. Selleks et kasutada teises liikmesriigis teenuste osutamise õigust või asutamisvabaduse õigust kooskõlas direktiiviga 2009/138/EÜ, käsitatakse omandajat kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja majandustegevust jätkavana ning omandaja võib kasutada üle antud vara, õiguste või kohustiste suhtes kõiki õigusi, mida kasutas kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja.

Artikkel 32

Sildettevõtja vahend

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus sildettevõtjale üle anda:

   a) ühe või mitme kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente;

   b) ühe või mitme kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kogu vara või kõik õigused või kohustised või osa neist.

2. Sildettevõtja on juriidiline isik, kes täidab kõiki järgmisi nõudeid:

   a) see on täielikult või osaliselt ühe või mitme avalik-õigusliku asutuse (mille hulka võib kuuluda ka kriisilahendusasutus või asjakohasel juhul kindlustuse tagamise skeem) omanduses ja seda kontrollib kriisilahendusasutus;

   b) see asutatakse eesmärgiga võtta vastu ja saada oma valdusse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kõik emiteeritud aktsiad või muud omandiõiguse instrumendid või osa nendest ning võtta vastu ja saada oma valdusse ühe või mitme kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kogu vara ja kõik õigused ja kohustised või osa nendest, et täita kriisilahenduse eesmärgid ja võõrandada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja.

3. Sildettevõtja vahendit rakendades tagavad kriisilahendusasutused, et sildettevõtjale üle antud kohustiste koguväärtus ei ületa kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja üle antud õiguste ja vara koguväärtust.

4. Pärast sildettevõtja vahendi rakendamist võivad kriisilahendusasutused põhjendatud juhtudel üleandmise tagasi pöörata ja kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja või algsed omajad on kohustatud põhjendatud asjaolude korral tagasi võtma üle antud vara, õigused, kohustised, aktsiad või muud omandiõigust tõendavad instrumendid ühel järgmistest juhtudest:

   a) asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste tagasiandmise võimalus on selgelt sõnastatud dokumendis, mille alusel toimus üleandmine;

   b) asjaomased aktsiad või muud omandiõiguse instrumendid, vara, õigused või kohustised ei kuulu selliste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste klassi või ei vasta sellistele aktsiatele või muudele omandiõiguse instrumentidele, varale, õigustele või kohustistele seatud

üleandmise tingimustele, mis on kindlaks määratud dokumendis, mille alusel toimus üleandmine.

Esimeses lõigus osutatud tagasiandmine võib toimuda mis tahes aja jooksul ja see peab vastama kõigile muudele tingimustele, mis on kindlaks määratud dokumendis, mille alusel toimus üleandmine.

5. Pärast sildettevõtja vahendi rakendamist võivad kriisilahendusasutused anda aktsiaid, muid omandiõiguse instrumente, vara, õigusi või kohustisi sildettevõtjalt üle kolmandale isikule.

6. Sildettevõtjat käsitatakse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevust jätkavana ning sildettevõtja võib kasutada üle antud vara, õiguste või kohustiste suhtes kõiki õigusi, mida kasutas kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja.

Sildettevõtja ei tohi sõlmida uusi kindlustuslepinguid ega muuta kehtivaid kindlustuslepinguid viisil, mis võib suurendada sildettevõtja kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid.

7. Sildettevõtja eesmärgid ei hõlma mingeid kohustusi ega vastutust kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride ega võlausaldajate ees ning haldus-, juht- või järelevalveorgani või kõrgema juhtkonna liikmed ei vastuta kõnealuste aktsionäride ega võlausaldajate ees kahjude eest, mis tulenevad nende tegevusest või tegevusetusest oma ametikohustuste täitmisel, kui sellise tegevuse või tegevusetusega ei kaasne siseriikliku õiguse tähenduses rasket hooletust või tõsist üleastumist, mis mõjutab otseselt kõnealuste aktsionäride või võlausaldajate õigusi.

Liikmesriigid võivad vastavalt siseriiklikule õigusele täiendavalt piirata sildettevõtja ja tema haldus-, juht- või järelevalveorgani või kõrgema juhtkonna liikmete vastutust tegevuse või tegevusetuse eest oma ametikohustuste täitmisel.

Artikkel 33

Sildettevõtja tegevus

1. Liikmesriigid tagavad, et sildettevõtja tegevus vastab järgmistele nõuetele:

a) kriisilahendusasutus on kinnitanud sildettevõtja asutamisdokumendid;

b) sõltuvalt sildettevõtja omandistruktuurist nimetab kriisilahendusasutus ametisse või kinnitab sildettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgani;

c) kriisilahendusasutus kinnitab haldus-, juht- või järelevalveorgani liikmete tasustamise ja määrab kindlaks nende ülesanded;

d) kriisilahendusasutus kinnitab sildettevõtja strateegia ja riskiprofiili;

e) sildettevõtjale antakse tegevusluba direktiivi 2009/138/EÜ kohaselt ning kohaldatava siseriikliku õigusega nõutavad load seoses selliste tegevustega tegelemise ja teenuste osutamisega, mis sildettevõtja omandab käesoleva direktiivi artikli 40 kohase üleandmise tulemusena;

f) sildettevõtja tegutseb ning sildettevõtja üle tehakse järelevalvet kooskõlas direktiiviga 2009/138/EÜ;

g) sildettevõtja tegevus on kooskõlas liidu riigiabi raamistikuga ning kriisilahendusasutus võib vastavalt määrata kindlaks tema tegevuse piirangud.

Olenemata esimese lõigu punktides d ja e osutatud sätetest ja kui see on vajalik artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks, võib sildettevõtja asutada ja talle tegevusloa anda ilma, et ta vastaks oma tegevuse alguses lühiajaliselt direktiivi 2009/138/EÜ nõuetele. Selleks esitab kriisilahendusasutus järelevalveasutusele vastava taotluse. Kui järelevalveasutus otsustab tegevusloa anda, märgib ta ära ajavahemiku, mille jooksul tehakse sildettevõtja suhtes erand direktiivi 2009/138/EÜ nõuete täitmise kohustusest.

2. Arvestades kõiki liidu või liikmesriikide konkurentsiõigusest tulenevaid piiranguid, juhib sildettevõtja juhtkond sildettevõtjat eesmärgiga täita artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid ja võõrandada kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja, tema vara, õigused või kohustised ühele või enamale erasektori omandajale niipea, kui turutingimused on sobivad.

3. Kriisilahendusasutused teevad otsuse, et ettevõtja ei ole enam sildettevõtja, järgmistel juhtudel, sõltuvalt sellest, mis on varaseim:

a) sildettevõtja ühineb mõne muu ettevõtjaga;

b) sildettevõtja ei täida enam artikli 32 lõike 2 nõudeid;

c) sildettevõtja kogu vara ja kõik õigused või kohustised või oluline osa nendest müüakse kolmandale isikule;

d) sildettevõtja vara realiseeritakse täielikult ja selle kohustised täidetakse täies ulatuses.

4. Kui sildettevõtja tegevus lõpetatakse lõike 3 punktis c osutatud olukorras, lõpetatakse ja likvideeritakse sildettevõtja tavalises maksejõuetusmenetluses.

Kui artikli 26 lõikes 7 ei ole sätestatud teisiti, saavad sildettevõtja tegevuse lõpetamise tulemusena saadud tulu sildettevõtja aktsionärid.

4. JAGU
ALLAHINDAMISE VÕI KONVERTEERIMISE VAHEND

Artikkel 34

Allahindamise või konverteerimise vahendi eesmärk ja kohaldamisala

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võivad rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit, et saavutada artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid, selleks et:

a) rekapitaliseerida kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja, kes vastab artikli 19 lõikes 1 ja artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele piisaval määral, et rakendada artiklis 27 osutatud kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise vahendit ning säilitada selle direktiivi 2009/138/EÜ kohane tegevusluba;

b) konverteerida omakapitaliks või vähendada nende nõuete, sealhulgas kindlustuslepingutest tulenevate nõuete või võlainstrumentide põhisummat, mis antakse üle:

i) sildettevõtjale, et pakkuda sellele sildettevõtjale kapitali või

ii) artiklis 30 osutatud vara ja kohustiste eraldamise vahendi või artiklis 31 osutatud ettevõtja võõrandamise vahendi raames.

Allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisel kindlustuslepingutest tulenevatele nõuetele võivad kriisilahendusasutused ka restruktureerida nendega seotud kindlustuslepingute tingimused, et täita tulemuslikumalt artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid.

2. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused määravad kindlaks summa, mille võrra tuleb kapitaliinstrumendid, võlainstrumendid ja muud kõlblikud kohustised lõikes 1 osutatud eesmärkidel alla hinnata või konverteerida, lähtudes artikli 23 kohaselt läbi viidud hindamisest.

3. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit kindlustus- või edasikindlustusandjate või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjate kõigi kohustiste suhtes, säilitades nende olemasoleva õigusliku vormi või kaaludes vajaduse korral nende õigusliku vormi muutmist.

4. Liikmesriigid tagavad, et allahindamise või konverteerimise vahendit võib rakendada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja kõigi kapitaliinstrumentide ja kõigi kohustiste suhtes, mis ei ole jäetud käesoleva artikli lõigete 5 või 6 kohaselt välja kõnealuse vahendi kohaldamisalast.

5. Kriisilahendusasutused ei rakenda allahindamise või konverteerimise vahendit järgmiste kohustiste suhtes, olenemata sellest, kas neid reguleeritakse liikmesriigi või kolmanda riigi õigusega:

a) tagatud kohustised;

b) krediidiasutuste, investeerimisühingute ja kindlustus- või edasikindlustusandjate, välja arvatud sama kindlustusgrupi ettevõtjate ees olevad kohustised, mille esialgne tähtaeg on lühem kui seitse päeva;

c) kohustised kas vastavalt direktiivile 98/26/EÜ määratud süsteemide või süsteemikorraldajate või nendes osalejate ees seoses sellises süsteemis osalemisega või Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 648/2012[32] artikli 14 kohase liidu tegevusloaga kesksete vastaspoolte ees ja kolmandate riikide kesksete vastaspoolte ees, keda Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve kõnealuse määruse artikli 25 kohaselt tunnustab, kui nende kohustiste järelejäänud tähtaeg on vähem kui seitse päeva;

d) järgmised kohustised:

i) kohustised töötajate ees seoses palgavõlgnevuse, pensionihüvitise või muu kindlaksmääratud tasuga, välja arvatud tulemustasud, mis ei ole reguleeritud kollektiivlepinguga;

ii) kohustised äri- või kaubakrediiti andnud võlausaldajate ees seoses kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja igapäevaseks tegevuseks vajalike kriitiliste kaupade

[32] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. juuli 2012. aasta määrus (EL) nr 648/2012 börsiväliste tuletisinstrumentide, kesksete vastaspoolte ja kauplemisteabehoidlate kohta (ELT L 201, 27.7.2012, lk 1).

tarnetega, või teenuste osutamisega, sealhulgas IT-teenused, kommunaalteenused ning ruumide rent, teenindus ja korrashoid;

iii) kohustised maksu- ja sotsiaalkindlustusasutuste ees, kui selliste asutuste nõudeõigused rahuldatakse kohaldatava õiguse alusel eelisjärjekorras;

iv) kohustised kindlustuse tagamise skeemide ees, mille aluseks on kohaldatava siseriikliku õiguse kohased osamaksed.

Esimese lõigu punkt a ei takista kriisilahendusasutustel vajaduse korral rakendada allahindamise või konverteerimise vahendit seoses tagatud kohustise või pandiga tagatud kohustise sellise osa suhtes, mis ületab tagatiseks oleva vara, pandi, pandiõiguse või tagatise väärtust.

6. Allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisel võivad kriisilahendusasutused erandjuhtudel välistada allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamise või välistada selle vahendi rakendamise teatavate kohustiste puhul järgmistel juhtudel:

a) kõnealust kohustist ei ole võimalik mõistliku aja jooksul alla hinnata või konverteerida, hoolimata kriisilahendusasutuse heas usus tehtud jõupingutustest;

b) välistamine on rangelt vajalik ja on proportsionaalne kriitiliste funktsioonide täitmise ja põhiäriliinidel jätkamise saavutamiseks viisil, mis säilitab kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja võime jätkata põhiliste pangaoperatsioonide ja tehingute tegemist ning teenuste osutamist;

c) välistamine on rangelt vajalik ja on proportsionaalne vältimaks negatiivse mõju ulatusliku ülekandumise põhjustamist viisil, mis võib põhjustada tõsiseid häireid liikmesriigi või liidu majandusele või

d) allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamine selliste kohustiste suhtes põhjustaks väärtuse vähenemise, nii et teiste võlausaldajate kaetav kahjum oleks suurem, kui siis, kui kõnealuste kohustiste puhul välistataks allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamine.

Artikkel 35

Aktsionäride ja muude omandiõiguse instrumentide omajate kohtlemine allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamise korral

1. Liikmesriigid tagavad, et artiklis 34 osutatud allahindamise või konverteerimise vahendit rakendades võtavad kriisilahendusasutused aktsionäride ja muude omandiõiguse instrumentide omajate suhtes ühe või mõlemad järgmistest meetmetest:

a) tühistavad olemasolevad aktsiad või muud omandiõiguse instrumendid või kannavad need üle võlausaldajatele, kelle nõuded on konverteeritud;

b) tingimusel, et kooskõlas artikli 23 alusel tehtud hindamisega on kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara ja kohustiste netoväärtus positiivne, lahjendavad aktsionäride ja muude omandiõiguse instrumentide omajate olemasolevad nõuded, konverteerides vastavalt allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisele

kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud asjakohased kapitaliinstrumendid või võlainstrumendid või kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja muud kõlblikud kohustised aktsiateks või muudeks omandiõiguse instrumentideks.

Seoses esimese lõigu punktiga b kasutatakse konverteerimisel määra, mis oluliselt lahjendab olemasolevaid aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente.

2. Otsustades, milliseid meetmeid võtta kooskõlas lõikega 1, võtavad kriisilahendusasutused arvesse:

a) artikli 23 kohaselt tehtud hindamist;

b) summat, mille võrra on kriisilahendusasutus otsustanud artikli 37 lõike 1 kohaselt esimese taseme omavahendeid vähendada ja asjaomased kapitaliinstrumendid alla hinnata või konverteerida.

3. Kui kapitaliinstrumentide, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud võlainstrumentide või kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja muude kõlblike kohustiste konverteerimise tulemusena omandataks kindlustus- või edasikindlustusandjas oluline osalus või suurendataks olulist osalust nii, nagu on osutatud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 57 lõikes 1, viivad järelevalveasutused erandina direktiivi 2009/138/EÜ artiklitest 57–62 aegsasti läbi kõnealustes artiklites ette nähtud hindamise, nii et see ei põhjustaks viivitusi kapitaliinstrumentide konverteerimisel ega takistaks kriisilahenduse meetme abil käesoleva direktiivi artiklis 18 osutatud asjakohaste kriisilahenduse eesmärkide saavutamist.

4. Kui asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja järelevalveasutus ei ole lõikes 3 ette nähtud hindamist kapitaliinstrumentide konverteerimise kuupäevaks lõpule viinud, kohaldatakse artikli 31 lõiget 6 olulise osaluse omandamise või suurendamise suhtes, mis tuleneb kapitaliinstrumentide konverteerimisest.

Artikkel 36

Võla omakapitaliks konverteerimise määr

Liikmesriigid tagavad, et kui kriisilahendusasutused rakendavad artikli 34 lõikes 1 nimetatud vahendeid ja artikli 40 lõike 1 punktis g nimetatud õigusi, võivad nad kohaldada kapitaliinstrumentide ja kohustuste eri klasside suhtes erinevat konverteerimise määra kooskõlas ühe või mõlema järgmise põhimõttega:

a) konverteerimise määr kujutab endast mõistlikku hüvitist mõjutatud võlausaldajale allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamisega tekitatud kahju eest;

b) kohaldatava maksejõuetusõiguse kohaselt kõrgema nõude rahuldamisjärguga kohustiste konverteerimise määr on allutatud kohustiste omast kõrgem.

Artikkel 37

Lisanormid allahindamise või konverteerimise vahendi kohta

1. Kriisilahendusasutused rakendavad allahindamise või konverteerimise vahendit vastavalt tavalises maksejõuetusmenetluses kohaldatavatele nõuete rahuldamisjärkudele viisil, millega saavutatakse järgmised tulemused:

a) esimese taseme omavahendeid vähendatakse esimesena, proportsionaalselt kahjumiga ning kuni nende ammendumiseni ja kriisilahendusasutus võtab seoses esimese taseme omavahendite instrumentide omanikega ühe või mõlemad artikli 35 lõikes 1 sätestatud meetmetest;

b) teise taseme omavahendite instrumentide põhisumma hinnatakse alla või konverteeritakse esimese taseme põhiomavahendite instrumentideks või tehakse mõlemat vajalikus ulatuses, et saavutada artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid, või kuni asjaomaste kapitaliinstrumentide ammendumiseni olenevalt sellest, millise toimingu väärtus on väiksem;

c) kolmanda taseme omavahendite instrumentide põhisumma hinnatakse alla või konverteeritakse esimese taseme omavahendite instrumentideks või tehakse mõlemat vajalikus ulatuses, et saavutada artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid, või kuni asjaomaste kapitaliinstrumentide ammendumiseni olenevalt sellest, millise toimingu väärtus on väiksem;

d) ülejäänud kõlblike kohustiste põhisumma või maksmisele kuuluv jääk kooskõlas nõuete rahuldamisjärkudega, sealhulgas direktiivi 2009/138/EÜ artikli 275 lõikes 1 ette nähtud kindlustuslepingutest tulenevate nõuete rahuldamisjärkudega tavalises maksejõuetusmenetluses, hinnatakse alla või konverteeritakse esimese taseme omavahendite instrumentideks või tehakse mõlemat vajalikus ulatuses, et saavutada artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid.

Kui on selgunud, et artiklis 25 osutatud esialgsel hindamisel põhineva allahindamise tase ületab nõudeid, hinnates seda artikli 24 lõikes 2 osutatud lõpliku hindamise suhtes, võidakse kohaldada üleshindamismehhanismi võlausaldajatele ja seejärel aktsionäridele vajalikus ulatuses hüvitise maksmiseks.

Otsustades, kas kohustised tuleb alla hinnata või konverteerida omakapitaliks, ei konverteeri kriisilahendusasutused kohustuste klassi, kui sellele klassile alluv kohustiste klass jääb omakapitaliks konverteerimata või alla hindamata.

Liikmesriigid tagavad, et kõik omavahendite kirjetega seotud nõuded on tavalist maksejõuetusmenetlust reguleeriva siseriikliku õiguse kohaselt madalama rahuldamisjärguga kui sellised nõuded, mis ei tulene omavahendite kirjest. Kui instrumenti kajastatakse omavahendi kirjena vaid osaliselt, käsitatakse käesoleva lõigu kohaldamise eesmärgil sellist instrumenti tervikuna omavahendite kirjest tuleneva nõudena ja selline nõue rahuldatakse pärast sellist nõuet, mis ei tulene omavahendite kirjest.

2. Asjaomase kapitaliinstrumendi, võlainstrumendi või muu kõlbliku kohustise põhisumma allahindamisel kohaldatakse järgmist:

a) allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisest tulenev vähendamine on püsiv, arvestades üleshindamist kooskõlas lõikes 1 osutatud hüvitise maksmise korraga;

b) asjaomase kapitaliinstrumendi, võlainstrumendi või muu kõlbliku kohustise omaniku vastu ei jää seoses selle allahinnatud instrumendi summaga alles mingit kohustist, välja arvatud juba tekkinud kohustised ning vastutus kahju eest, mis võib tekkida allahindamise õiguse kasutamise õiguspärasuse kontrollimiseks esitatud kaebuse tagajärjel;

c) asjaomase kapitaliinstrumendi, võlainstrumendi või muu kõlbliku kohustise omanikule ei maksta muud hüvitist kui lõike 3 kohaselt makstav hüvitis.

3. Asjaomaste kapitaliinstrumentide, võlainstrumentide või muude kõlblike kohustiste konverteerimiseks lõike 1 punktide b ja c alusel võivad kriisilahendusasutused nõuda kindlustus- või edasikindlustusandjatelt ja artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjatelt esimese taseme omavahendite instrumentide emiteerimist asjaomaste kapitaliinstrumentide, võlainstrumentide või muude kõlblike kohustiste omanikele.

Asjaomaseid kapitaliinstrumente, võlainstrumente või muid kõlblikke kohustisi võib konverteerida üksnes juhul, kui on täidetud kõik järgmised tingimused:

a) esimese taseme omavahendite instrumendid on asjaomase kriisilahendusasutuse nõusolekul emiteerinud kindlustus- või edasikindlustusandja, artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja või emaettevõtja;

b) esimese taseme omavahendite instrumendid emiteeritakse enne seda, kui asjaomane kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja emiteerib aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente riigi või valitsusüksuse poolt omavahendite suurendamiseks;

c) esimese taseme omavahendite instrumendid määratakse ja antakse üle viivitamata pärast konverteerimisõiguse kasutamist;

d) konverteerimise määr, millega määratakse kindlaks iga asjaomase kapitaliinstrumendi, võlainstrumendi või muu kõlbliku kohustisega seoses pakutavate esimese taseme omavahendite instrumentide arv, on kooskõlas artikliga 36.

4. Esimese taseme omavahendite instrumentide pakkumiseks kooskõlas lõikega 3 võib kriisilahendusasutus nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandjatel ja artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjatel peab alati olema vajalik eelnev luba asjaomase arvu esimese taseme omavahendite instrumentide emiteerimiseks.

Artikkel 38

Allahindamise või konverteerimise mõju

1. Liikmesriigid tagavad, et kui kriisilahendusasutus kasutab artikli 34 lõike 1 ja artikli 40 lõike 1 punktide f–j kohaselt allahindamise või konverteerimise vahendit ja õigusi, jõustub kohustiste põhisumma või tasumata jäägi vähendamine, võlgade konverteerimine või tühistamine ja see on kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja ning mõjutatud võlausaldajate ja aktsionäride suhtes koheselt siduv.

2. Kriisilahendusasutus täidab kõiki allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamiseks vajalikke haldus- ja menetlustoiminguid või nõuab nende täitmist, sealhulgas:

a) kõigi asjaomaste registrite muutmine;

b) aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide või võlainstrumentide noteerimise lõpetamine või nendega kauplemise lõpetamine;

c) uute aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide noteerimine või kauplemisele lubamine;

d) allahinnatud võlainstrumentide uuesti noteerimine või kauplemisele lubamine, ilma et tuleks avaldada Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruses (EL) 2017/1129[33] nõutav prospekt.

3. Kui kriisilahendusasutus vähendab artikli 40 lõike 1 punktis f osutatud õiguse alusel teatava kohustise põhisummat või maksmisele kuuluvat jääki nullini, peetakse sellist kohustist ning sellega seotud kohustusi või nõudeid, mis ei ole tekkinud õiguse kasutamise ajaks, tühistatuks ning seda ei saa ühegi järgneva menetluse käigus tõendada seoses kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja ega selle õigusjärglasest üksuse hilisema lõpetamise või likvideerimise menetluses.

4. Kui kriisilahendusasutus vähendab artikli 40 lõike 1 punktis f osutatud õiguse alusel teatava kohustise põhisummat või maksmisele kuuluvat jääki osaliselt, kuid mitte nullini:

a) tühistatakse kohustis sellise summa ulatuses, mil määral seda vähendatakse;

b) jääb algse kohustise aluseks olnud asjaomane instrument või leping kehtima kohustise põhisumma või maksmisele kuuluva jäägi ülejäänud osa suhtes, kusjuures arvesse võetakse põhisumma vähenemisega kaasnevat makstava intressisumma muutust ning mis tahes muid tingimuste muudatusi, mis kriisilahendusasutus võib artikli 40 lõike 1 punktis k osutatud õiguste alusel teha.

Artikkel 39

Menetlustõkete kõrvaldamine allahindamise või konverteerimise korral

1. Allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamisel nõuavad liikmesriigid asjakohasel juhul, et kindlustus- ja edasikindlustusandjatel ning artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjatel oleks alati piisav põhikirjajärgne aktsiakapital või muud esimese taseme omavahendite instrumendid, tagamaks et nendel kindlustus- ja edasikindlustusandjatel ja ettevõtjatel oleks võimalik emiteerida piisavalt uusi aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente selleks, et kohustiste konverteerimine aktsiateks või muudeks omandiõiguse instrumentideks saaks toimuda tulemuslikult.

Kriisilahendusasutused hindavad lõikes 1 sätestatud nõude järgimist kriisilahenduse kavade väljatöötamisel ja ajakohastamisel vastavalt artiklitele 9 ja 10.

2. Liikmesriigid tagavad, et kohustiste konverteerimisel aktsiateks või muudeks omandiõiguse instrumentideks ei esine asutamislepingust või põhikirjast tulenevaid menetluslikke takistusi, sealhulgas aktsionäride ostueesõigus või aktsionäridelt kapitali suurendamiseks nõusoleku saamise nõue.

[33] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määrus (EL) 2017/1129, mis käsitleb väärtpaberite avalikul pakkumisel või reguleeritud turul kauplemisele võtmisel avaldatavat prospekti ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/71/EÜ (ELT L 168, 30.6.2017, lk 12).

IV PEATÜKK
Kriisilahendusõigused

Artikkel 40

Üldised õigused

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on kõik vajalikud õigused rakendada artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele vastavate kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjate suhtes. Eelkõige on kriisilahendusasutustel järgmised kriisilahendusõigused, mida nad võivad kasutada eraldi või koos teiste õigustega:

   a) õigus nõuda kõigilt isikutelt sellise teabe esitamist, mida kriisilahendusasutus vajab kriisilahenduse meetme üle otsustamiseks ja selle ettevalmistamiseks, sealhulgas kriisilahenduse kavades esitatud teabe ajakohastamisi ja täiendusi ning teabe hankimist kohapealsete kontrollide kaudu;

   b) õigus omandada kontroll kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja üle ning kasutada kõiki õigusi ja pädevusi, mis on antud kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäridele, teistele omanikele ning haldus-, juht- või järelevalveorganile;

   c) õigus tühistada uute kindlustus- või edasikindlustuslepingute sõlmimise luba ning alustada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes nõuetekohast kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõimelisena likvideerimise menetlust ja lõpetada tema tegevus;

   d) õigus üle anda kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente;

   e) õigus üle anda muule ettevõtjale kõnealuse ettevõtja nõusolekul kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja õigusi, vara või kohustisi;

   f) õigus restruktureerida kindlustuslepingutest tulenevaid nõudeid või vähendada, sealhulgas nullini, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja võlainstrumentide ja kõlblike kohustiste, sealhulgas kindlustuslepingutest tulenevate nõuete põhiosa või maksmisele kuuluvat jääki;

   g) õigus konverteerida kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja võlainstrumente ja kõlblikke kohustisi – välja arvatud kindlustuslepingutest tulenevad nõuded – asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja, emaettevõtja või selle sildettevõtja lihtaktsiateks või muudeks omandiõiguse instrumentideks, millele kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja vara, õigused või kohustised üle antakse;

   h) õigus tühistada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud võlainstrumente, välja arvatud tagatud kohustisi vastavalt artikli 34 lõikele 5;

i) õigus vähendada, sealhulgas nullini, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide nimiväärtust ja tühistada selliseid aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente;

j) õigus nõuda kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt või asjaomaselt emaettevõtjalt uute aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide või muude kapitaliinstrumentide (sealhulgas eelisaktsiad ja tingimusega vahetusvõlakirjad) emiteerimist;

k) õigus muuta kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja emiteeritud võlainstrumentide ja muude kõlblike kohustiste tagasimaksmise tähtpäeva või muuta sellistelt instrumentidelt ja muudelt kõlblikelt kohustistelt makstava intressi summat või kuupäeva, millest alates tuleb hakata intressi maksma, sealhulgas ka õigus maksed ajutiselt peatada;

l) õigus lõpule viia ja lõpetada finantslepinguid või Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 648/2012 artikli 2 punktis 5 määratletud tuletislepinguid;

m) õigus kutsuda tagasi või vahetada välja kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan ja kõrgem juhtkond;

n) õigus nõuda järelevalveasutuselt olulise osaluse omandaja hindamist aegsasti, erandina direktiivi 2009/138/EÜ artiklis 58 sätestatud tähtaegadest.

2. Liikmesriigid võtavad kõik vajalikud meetmed, tagamaks et artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendeid rakendades ja käesoleva artikli lõikes 1 osutatud kriisilahendusõigusi kasutades ei kohaldata kriisilahendusasutuste suhtes järgmisi nõudeid, mis oleksid muul juhul siseriikliku õiguse või lepingu või muul alusel kohaldatavad:

a) nõue saada mis tahes isiku, kas avalik-õigusliku või eraõigusliku isiku, sealhulgas kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride, võlausaldajate või kindlustusvõtjate heakskiit või nõusolek, kui artikli 3 lõikest 8 ja artikli 65 lõikest 1 ei tulene teisiti;

b) enne õiguse kasutamist kohaldatavad menetlusnõuded, mille kohaselt tuleb teavitada mis tahes isikut, sealhulgas igasugune nõue avaldada teade või prospekt või esitada mõni dokument konkreetsele ametiasutusele või registreerida see selles ametiasutuses.

Esimese lõigu punktiga b ei piirata artiklites 61 ja 63 sätestatud nõuete kohaldamist ega liidu riigiabi raamistiku kohaste teavitamisnõuete kohaldamist.

3. Liikmesriigid tagavad, et kui mõni käesoleva artikli lõikes 1 loetletud õigus ei ole kohaldatav käesoleva direktiivi artikli 1 lõikega 1 hõlmatud ettevõtja suhtes ettevõtja õigusliku vormi tõttu, on kriisilahendusasutustel võimalikult sarnased õigused, muu hulgas nende õigusmõju poolest.

4. Liikmesriigid tagavad, et kui kriisilahendusasutused kasutavad lõikes 3 sätestatud õigusi, kohaldatakse mõjutatud isikute, sealhulgas aktsionäride, võlausaldajate, kindlustusvõtjate ja vastaspoolte suhtes käesoleva direktiivi V peatükis sätestatud kaitsemeetmeid või samaväärse mõjuga kaitsemeetmeid.

Artikkel 41

Lisaõigused

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on kriisilahendusõiguse kasutamisel õigus teha kõike järgmist:

   a) näha ette, et üleandmine toimub ilma, et üleantavaid finantsinstrumente, õigusi, vara või kohustisi mõjutaksid kohustised või koormatised, kui artiklist 58 ei tulene teisiti;

   b) tühistada õigused omandada täiendavaid aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente;

   c) nõuda, et asjaomane ametiasutus lõpetaks või peataks finantsinstrumentidega kauplemise lubamise reguleeritud turul või selliste instrumentide ametliku noteerimise kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiviga 2001/34/EÜ[34];

   d) näha ette, et saajat koheldakse nii, nagu oleks ta kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja seoses kõigi kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja õiguste või kohustuste või kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja võetud meetmetega, sealhulgas – kui artiklites 31 ja 32 osutatud ettevõtja võõrandamise vahendi ja sildettevõtja vahendi rakendamisest ei tulene teisiti – turu infrastruktuuris osalemisega seotud mis tahes õiguste või kohustustega;

   e) nõuda, et kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja ja saaja annavad üksteisele teavet ja abi;

   f) tühistada või muuta kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja sõlmitud lepingu tingimusi või asendada kõnealune kindlustus- või edasikindlustusandja lepingupoolena saajaga;

   g) anda ilma edasikindlustusandja nõusolekuta üle edasikindlustusõigusi, mis hõlmavad üleantud kindlustuslepingust tulenevaid nõudeid, kui kriisilahendusasutus kannab teisele ettevõtjale üle kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara ja kohustised või osa nendest.

   Punkti a kohaldamisel ei käsitata käesoleva direktiivi kohaselt ette nähtud õigust hüvitisele kohustise või koormatisena.

2. Kriisilahendusasutused kasutavad lõikes 1 sätestatud õigusi juhul, kui nad leiavad, et see on asjakohane selleks, et tagada kriisilahenduse meetme tulemuslikkus või saavutada üht või enamat kriisilahenduse eesmärki.

3. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusõigust kasutavatel kriisilahendusasutustel on õigus näha ette majandustegevuse jätkuvuse tagamise kord, mis võimaldaks tagada, et kriisilahenduse meede on tulemuslik, ning vajaduse korral tagada, et saaja saab üle antud ettevõtja tegevust jätkata. Selline majandustegevuse jätkuvuse tagamise kord hõlmab eelkõige järgmist:

---

[34] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. mai 2001. aasta direktiiv 2001/34/EÜ, mis käsitleb väärtpaberite ametlikku noteerimist väärtpaberibörsil ja nende väärtpaberite kohta avaldatavat teavet (EÜT L 184, 6.7.2001, lk 1).

a) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja sõlmitud lepingute jätkamine, nii et saaja võtab üle kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja õigused ja kohustised seoses mis tahes üle antud finantsinstrumendi, õiguse, vara või kohustisega, ning kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja asendamine saajaga (kas otseselt või kaudselt) kõigis asjakohastes lepingudokumentides;

b) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja asendamine saajaga kõigis kohtumenetlustes seoses mis tahes üle antud finantsinstrumendi, õiguse, vara või kohustisega.

4. Lõike 1 punktis d ja lõike 3 punktis b osutatud õigused ei mõjuta järgmisi õigusi:

a) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja töötaja õigus tööleping lõpetada;

b) kui artiklitest 47, 48 ja 49 ei tulene teisiti, lepingu osapoole õigus kasutada lepingujärgseid õigusi, sealhulgas õigus leping lõpetada, kui lepingutingimused seda võimaldavad kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevuse või tegevusetuse tõttu enne asjaomast üleandmist või saaja tegevuse või tegevusetuse tõttu pärast asjaomase üleandmise lõpuleviimist.

Artikkel 42

Erihaldur

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võivad nimetada erihalduri, et asendada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan. Samuti tagavad liikmesriigid, et erihalduril on oma ülesannete täitmiseks kvalifikatsioon, võimed ja teadmised.

2. Erihalduril on kõik kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride ja haldus-, juht- või järelevalveorgani õigused. Erihaldur kasutab selliseid õigusi ainult kriisilahendusasutuse kontrolli all. Kriisilahendusasutus võib seada erihalduri tegevusele piiranguid või nõuda teatava tegevuse jaoks eelnevat nõusolekut.

Kriisilahendusasutus avalikustab lõikes 1 osutatud nimetamise ja sellega seotud tingimused.

3. Erihalduril on seaduses sätestatud kohustus rakendada kõiki vajalikke meetmeid artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkide edendamiseks ja rakendada kriisilahendusasutuse võetud kriisilahenduse meetmeid. See seaduses sätestatud kohustus on ülimuslik võrreldes juhtorgani kõigi teiste kohustustega, mis on sätestatud kindlustus- või edasikindlustusandja põhikirjas või siseriiklikus õiguses, juhul kui need kohustused on omavahel vastuolus.

4. Liikmesriigid nõuavad, et erihaldur koostab kriisilahendusasutuse määratud korrapäraste ajavahemike tagant ning erihalduri mandaadi alguses ja lõppedes teda ametisse nimetanud kriisilahendusasutusele aruanded. Nendes aruannetes kirjeldatakse üksikasjalikult kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja finantsseisundit ja esitatakse meetmete võtmise põhjused.

5. Kriisilahendusasutus võib erihalduri igal ajal tagasi kutsuda.

Artikkel 43

Õigus nõuda tegevusega seotud teenuste osutamist ja vahendite andmist

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus nõuda kriisilahendusmenetluses olevalt kindlustus- või edasikindlustusandjalt või temaga samasse kindlustusgruppi kuuluvalt mis tahes ettevõtjalt selliste tegevusega seotud teenuste osutamist ja vahendite andmist, mis on saajale vajalikud temale üle antud ettevõtja tulemuslikuks tegevuseks, sealhulgas juhul, kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või temaga samasse kindlustusgruppi kuuluva ettevõtja suhtes on algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus.

2. Liikmesriigid tagavad, et nende kriisilahendusasutustel on õigus panna maksma nende territooriumil asutatud kindlustusgrupi ettevõtjate suhtes teises liikmesriigis asutatud kriisilahendusasutuse kehtestatud kohustusi vastavalt lõikele 1.

3. Tegevusega seotud teenuste osutamine ja vahendite andmine lõigete 1 ja 2 alusel toimub järgmistel tingimustel:

   a) kui kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale osutati enne kriisilahenduse meetmete võtmist lepingu alusel teenuseid ja anti vahendeid, siis tehakse seda kõnealuse lepingu kehtivuse ajal samadel tingimustel;

   b) kui lepingut ei ole või leping on lõppenud, siis mõistlikel tingimustel.

Artikkel 44

Õigus tagada teiste liikmesriikide võetud kriisiohjemeetmete täitmine

1. Liikmesriigid tagavad, et kui aktsiate, muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste üleandmine hõlmab vara, mis asub muus liikmesriigis kui kriisilahendusasutus, või hõlmab õigusi või kohustisi, mida reguleeritakse muu liikmesriigi õigusaktidega, toimub üleandmine asjaomase muu liikmesriigi õiguse kohaselt.

2. Liikmesriigid osutavad kriisilahendusasutusele, kes on korraldanud üleandmise või kes kavandab üleandmist, mõistlikku abi, et tagada, et aktsiad või muud omandiõiguse instrumendid või vara, õigused või kohustised antakse saajale üle kohaldatava siseriikliku õiguse nõuete kohaselt.

3. Liikmesriigid tagavad, et aktsionäridel, võlausaldajatel ja kolmandatel isikutel, keda lõikes 1 osutatud aktsiate, muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste üleandmine mõjutab, ei ole õigust üleandmist takistada, vaidlustada ega tühistada ühegi selle liikmesriigi õigusnormi alusel, kus kõnealune vara asub, ega ka aktsiaid, muid omandiõiguse instrumente, õigusi või kohustisi reguleerivate õigusnormide alusel.

4. Liikmesriigid tagavad, et kapitaliinstrumentide, võlainstrumentide või muude kõlblike kohustiste põhisummat vähendatakse või selliseid kohustisi või instrumente konverteeritakse kooskõlas teise liikmesriigi kriisilahendusasutuse poolt kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes kasutatava allahindamise või konverteerimise õigusega, kui asjakohaseid kohustisi või instrumente:

a) reguleeritakse sellise liikmesriigi õigusaktidega, mis ei ole allahindamise või konverteerimise õigust kasutava kriisilahendusasutuse asukoha liikmesriik;

b) võlgnetakse võlausaldajatele, kes asuvad liikmesriigis, mis ei ole allahindamise või konverteerimise õigust kasutava kriisilahendusasutuse asukoha liikmesriik.

5. Liikmesriigid tagavad, et võlausaldajatel, keda lõikes 4 osutatud allahindamise või konverteerimise õiguste kasutamine mõjutab, ei ole õigust vaidlustada instrumendi või kohustise põhisumma vähendamist ega konverteerimist sellise liikmesriigi ühegi õigusnormi alusel, mis ei ole allahindamise või konverteerimise õigust kasutava kriisilahendusasutuse asukoha liikmesriik.

6. Iga liikmesriik tagab, et kõik järgmised õigused kehtestatakse kooskõlas kriisilahendusasutuse asukoha liikmesriigi õigusnormidega:

a) aktsionäride, võlausaldajate ja kolmandate isikute õigus artiklis 65 sätestatud kaebuse esitamisega vaidlustada käesoleva artikli lõikes 1 osutatud aktsiate, muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustiste üleandmine;

b) võlausaldajate õigus artiklis 65 sätestatud kaebuse esitamisega vaidlustada käesoleva artikli lõike 4 punktides a või b hõlmatud instrumendi või kohustise põhisumma vähendamine või konverteerimine;

c) V peatükis osutatud osalise üleandmise kaitsemeetmed seoses lõikes 1 osutatud vara, õiguste või kohustistega.

Artikkel 45

Õigused seoses kolmandates riikides asuvate või nende õigusega reguleeritava vara, õiguste, kohustiste, aktsiate ja muude omandiõiguse instrumentidega

1. Liikmesriigid sätestavad, et juhul kui kriisilahenduse meede hõlmab kolmandas riigis asuva vara või kolmanda riigi õigusega reguleeritavate aktsiate, muude omandiõiguse instrumentide, õiguste või kohustiste suhtes võetud meedet, võivad kriisilahendusasutused nõuda, et:

a) kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat kontrolliv isik ja saaja võtaksid kõik vajalikud meetmed kriisilahenduse meetme jõustumise tagamiseks;

b) kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat kontrolliv isik haldaks saaja nimel aktsiaid, muid omandiõiguse instrumente, vara või õigusi või täidaks kohustisi kuni kriisilahenduse meetme jõustumiseni;

c) saaja mõistlikud kulud, mis on nõuetekohaselt tekkinud punktidega a ja b ette nähtud meetmete rakendamisel, kaetaks ühel artikli 26 lõikes 5 osutatud viisil.

2. Selleks et hõlbustada käesoleva artikli lõike 1 kohase võimaliku meetme rakendamist, nõuavad liikmesriigid, et kindlustus-või edasikindlustusandjad ja artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjad lisaksid asjaomastesse lepingutesse tingimuse, millega aktsionärid, võlausaldajad või kohustise aluseks oleva lepingu pooled nõustuvad sellega, et kohustise suhtes võib kohaldada allahindamise või konverteerimise õigust, ning nõustuvad kohustise põhiosa või maksmisele kuuluva jäägi vähendamise, konverteerimise või tühistamisega, mida kriisilahendusasutus võib kõnealuseid õigusi kasutades rakendada.

Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võivad nõuda, et kindlustus- või edasikindlustusandjad ning artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjad esitaksid nendele kriisilahendusasutustele sõltumatu õiguseksperdi põhjendatud õigusliku arvamuse sellise lepingulise tingimuse õigusliku täitmisele pööratavuse ja tulemuslikkuse kohta.

3. Kui hoolimata sellest, et kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat kontrolliv isik on astunud kõik vajalikud sammud vastavalt lõike 1 punktile a, on väga ebatõenäoline, et kriisilahenduse meede saaks jõustuda teatava kolmandas riigis asuva vara või kolmanda riigi õigusega reguleeritud teatavate aktsiate, muude omandiõiguse instrumentide, õiguste või kohustiste suhtes, ei alusta kriisilahendusasutus kriisilahenduse meetme võtmist. Kui kriisilahendusasutus on juba andnud korralduse kriisilahenduse meetme võtmiseks, on see korraldus kõnealuse vara, aktsiate, omandiõiguse instrumentide, õiguste või kohustiste suhtes kehtetu.

Artikkel 46

Teatavate lepinguliste tingimuste väljajätmine

1. Kriisiennetusmeedet või kriisiohjemeedet, mis on võetud ettevõtja suhtes, sealhulgas niisuguse meetme kohaldamisega vahetult seotud mis tahes sündmust ei käsitata iseenesest asjaomase ettevõtja sõlmitud lepingu alusel täitmist tingiva juhtumina direktiivi 2002/47/EÜ tähenduses ega maksejõuetusmenetlusena direktiivi 98/26/EÜ tähenduses, tingimusel et jätkatakse sellest lepingust tulenevate sisuliste kohustuste, sealhulgas makse- ja tarnekohustuste täitmist ning tagatise andmist.

   Lisaks ei käsitata kriisiennetusmeedet või kriisiohjemeedet iseenesest täitmist tingiva juhtumina direktiivi 2002/47/EÜ tähenduses ega maksejõuetusmenetlusena direktiivi 98/26/EÜ tähenduses:

   a) tütarettevõtja sõlmitud sellise lepingu alusel, mis sisaldab kohustusi, mida tagab või toetab muul viisil emaettevõtja või kindlustusgrupi mis tahes ettevõtja või

   b) kindlustusgrupi ettevõtja sõlmitud sellise lepingu alusel, mis sisaldab vastastikuse kohustuste täitmatajätmise sätet.

2. Kui kolmanda riigi kriisilahendusmenetlust tunnustatakse artikli 73 kohaselt või sellise tunnustamise puudumise korral kui kriisilahendusasutus nii otsustab, käsitatakse kolmanda riigi kriisilahendusmenetlust käesoleva artikli kohaldamise eesmärgil kriisiohjemeetmena.

3. Tingimusel et jätkatakse lepingust tulenevate sisuliste kohustuste, sealhulgas makse- ja ülekandekohustuste täitmist ning tagatise andmist, ei võimalda kriisiennetusmeede või kriisiohjemeede, sealhulgas niisuguse meetme kohaldamisega vahetult seotud mis tahes sündmus, iseenesest kellelgi:

   a) kasutada lõpetamise, peatamise, muutmise või tasaarvestuse õigust, sealhulgas seoses lepingutega, mille sõlmib:

      i) tütarettevõtja, kui lepingu alusel võetud kohustused tagab või neid toetab muul viisil kindlustusgrupi ettevõtja;

      ii) kindlustusgrupi ettevõtja, kui leping hõlmab vastastikuse kohustuste täitmata jätmise sätet;

b) saada enda omandisse, kontrollida või tagatisena sisse nõuda asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja või kindlustusgrupi ettevõtja vara lepingu puhul, mis hõlmab vastastikuse kohustuste täitmata jätmise sätet;

c) mõjutada asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja või kindlustusgrupi ettevõtja lepingulist õigust lepingu puhul, mis hõlmab vastastikuse kohustuste täitmatajätmise sätet.

4. Lõiked 1, 2 ja 3 ei mõjuta isikute õigust võtta lõike 3 punktides a, b või c osutatud meetmeid, kui selline õigus tuleneb asjaoludest, mis ei ole seotud kriisiennetusmeetme, kriisiohjemeetme või niisuguse meetme kohaldamisega vahetult seotud sündmusega.

5. Artikli 47 või 48 kohast peatamist või piiramist ei käsitata käesoleva artikli lõigete 1 ja 3 ega artikli 49 lõike 1 kohaldamisel lepingulise kohustuse täitmata jätmisena.

6. Käesoleva artikli sätteid käsitatakse üldist kehtivust omavate sätetena Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EÜ) nr 593/2008 artikli 9 tähenduses[35].

Artikkel 47

Õigus peatada teatavaid kohustusi

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus peatada makse- või ülekandekohustused, mis tulenevad lepingutest, mille osaline on kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja, alates peatamisteate avaldamisest artikli 63 lõike 3 kohaselt kuni avaldamisele järgneva tööpäeva kesköönini kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendusasutuse liikmesriigis.

2. Makse- või ülekandekohustus, mis oleks tulnud täita lõikes 1 osutatud peatamisajal, tuleb täita kohe pärast peatamisaja lõppu.

3. Kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja lepingust tulenevad makse- või ülekandekohustused peatatakse kooskõlas lõikega 1, peatatakse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vastaspoolte kõnealusest lepingust tulenevad makse- või ülekandekohustused samaks ajavahemikuks.

4. Lõike 1 kohast peatamist ei kohaldata makse- ja ülekandekohustuste suhtes, mis on võetud järgmiste isikute ees:

a) direktiivi 98/26/EÜ kohaselt määratud süsteemide ja süsteemikorraldajate ees;

b) määruse (EL) nr 648/2012 artikli 14 kohase liidu tegevusloaga kesksete vastaspoolte ees ja kolmandate riikide kesksete vastaspoolte ees, keda Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve selle määruse artikli 25 kohaselt tunnustab.

5. Käesoleva artikli kohase õiguse kasutamisel võtavad kriisilahendusasutused arvesse mõju, mida kõnealuse õiguse kasutamine võib avaldada.

[35] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määrus (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta (Rooma I) (ELT L 177, 4.7.2008, lk 6).

Kriisilahendusasutused määravad nimetatud õiguse kasutamise ulatuse vastavalt iga üksikjuhtumi asjaoludele.

Artikkel 48

Õigus piirata tagatistest tulenevaid õigusi

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus piirata kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tagatud nõuetega võlausaldajate tagatistest tulenevate õiguste maksmapanekut seoses selle kindlustus- või edasikindlustusandja mis tahes varaga alates piiramisteate avaldamisest artikli 63 lõike 3 kohaselt kuni avaldamisele järgneva tööpäeva kesköönі kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendusasutuse liikmesriigis.

2. Lõike 1 kohast piiramist ei kohaldata:

   a) direktiivi 98/26/EÜ kohaldamise eesmärgil määratud süsteemide või süsteemikorraldajate tagatistest tulenevate õiguste suhtes;

   b) määruse (EL) nr 648/2012 artikli 14 kohase liidu tegevusloaga kesksete vastaspoolte suhtes ega kolmandate riikide kesksete vastaspoolte suhtes, keda Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve selle määruse artikli 25 kohaselt tunnustab.

3. Kui kohaldatakse artiklit 60, tagavad kriisilahendusasutused, et käesoleva artikli lõikes 1 osutatud õiguse alusel kehtestatud piirangud kehtivad ühtmoodi kõigi kindlustusgrupi ettevõtjate puhul, mille suhtes kriisilahenduse meedet rakendatakse.

Artikkel 49

Õigus ajutiselt peatada lõpetamisõigus

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus peatada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja mis tahes lepingupoole õigus leping lõpetada alates teate avaldamisest kooskõlas artikli 63 lõikega 3 kuni avaldamisele järgneva tööpäeva kesköönі kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kriisilahendusasutuse liikmesriigis tingimusel, et täidetakse makse- ja ülekandekohustusi ning tagatise andmise kohustust.

2. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus peatada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tütarettevõtja mis tahes lepingupoole õigus leping lõpetada järgmistel juhtudel:

   a) kõnealusest lepingust tulenevaid kohustusi tagab või toetab muul viisil kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja;

   b) kõnealusest lepingust tulenev lõpetamisõigus põhineb üksnes kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusel või finantsseisundil;

   c) kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja puhul on kasutatud või võidakse kasutada üleandmisõigust ning

i) kõnealuse lepinguga seotud tütarettevõtja vara ja kohustised on üle antud ja saaja poolt vastu võetud või võidakse üle anda ja saaja poolt vastu võtta või

ii) kriisilahendusasutus pakub mis tahes muul viisil piisavat kaitset sellistele kohustustele.

Lõpetamisõiguse peatamine jõustub alates teate avaldamisest artikli 63 lõike 3 kohaselt kuni avaldamisele järgneva tööpäeva kesköönі liikmesriigis, kus kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tütarettevõtja on asutatud.

3. Lõike 1 või 2 alusel peatamist ei kohaldata:

a) süsteemide või süsteemikorraldajate suhtes, kes on määratud direktiivi 98/26/EÜ kohaldamise eesmärgil, või

b) määruse (EL) nr 648/2012 artikli 14 kohase liidu tegevusloaga kesksete vastaspoolte suhtes ega kolmandate riikide kesksete vastaspoolte suhtes, keda Euroopa Väärtpaberiturujärelevalve selle määruse artikli 25 kohaselt tunnustab.

4. Isik võib kasutada lepingust tulenevat lõpetamisõigust enne lõikes 1 või 2 osutatud ajavahemiku lõppu, kui ta saab kriisilahendusasutuselt teate, et:

a) lepinguga hõlmatud õigusi ja kohustisi ei anta üle teisele ettevõtjale või

b) lepinguga hõlmatud õiguste ja kohustuste suhtes ei kohaldata artikli 34 lõike 1 punkti a kohast allahindamist või konverteerimist.

5. Kui kriisilahendusasutus kasutab käesoleva artikli lõikega 1 või 2 ette nähtud õigust peatada lepingu lõpetamise õigus ning kui ei ole esitatud käesoleva artikli lõike 4 kohast teadet, võib seda lõpetamisõigust peatamisaja lõppedes kasutada vastavalt artiklile 46 järgmiselt:

a) kui lepinguga hõlmatud õigused ja kohustised on üle antud muule ettevõtjale, võib vastaspool kasutada seda lõpetamisõigust vastavalt asjaomase lepingu tingimustele üksnes saaja mis tahes jätkuva või järgneva täitmist tingiva juhtumi korral;

b) kui lepinguga hõlmatud õigused ja kohustised jäävad kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale ning kriisilahendusasutus ei ole kohaldanud kõnealuse lepingu suhtes artikli 34 lõike 1 punktis a sätestatud eesmärgil allahindamise või konverteerimise vahendit, võib vastaspool kasutada käesoleva artikli lõikes 1 osutatud peatamise lõppemisel seda lepingu lõpetamise õigust vastavalt kõnealuse lepingu tingimustele.

Artikkel 50

Peatamisõiguse lepinguline tunnustamine kriisilahenduses

1. Liikmesriigid nõuavad kindlustus- ja edasikindlustusandjatelt ning artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjatelt, et nad lisaksid kõikidesse nende sõlmitavatesse ja kolmanda riigi õigusega reguleeritavatesse finantslepingutesse tingimuse, mille kohaselt pooled sedastavad, et kriisilahendusasutus võib finantslepingu suhtes kasutada vastavalt artiklitele 47, 48 ja 49 õigust peatada või piirata õigusi ja kohustusi, ning tunnustavad oma seotust artikli 46 nõuetega.

2. Liikmesriigid võivad samuti nõuda, et põhiemaettevõtjad tagaksid, et nende kolmanda riigi tütarettevõtjad, kes on kindlustus- ja edasikindlustusandjad või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjad, lisavad oma lõikes 1 osutatud finantslepingutesse tingimused, et välistada võimalus, et kui kriisilahendusasutus kasutab kooskõlas lõikega 1 õigust peatada või piirata põhiemaettevõtja õigusi ja kohustusi, on see asjakohane põhjus nende lepingute ennetähtaegseks lõpetamiseks, peatamiseks või muutmiseks või tasaarvestuseks või tasaarvelduse õiguse kasutamiseks või tagatisest tulenevate õiguste jõustamiseks.

3. Lõige 1 on kohaldatav kõigi finantslepingute suhtes:

   a) mis loovad uue kohustuse või muudavad oluliselt olemasolevat kohustust pärast käesoleva artikli ülevõtmiseks riiklikul tasandil vastu võetud sätete jõustumist;

   b) millega nähakse ette õigus kasutada ühte või mitut lõpetamisõigust või tagatistest tulenevate õiguste maksmapaneku õigust, mille suhtes kohaldataks artiklit 46, 47, 48 või 49, kui finantslepingut reguleeritaks liikmesriigi õigusega.

4. Asjaolu, et kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja ei lisa oma finantslepingutesse käesoleva artikli lõikes 1 osutatud lepingulist tingimust, ei takista kriisilahendusasutusel kohaldada selle finantslepingu suhtes artiklis 46, 47, 48 või 49 osutatud õigusi.

5. EIOPA töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada lõikes 1 osutatud lepingulise tingimuse sisu, võttes arvesse kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning ettevõtjate erinevaid ärimudeleid.

   EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 51

Õigus ajutiselt peatada tagasivõtmisõigus

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on õigus ajutiselt piirata kindlustusvõtjate õigust kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandjaga sõlmitud elukindlustusleping tagasi võtta või see ajutiselt peatada, tingimusel et kindlustusvõtjate, soodustatud isikute või kannatanute ees jätkatakse lepingutest tulenevate sisuliste kohustuste ja eelkõige maksekohustuste täitmist.

2. Lõikes 1 osutatud õigust kasutatakse vaid seni, kui see on vajalik artikli 26 lõikes 3 osutatud ühe või enama kriisilahenduse vahendi kohaldamise hõlbustamiseks. See õigus kehtib artikli 63 lõike 3 kohaselt avaldatud peatamisteates märgitud ajavahemikus.

Artikkel 52

Kriisilahendusõiguste kasutamine

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on võimalik teostada kontrolli kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja üle eesmärgiga:

   a) juhtida kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja tegevust ja teenuste osutamist, võttes üle kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäride ja haldus-, juht- või järelevalveorgani õigused;

   b) hallata ja võõrandada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara.

   Esimeses lõigus osutatud kontrolli võib kriisilahendusasutus teostada vahetult ise või kaudselt kriisilahendusasutuse nimetatud isiku või isikute kaudu. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiate või muude omandiõiguse instrumentidega kaasnevaid hääleõigusi ei saa kasutada kriisilahenduse ajal.

2. Liikmesriigid tagavad, et kui artikli 65 lõikes 1 osutatud kaebeõigusest ei tulene teisiti, saavad kriisilahendusasutused rakendada kriisilahenduse meetmeid siseriiklikele halduspädevustele ja -menetlustele vastava korralduse alusel, omamata kontrolli kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja üle.

3. Kriisilahendusasutused otsustavad igal konkreetsel juhul, kas kriisilahenduse meetmeid on otstarbekas rakendada lõikes 1 või lõikes 2 sätestatud viisil, võttes arvesse artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärke ja artiklis 22 osutatud kriisilahenduse üldpõhimõtteid, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja olukorda ning vajadust hõlbustada piiriüleste kindlustusgruppide tulemuslikku kriisilahendust.

4. Kriisilahendusasutusi ei peeta siseriikliku õiguse kohaselt varijuhiks ega *de facto* juhiks.

V PEATÜKK
Kaitsemeetmed

Artikkel 53

Aktsionäride ja võlausaldajate kohtlemine osalise üleandmise ning allahindamise või konverteerimise vahendi rakendamise korral

1. Liikmesriigid tagavad, et kui on rakendatud üht või enamat artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendit, välja arvatud selle teises lõigus kirjeldatud olukorras, ning kui kriisilahendusasutused annavad üle ainult osa kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja õigustest, varast ja kohustistest, rahuldatakse nende aktsionäride ja võlausaldajate nõuded, kelle nõudeid ei ole üle antud, sellises osas, millises need oleks rahuldatud, kui kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses ajal, mil tehti artiklis 62 osutatud otsus.

2. Liikmesriigid tagavad, et kui on rakendatud üht või enamat artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendit ja kui kriisilahendusasutused rakendavad allahindamise või konverteerimise vahendit, ei kanna need aktsionärid ja võlausaldajad, kelle nõuded on alla hinnatud või konverteeritud omakapitaliks, suuremat kahjumit, kui nad oleksid kandnud juhul, kui kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja oleks lõpetatud ja likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses ajal, mil tehti artiklis 62 osutatud otsus.

Artikkel 54

Kohtlemise erinevuse hindamine

1. Selleks et hinnata, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, tagavad liikmesriigid, et sõltumatu isik viib nii kiiresti kui võimalik pärast kriisilahenduse meetme või meetmete elluviimist läbi hindamise. Kõnealust hindamist tuleb eristada artikli 23 kohasest väärtuse hindamisest.

2. Lõikes 1 sätestatud hindamisega tehakse kindlaks järgmine:

   a) kuidas aktsionäre ja võlausaldajaid või asjaomaseid kindlustuse tagamise skeeme oleks koheldud, kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes, mille suhtes on ellu viidud kriisilahenduse meede või meetmed, oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus ajal, mil tehti artiklis 62 osutatud otsus;

   b) kuidas kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsionäre ja võlausaldajaid kriisilahenduse käigus tegelikult koheldi;

   c) kas punktis a osutatud kohtlemine erineb punktis b osutatud kohtlemisest.

3. Hindamisel

   a) eeldatakse, et kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes, mille suhtes võeti kriisilahenduse meede või meetmed, oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus ajal, mil tehti artiklis 62 osutatud otsus;

   b) eeldatakse, et kriisilahenduse meedet või meetmeid ei võetud;

   c) jäetakse arvesse võtmata mis tahes erakorralise avaliku sektori finantstoetuse andmine kriisilahendusmenetluses olevale kindlustus- või edasikindlustusandjale.

4. EIOPA töötab välja regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, milles täpsustatakse käesolevas artiklis sätestatud hindamise läbiviimise metoodika, eelkõige metoodika selle kohtlemise hindamiseks, mille osaliseks aktsionärid ja võlausaldajad oleksid saanud juhul, kui oleks algatatud kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja maksejõuetusmenetlus ajal, mil tehti artiklis 62 osutatud otsus.

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed tehnilised standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 55

Aktsionäride ja võlausaldajate kaitse

Liikmesriigid tagavad, et juhul kui artikli 54 kohaselt tehtud hindamise käigus tehakse kindlaks, et artiklis 53 osutatud mis tahes aktsionär või võlausaldaja või asjakohasel juhul kindlustuse tagamise skeem kooskõlas kohaldatava siseriikliku õigusega on kandnud suuremat kahjumit, kui ta oleks kandnud lõpetamisel ja likvideerimisel tavalises maksejõuetusmenetluses, on tal õigus saada vahe ulatuses hüvitist.

Artikkel 56

Vastaspoole kaitse osalise üleandmise korral

1. Liikmesriigid tagavad nõuetekohase kaitse järgmistele kokkulepetele ning järgmiste kokkulepete vastaspooltele:

   a) tagatiskokkulepped, mille alusel isikul on tagatise kaudu tegelik või tingimuslik õigus üleantava vara või üleantavate õiguste suhtes, olenemata sellest, kas seda õigust tagatakse konkreetse vara või õigustega või muutuva väärtusega kommertspandi või muu sarnase lepinguga;

   b) omandiõiguse üleminekul põhinevad finantstagatiskokkulepped, mille alusel täpsustatud kohustuste täitmist tagava või hõlmava tagatisena antakse vara täielik omandiõigus üle tagatise andjalt tagatise saajale tingimusel, et tagatise saaja annab vara üle, kui need täpsustatud kohustused on täidetud;

   c) tasaarvestuskokkulepped (*set-off*), mille puhul kaks või enam nõuet või kohustust kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja ja vastaspoole vahel võib teineteisega tasaarvestada;

   d) tasaarvestuskokkulepped (*netting*);

   e) investeerimisfondi tootlusega seotud investeerimisriskiga elukindlustus või muud eraldatud portfellid;

   f) edasikindlustuslepingud;

   g) struktureeritud finantskokkulepped, sealhulgas väärtpaberistamised ja riskide maandamise eesmärgil kasutatavad finantsinstrumendid, mis moodustavad lahutamatu osa tagatiste kogumist ning mis on siseriikliku õiguse kohaselt tagatud ja hõlmavad kokkuleppe poole, usaldusisiku, agendi või esindaja poolt tagatise andmist ja hoidmist.

   Käesoleva lõike punktides a–g sätestatud kokkuleppeliikide puhul asjakohased kaitsemeetmed valitakse kooskõlas artiklitega 57–60.

2. Liikmesriigid tagavad, et lõikes 1 täpsustatud kaitsemeetmeid kohaldatakse järgmistel asjaoludel:

   a) kriisilahendusasutus annab osa, kuid mitte kõik, kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja varast, õigustest või kohustistest üle teisele ettevõtjale või artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendi kasutamise korral sildettevõtjalt või vara ja kohustiste valitsemise ettevõtjalt muule isikule;

   b) kriisilahendusasutus kasutab artikli 41 lõike 1 punktis f täpsustatud õigusi.

3. Lõike 1 kohase nõude kohaldamine ei sõltu kokkulepetes osalevate poolte arvust ega sellest, kas kokkulepped

   a) põhinevad lepingul, usalduslepingul või muul alusel või tulenevad automaatselt õigusnormidest;

   b) tulenevad teise liikmesriigi või kolmanda riigi õigusest või on osaliselt või täielikult reguleeritud sellise õigusega.

Artikkel 57

Finantstagatis- ja tasaarvestuskokkulepete ning edasikindlustuslepingute kaitse

1. Liikmesriigid tagavad lisaõiguste kasutamisega omandiõiguse üleminekul põhinevate finantstagatiskokkulepete, tasaarvestuskokkulepete (nii *set-off* kui ka *netting*) ja edasikindlustuslepingute asjakohase kaitse viisil, millega hoitakse ära mõne, kuid mitte kõigi selliste õiguste ja kohustiste üleandmine, mis on kaitstud kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja ja kolmanda isiku vahelise omandiõiguse üleminekul põhineva finantstagatiskokkuleppe, tasaarvestuskokkuleppe või edasikindlustuslepinguga, samuti hoitakse ära selliste õiguste ja kohustiste muutmine või lõpetamine, mis on kaitstud sellise omandiõiguse üleminekul põhineva finantstagatiskokkuleppe, tasaarvestuskokkuleppe või edasikindlustuslepinguga.

   Esimese lõigu kohaldamisel loetakse omandiõiguse üleminekul põhineva finantstagatiskokkuleppe, tasaarvestuskokkuleppe ja edasikindlustuslepinguga kaitstuks sellised õigused ja kohustised, mida kokkuleppe pooltel on õigus tasaarvestada.

2. Olenemata lõikest 1 võivad kriisilahendusasutused üle anda, muuta või lõpetada vara, õigusi või kohustisi, mis kuuluvad omandiõiguse üleminekul põhineva finantstagatiskokkuleppe, tasaarvestuskokkuleppe või edasikindlustuslepingu alla, kui see on vajalik, et paremini täita artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid ja eelkõige tagada kindlustusvõtjate parem kaitse.

Artikkel 58

Tagatiskokkulepete kaitse

1. Liikmesriigid tagavad, et tagatiskokkuleppe kohaselt tagatud kohustiste suhtes kohaldatakse piisavalt kaitsemeetmeid, et takistada ühte või enamat järgmistest:

   a) kohustise tagatiseks oleva vara üleandmine, välja arvatud juhul, kui üle antakse ka asjaomane kohustis ja tagatisest saadav kasu;

   b) tagatud kohustise üleandmine, välja arvatud juhul, kui üle antakse ka tagatisest saadav kasu;

   c) tagatisest saadava kasu üleandmine, välja arvatud juhul, kui antakse üle ka tagatud kohustis;

   d) tagatiskokkuleppe muutmine või lõpetamine lisaõiguste kasutamisega, kui sellise muutmise või lõpetamise tagajärjel ei ole kohustis enam tagatud.

2. Olenemata lõikest 1 võib kriisilahendusasutus üle anda, muuta või lõpetada vara, õigusi või kohustisi, mis kuuluvad sama kokkuleppe alla, kui see on vajalik, et

paremini täita artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid ja eelkõige tagada kindlustusvõtjate parem kaitse.

Artikkel 59

Struktureeritud finantskokkulepete ja muude eraldatud portfellide kaitse

1. Liikmesriigid tagavad, et struktureeritud finantskokkulepped või muud eraldatud portfellid, sealhulgas artikli 56 lõike 1 punktides e ja g osutatud kokkulepped on piisavalt kaitstud, et tõkestada järgmist:

   a) osa, kuid mitte kogu vara ning mitte kõigi õiguste ja kohustiste üleandmine, kui nende suhtes on sõlmitud struktureeritud finantskokkulepe või need kuuluvad muusse eraldatud portfelli, sealhulgas artikli 56 lõike 1 punktides e ja g osutatud kokkulepe, mille pooleks on kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja;

   b) vara, õiguste ja kohustiste muutmine või lõpetamine lisaõiguste kasutamise kaudu, kui nende suhtes on sõlmitud struktureeritud finantskokkulepe või need kuuluvad muusse eraldatud portfelli, sealhulgas artikli 56 lõike 1 punktides e ja g osutatud kokkulepe, mille pooleks on kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja.

2. Olenemata lõikest 1 võivad kriisilahendusasutused üle anda, muuta või lõpetada vara, õigusi või kohustisi, mis kuuluvad sama kokkuleppe alla, kui see on vajalik, et paremini täita artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärgid ja eelkõige tagada kindlustusvõtjate parem kaitse.

Artikkel 60

Osaline üleandmine: kauplemis-, kliiring- ja arveldussüsteemide kaitse

1. Liikmesriigid tagavad, et artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendi rakendamine ei mõjuta direktiiviga 98/26/EÜ hõlmatud süsteemide toimimist ja eeskirju, kui kriisilahendusasutus teeb üht järgmistest:

   a) annab osa, kuid mitte kogu kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja vara ning mitte kõik õigused või kohustised üle teisele ettevõtjale;

   b) kasutab artiklis 41 osutatud lisaõigusi, et tühistada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja sõlmitud leping või muuta selle tingimusi või asendada saaja lepingupoolena.

2. Käesoleva artikli lõikes 1 osutatud üleandmine, tühistamine või muutmine ei tohi

   a) tühistada maksejuhist, millega rikutaks direktiivi 98/26/EÜ artiklit 5;

   b) muuta või eirata maksejuhiste ja tasaarvestuse täitmisele pööratavust, mis on ette nähtud direktiivi 98/26/EÜ artiklitega 3 ja 5, selle direktiivi artikliga 4 ette nähtud rahaliste vahendite, väärtpaberite või laenuvõimaluste kasutamist ega kõnealuse direktiivi artiklis 9 sätestatud tagatise kaitset.

VI PEATÜKK
Menetluslikud kohustused

Artikkel 61

Teavitamisnõuded

1. Liikmesriigid nõuavad, et kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgan teavitaks pädevat asutust, kui need organid leiavad, et kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja on artikli 19 lõike 3 tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

2. Järelevalveasutused teavitavad asjaomaseid kriisilahendusasutusi järgmisest:

   a) käesoleva artikli lõike 1 ning direktiivi 2009/138/EÜ artikli 136, artikli 138 lõike 1 ja artikli 139 lõike 1 kohaselt saadud teavitused;

   b) meetmed, mille võtmist järelevalveasutus nõuab kindlustus- või edasikindlustusandjalt või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjalt tulenevalt järelevalveasutusele käesoleva direktiivi artikli 15 või 16 ning direktiivi 2009/138/EÜ artikli 137, artikli 138 lõigete 3 ja 5, artikli 139 lõike 3 ning artiklite 140, 141 ja 144 alusel antud õigustest;

   c) finantsseisundi taastamise perioodi pikendamine direktiivi 2009/138/EÜ artikli 138 lõike 4 kohaselt.

   Samuti esitavad järelevalveasutused kriisilahendusasutustele koopia finantsseisundi taastamise kavast, mille kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja on esitanud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 138 lõike 2 kohaselt, koopia finantseerimisskeemist, mille kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja on esitanud direktiivi 2009/138/EÜ artikli 139 lõike 2 kohaselt, ning asjakohasel juhul järelevalveasutuste arvamuse nende dokumentide kohta.

3. Järelevalveasutus või kriisilahendusasutus, mis teeb kindlaks, et artikli 19 lõike 1 punktides a ja b osutatud eeltingimused on kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja puhul täidetud, teatab selle asjaolu kindlakstegemisest viivitamata järgmistele asutustele, kui tegemist on eri asutustega:

   a) kõnealuse kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja kriisilahendusasutus;

   b) kõnealuse kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja järelevalveasutus;

   c) sellise liikmesriigi järelevalveasutus, kus kõnealusel kindlustus- või edasikindlustusandjal või ettevõtjal on märkimisväärne piiriülene tegevus;

   d) sellise liikmesriigi kriisilahendusasutus, kus kõnealusel kindlustus- või edasikindlustusandjal või ettevõtjal on märkimisväärne piiriülene tegevus;

   e) kindlustuse tagamise skeem, kuhu kindlustusandja kuulub, kui see on asjakohane ja vajalik kindlustuse tagamise skeemi funktsioonide täitmiseks;

   f) vajaduse korral kindlustusgrupi kriisilahendusasutus;

   g) pädev ministeerium;

h) vajaduse korral kindlustusgrupi järelevalve tegija;

i) Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu ja makrotasandi usaldatavusjärelevalvet tegev määratud riiklik asutus.

Artikkel 62

Kriisilahendusasutuse otsus

1. Järelevalveasutuselt artikli 61 lõike 3 kohase teate saamisel või omal algatusel teeb kriisilahendusasutus kindlaks, kas artikli 19 lõike 1 või artikli 20 lõike 3 eeltingimused on asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja puhul täidetud.

2. Otsus selle kohta, kas võtta kriisilahenduse meetmeid kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes, peab sisaldama järgmist teavet:

a) selle otsuse põhjused;

b) kriisilahenduse meetmed, mis kriisilahendusasutus kavatseb võtta, sealhulgas vajaduse korral otsus teha lõpetamise ja likvideerimise taotlus või halduri nimetamise või mis tahes muu meetme võtmise taotlus kohaldatava tavalise maksejõuetusmenetluse alusel, või kui artikli 26 lõikest 8 ei tulene teisiti, siseriikliku õiguse alusel.

Artikkel 63

Kriisilahendusasutuste menetluslikud kohustused

1. Liikmesriigid tagavad, et pärast kriisilahenduse meetme võtmist järgivad kriisilahendusasutused võimalikult kiiresti lõigetes 2 ja 3 sätestatud nõudeid.

2. Kriisilahendusasutused teavitavad lõikes 1 osutatud kriisilahenduse meetmest kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat ning järgmisi ametiasutusi, kui need on erinevad asutused:

a) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja järelevalveasutus;

b) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja kõigi filiaalide järelevalveasutused;

c) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja asukoha liikmesriigi keskpank;

d) vajaduse korral kindlustuse tagamise skeem, millesse kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja kuulub;

e) vajaduse korral kindlustusgrupi kriisilahendusasutus;

f) pädev ministeerium;

g) vajaduse korral kindlustusgrupi järelevalveasutus;

h) makrotasandi usaldatavusjärelevalvet tegev määratud riiklik asutus ning Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu;

i) komisjon, Euroopa Keskpank, EIOPA, ESMA ja EBA;

j) kui kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja on direktiivi 98/26/EÜ artikli 2 punktis b määratletud asutus, siis nende süsteemide korraldajad, milles kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja osaleb.

3. Kriisilahendusasutus avaldab kriisilahenduse meetme võtmise aluseks oleva korralduse või dokumendi koopia või kokkuvõtva teate kriisilahenduse meetme mõju, sealhulgas kindlustusvõtjatele avalduva mõju kohta, ning kui see on kohaldatav, artiklites 47, 48 ja 49 osutatud peatamise või piiramise tingimused ja tähtaja või tagab sellise koopia või teate avaldamise:

a) oma ametlikul veebisaidil;

b) järelevalveasutuse (kui see ei ole kriisilahendusasutus) veebisaidil ja EIOPA veebisaidil;

c) kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja veebisaidil;

d) kui kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiad või muud omandiõiguse või võlainstrumendid on lubatud reguleeritud turul kauplemisele, siis kriisilahendusmenetluses olevat kindlustus- või edasikindlustusandjat käsitleva korraldatud teabe avaldamiseks kasutatavas meediakanalis kooskõlas direktiivi 2004/109/EÜ[36] artikli 21 lõikega 1.

4. Kui aktsiate või muude omandiõiguse või võlainstrumentidega ei ole lubatud reguleeritud turul kaubelda, tagab kriisilahendusasutus, et lõikes 3 osutatud instrumente tõendavad dokumendid saadetakse kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja teadaolevatele aktsionäridele ja võlausaldajatele, kes on teada kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja registrite või andmebaaside kaudu, mis on kriisilahendusasutusele kättesaadavad.

Artikkel 64

Konfidentsiaalsus

1. Liikmesriigid tagavad, et ametisaladuse hoidmise nõuet kohaldatakse järgmiste isikute, asutuste ja organite suhtes ning et ükski neist ei avalda konfidentsiaalset teavet:

a) kriisilahendusasutused;

b) järelevalveasutused ja EIOPA;

c) pädevad ministeeriumid;

d) käesoleva direktiivi artikli 42 kohaselt nimetatud erihaldurid;

[36] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. detsembri 2004. aasta direktiiv 2004/109/EÜ läbipaistvuse nõuete ühtlustamise kohta teabele, mis kuulub avaldamisele emitentide kohta, kelle väärtpaberid on lubatud reguleeritud turul kauplemisele, ning millega muudetakse direktiivi 2001/34/EÜ (ELT L 390, 31.12.2004, lk 38).

e) võimalikud omandajad, kellega järelevalveasutused või kriisilahendusasutused on ühendust võtnud, sõltumata sellest, kas ühendust võeti ettevõtja võõrandamise vahendi kasutamise ettevalmistamiseks ja kas ühenduse võtmine päädis omandamisega;

f) audiitorid, raamatupidajad, juristid ja konsultandid, hindajad ja muud eksperdid, kelle teenuseid kriisilahendusasutused, järelevalveasutused, pädevad ministeeriumid või punktis e osutatud võimalikud omandajad otseselt või kaudselt kasutavad;

g) kindlustuse tagamise skeeme haldavad asutused;

h) rahastute eest vastutav asutus;

i) keskpangad ja muud ametiasutused, kes on kaasatud kriisilahenduse protsessi;

j) sildettevõtja või vara valitsemise ettevõtja;

k) mis tahes muu isik, kes osutab või on osutanud otseselt või kaudselt ning alaliselt või aeg-ajalt teenuseid punktides a–j osutatud isikutele;

l) punktides a–j osutatud organite või ettevõtjate kõrgem juhtkond, haldus-, juht- ja järelevalveorgani liikmed ja töötajad nende ametisoleku ajal ning enne ja pärast seda.

2. Ilma et see piiraks lõikes 1 sätestatud nõuete üldist iseloomu, tagavad liikmesriigid, et lõikes 1 osutatud isikutel keelatakse avalikustada oma töö käigus omandatud või järelevalveasutuselt või kriisilahendusasutuselt selle asutuse ülesannete täitmisega seoses saadud konfidentsiaalset teavet ühelegi isikule või ametiasutusele, välja arvatud järgmistel juhtudel:

a) teave avalikustatakse nende käesolevale direktiivile vastavate ülesannete täitmise raames;

b) teave avalikustatakse kokkuvõtlikult või on selliselt koostatud, et konkreetseid kindlustus- või edasikindlustusandjaid või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjaid ei ole võimalik kindlaks teha;

c) teave avalikustatakse selle esitanud ametiasutuse, kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja sõnaselgel ja eelneval nõusolekul.

Liikmesriigid tagavad, et lõikes 1 osutatud isikud hindavad teabe avaldamise võimalikku mõju finants-, rahandus- ja majanduspoliitikaga seonduvatele avalikele huvidele, füüsiliste ja juriidiliste isikute kaubanduslikele huvidele, kontrollide eesmärkidele, uurimistele ja audiitorkontrollidele.

Teises lõigus osutatud mõju hindamise menetlus hõlmab artiklites 5, 7, 9, 10 ja 12 osutatud finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavade sisu ja üksikasjade ning artiklite 6, 8 ja 13 kohaste hindamiste tulemuste avaldamise mõju eraldi hindamist.

Liikmesriigid tagavad, et lõikes 1 osutatud mis tahes isik või üksus kannab käesoleva artikli nõuete rikkumise korral tsiviilvastutust.

3. Liikmesriigid tagavad, et lõike 1 punktides a, b, c, g, i ja j osutatud isikud on kehtestanud sise-eeskirjad lõigetes 1 ja 2 sätestatud konfidentsiaalsusnõuete järgimise tagamiseks, sealhulgas eeskirjad, mis tagavad, et teave on kättesaadav ainult kriisilahendusega otseselt seotud isikutele.

4. Käesoleva artikli lõiked 1–3 ei takista

a) lõike 1 punktides a–i osutatud asutuste või ettevõtjate töötajaid või eksperte jagamast teavet omavahel iga asutuse või ettevõtja siseselt;

b) kriisilahendusasutusi ja järelevalveasutusi, sealhulgas nende töötajaid ja eksperte jagamast kriisilahenduse meetme kavandamise või rakendamise eesmärgil teavet omavahel ning teiste liidu kriisilahendusasutuste, teiste liidu järelevalveasutuste, pädevate ministeeriumide, keskpankade, kindlustuse tagamise skeemide, tavalise maksejõuetusmenetluse eest vastutavate ametiasutuste, makromajanduslike usaldatavusnõuete rakendamise kaudu liikmesriigi finantssüsteemi stabiilsuse säilitamise eest vastutavate asutuste, raamatupidamisaruannete kohustusliku auditi eest vastutavate isikute, EIOPA või artikli 77 kohaselt kolmandate riikide asutustega, kes täidavad kriisilahendusasutuste ülesannetega samaväärseid ülesandeid, või tingimusel, et järgitakse rangeid ametisaladuse hoidmise nõudeid, võimaliku omandajaga.

5. Liikmesriik võib anda loa teabevahetuseks järgmiste isikutega:

a) järgides rangeid konfidentsiaalsuse nõudeid, igasuguse kolmanda isikuga, kui see on vajalik kriisilahenduse meetme kavandamiseks või rakendamiseks;

b) oma liikmesriigi parlamendi uurimiskomisjoniga, oma liikmesriigi riigikontrolliga ja muude liikmesriigis uurimisega tegelevate organitega selleks sobilikel tingimustel;

c) liikmesriigi ametiasutustega, mille ülesandeks on teha järelevalvet maksesüsteemide üle; ametiasutustega, mille vastutusalas on tavaline maksejõuetusmenetlus; ametiasutustega, mis avalikes huvides teevad järelevalvet muude finantssektori ettevõtjate üle; ametiasutustega, mille vastutusalas on finantsturgude, krediidiasutuste ja investeerimisühingute järelevalve, ning nende nimel tegutsevate inspektoritega; liikmesriikide ametiasutustega, mille vastutusalas on liikmesriikides makrotasandi usaldatavusnõuete rakendamise kaudu finantssüsteemi stabiilsuse säilitamine; ametiasutustega, mille vastutusalas on kaitsta finantssüsteemi stabiilsust, ning isikutega, kelle ülesanne on teha kohustuslikke auditeid.

6. Käesoleva artikli lõiked 1–5 ei piira teabe avaldamist käsitleva siseriikliku õiguse kohaldamist kriminaal- või tsiviilasjade kohtumenetlustes.

7. EIOPA annab hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist] kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikliga 16 välja suunised, et täpsustada, kuidas tuleks lõike 2 kohaldamisel esitada teavet kokkuvõtlikult.

VII PEATÜKK
Kaebuse esitamise õigus ja muude meetmete välistamine

Artikkel 65

Eelnev kohtu luba ja õigus otsuseid vaidlustada

1. Liikmesriigid võivad nõuda, et kriisiennetusmeetme või kriisiohjemeetme võtmise otsuseks on vajalik kohtu eelnev luba, tingimusel et kriisiohjemeetme võtmise otsuse jaoks loa taotlemise ja kohtuliku arutamise menetlus toimub vastavalt siseriiklikule õigusele kiirendatud korras.

2. Liikmesriigid sätestavad oma siseriiklikus õiguses kaebeõiguse käesoleva direktiivi alusel kriisiennetusmeetme võtmise otsuse või sellise otsuse peale, millega otsustatakse kasutada mis tahes muid õigusi, välja arvatud kriisiohjemeetme võtmine.

3. Liikmesriigid tagavad, et kõigil isikutel, keda mõjutab otsus rakendada kriisiohjemeedet, on õigus esitada selle otsuse peale kaebus.

Liikmesriigid tagavad, et kriisiohjemeetme läbivaatamine on kiire ja et liikmesriigi kohtud võtavad oma hinnangu aluseks faktide majandusliku sisu hindamise, mille kriisilahendusasutus on läbi viinud.

4. Lõikes 3 osutatud kaebeõiguse suhtes kohaldatakse järgmisi sätteid:

a) kaebuse esitamine ei peata automaatselt vaidlustatud otsuse täitmist;

b) kriisilahendusasutuse otsus on viivitamata täitmisele pööratav ja sellega kaasneb ümberlükatav eeldus, et selle täitmise peatamine on vastuolus avaliku huviga.

Kriisilahendusasutuse otsuse tühistamine ei mõjuta asjaomase kriisilahendusasutuse mis tahes hilisemaid haldustoiminguid ega tehinguid, mis põhinesid tühistatud otsusel, kui seda on vaja selliste kolmandate isikute huvide kaitseks, kes tegutsesid heas usus, olles kriisilahendusasutuse poolse artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite või kriisilahendusõiguste kasutamise tulemusena omandanud kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja aktsiaid või muid omandiõiguse instrumente, vara, õigusi või kohustisi. Kriisilahendusasutuste õigusvastase otsuse või meetme puhul kohaldatavad õiguskaitsemeetmed piirduvad sellise kahju hüvitamisega, mis taotleja tühistatud otsuse või toimingu tagajärjel kandis.

Artikkel 66

Piirangud muude kohtumenetluste puhul

1. Ilma et see piiraks artikli 62 lõike 2 punkti b kohaldamist, tagavad liikmesriigid, et kriisilahendusmenetluses oleva kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes, mille puhul on kindlaks tehtud, et artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud, ei algatata tavalist maksejõuetusmenetlust, välja arvatud kriisilahendusasutuse algatusel, ning et otsuse algatada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja tavaline maksejõuetusmenetlus võib teha ainult kriisilahendusasutuse nõusolekul.

2. Lõike 1 kohaldamisel tagavad liikmesriigid, et:

a) järelevalveasutusi ja kriisilahendusasutusi teavitatakse viivitamata mis tahes taotlusest algatada kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes tavaline maksejõuetusmenetlus, olenemata sellest, kas selle kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja suhtes viiakse läbi kriisilahendusmenetlust või kas on avalikustatud artikli 63 lõigete 3 ja 4 kohane otsus;

b) tavalise maksejõuetusmenetluse algatamise taotluse üle ei otsustata enne, kui on toimunud punktis a osutatud teavitamine ning täitub üks järgmistest tingimustest:

i) kriisilahendusasutus on tavalise maksejõuetusmenetluse läbiviimise eest vastutavale asutusele teatanud, et ta ei kavatse kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes võtta kriisilahenduse meetmeid;

ii) möödunud on rohkem kui seitse päeva alates punktis a osutatud teadete esitamisest.

3. Ilma et see mõjutaks artikli 48 kohaselt tagatistest tulenevatele õigustele seatud piiranguid, tagavad liikmesriigid, et kriisilahendusasutused võivad paluda kohtul vastavast eesmärgist lähtuvaks ajaks peatada mis tahes kohtumenetluse, milles osaleb või hakkab osalema kriisilahendusmenetluses olev kindlustus- või edasikindlustusandja, kui see on vajalik artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite ja III jaotise IV peatükis osutatud õiguste tõhusaks kasutamiseks.

IV JAOTIS
PIIRIÜLESE KINDLUSTUSGRUPI KRIISILAHENDUS

Artikkel 67

Mitut liikmesriiki hõlmavate otsuste tegemise üldpõhimõtted

Liikmesriigid tagavad, et tehes käesoleva direktiivi alusel otsuseid või võttes meetmeid, mis võivad avaldada mõju ühele või mitmele muule liikmesriigile, võtavad nende ametiasutused arvesse järgmisi üldpõhimõtteid:

a) kriisilahenduse meetme võtmisel on otsuste tegemine tõhus ja kriisilahenduskulud hoitakse võimalikult väikesed;

b) otsuseid tehakse ja meetmeid võetakse õigeaegselt ja vajaliku kiirusega;

c) kriisilahendusasutused, järelevalveasutused ja muud ametiasutused teevad üksteisega koostööd, et tagada koordineeritud ja tõhus otsuste tegemine ja meetmete võtmine;

d) iga liikmesriigi asjaomaste ametiasutuste ülesanded ja kohustused on selgelt kindlaks määratud;

e) nõuetekohaselt võetakse arvesse huve, mis tahes otsuse tegemise või meetme võtmise või meetme võtmata jätmise võimalikku mõju ja negatiivset mõju kindlustusvõtjatele, finantsstabiilsusele, eelarvevahenditele ja kindlustuse tagamise skeemidele ning negatiivset majanduslikku ja sotsiaalset mõju kõigis liikmesriikides, kus põhiemaettevõtja ja selle tütarettevõtjad tegutsevad või kus neil on märkimisväärne piiriülene tegevus;

f) nõuetekohaselt võetakse arvesse eesmärki tasakaalustada erinevate asjaomaste liikmesriikide huve ning hoida ära konkreetsete liikmesriikide huvide ebaõiglast kahjustamist või ebaõiglast kaitsmist;

g) kriisilahenduse meetmete võtmisel võtavad kriisilahendusasutused arvesse ja järgivad artiklis 11 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse kavasid, välja arvatud juhul, kui kriisilahendusasutused leiavad juhtumi asjaolusid arvestades, et artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärke on võimalik saavutada tulemuslikumalt meetmetega, mida kriisilahenduse kavades ei ole ette nähtud;

h) kavandatav otsus või meede peab olema läbipaistev, kui kavandataval otsusel või meetmel võib tõenäoliselt olla mõju mis tahes asjaomase liikmesriigi kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele, finantsstabiilsusele, eelarvevahenditele ning asjakohasel juhul kindlustuse tagamise skeemidele ja rahastutele.

Artikkel 68

Kriisilahenduse kolleegiumid

1. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutused moodustavad artiklites 10, 11, 14, 16, 70 ja 71 osutatud ülesannete täimiseks ning vajaduse korral kolmandate riikide kriisilahendusasutustega koostöö ja koordineerimise tagamiseks kriisilahenduse kolleegiumid.

   Eelkõige kehtestavad kriisilahenduse kolleegiumid kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse, teiste kriisilahendusasutuste ning vajaduse korral

järelevalveasutuste ja kindlustusgrupi järelevalve tegijate jaoks raamistiku järgmiste ülesannete täitmiseks:

a) kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade väljatöötamiseks ja kindlustusgruppide suhtes kriisilahenduse õiguste kohaldamiseks olulise teabe vahetamine;

b) kindlustusgrupi kriisilahenduse kavade väljatöötamine kooskõlas artiklitega 10 ja 11;

c) kindlustusgrupi kriisilahenduskõlblikkuse hindamine kooskõlas artikliga 14;

d) õiguste kasutamine kindlustusgruppide kriisilahenduskõlblikkust pärssivatele asjaoludele lahenduse otsimiseks või nende lahendamiseks kooskõlas artikliga 16;

e) otsustamine artiklis 70 või 71 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi loomise vajaduse üle;

f) kokkuleppele jõudmine artikli 70 või 71 kohaselt esitatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi kohta;

g) kindlustusgrupi kriisilahenduse strateegiatest ja skeemidest avalikkuse teavitamise koordineerimine;

h) kindlustuse tagamise skeemide või rahastute kasutamise koordineerimine.

Peale selle võib kriisilahenduse kolleegiume kasutada foorumina, kus arutada mis tahes piiriülese kindlustusgrupi kriisilahendusmenetlusega seotud küsimusi.

2. Kriisilahenduse kolleegiumi liikmed on järgmised asutused:

a) kindlustusgrupi kriisilahendusasutus;

b) kõigi nende liikmesriikide kriisilahendusasutused, kus on asutatud kindlustusgrupi järelevalve alla kuuluv tütarettevõtja;

c) nende liikmesriikide kriisilahendusasutused, kus on asutatud kindlustusgrupi ühe või enama kindlustus- või edasikindlustusandja emaettevõtja, kelleks on artikli 1 lõike 1 punktides b, d või e osutatud ettevõtja;

d) kindlustusgrupi järelevalve tegija ja liikmesriikide järelevalveasutused, kui kriisilahendusasutus on kriisilahenduse kolleegiumi liige;

e) pädevad ministeeriumid, kui kriisilahenduse kolleegiumi liikmeks olevad kriisilahendusasutused ei ole pädevad ministeeriumid;

f) vajaduse korral ametiasutus, kes vastutab liikmesriigi kindlustuse tagamise skeemi eest, kui kõnealuse liikmesriigi kriisilahendusasutus on kriisilahenduse kolleegiumi liige;

g) EIOPA, kui lõikes 4 ei ole sätestatud teisiti;

h) selliste liikmesriikide kriisilahendusasutused, kus kindlustusgrupi kindlustus- või edasikindlustusandjal on märkimisväärne piiriülene tegevus.

Punkti g kohaldamisel edendab ja jälgib EIOPA kriisilahenduse kolleegiumite tõhusat, tulemuslikku ja järjepidevat toimimist ning kriisilahenduse kolleegiumite ühtlustamist. Sellel eesmärgil kutsutakse EIOPA osalema kriisilahenduse kolleegiumi koosolekutel. EIOPA-l ei ole hääleõigust.

Punktis h osutatud kriisilahendusasutuste osalemine on piiratud üksnes tõhusa teabevahetuse eesmärgi saavutamisega.

3. Nende kolmandate riikide kriisilahendusasutusi, kus asub liidus asutatud emaettevõtja või kindlustus- või edasikindlustusandja tütarettevõtjast kindlustus- või edasikindlustusandja või filiaal, mida peetaks oluliseks, kui see asuks liidus, võib kutsuda kriisilahenduse kolleegiumis vaatlejana osalema, tingimusel et nende asutuste suhtes kohaldatakse konfidentsiaalsusnõudeid, mis on kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse hinnangul samaväärsed artiklis 77 sätestatud nõuetega.

4. Kriisilahenduse kolleegiumi juhatajaks on kindlustusgrupi kriisilahendusasutus. Juhatajana täidab ta järgmisi ülesandeid:

   a) koostab pärast teiste kriisilahenduse kolleegiumi liikmetega konsulteerimist kriisilahenduse kolleegiumi toimimiseks kirjaliku korra ja kirjalikud menetlused;

   b) koordineerib kriisilahenduse kolleegiumi kogu tegevust;

   c) kutsub kokku ja juhatab kõiki kriisilahenduse kolleegiumi koosolekuid ning teavitab eelnevalt kõiki kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid kriisilahenduse kolleegiumi koosolekute korraldamisest, peamistest arutatavatest küsimustest ja aspektidest, mida tuleb aruteludega seoses arvesse võtta;

   d) teavitab kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid kõigist kavandatavatest koosolekutest, et nad saaksid esitada osalemistaotluse;

   e) otsustab vastavalt konkreetsele vajadusele, millised liikmed ja vaatlejad kutsutakse kriisilahenduse kolleegiumi koosolekutel osalema, võttes arvesse arutatava küsimuse asjakohasust asjaomaste liikmete ja vaatlejate jaoks;

   f) teavitab kõiki kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid aegsasti kõnealuste koosolekute otsustest ja tulemustest.

   Hoolimata punktist e on kriisilahendusasutustel õigus osaleda kriisilahenduse kolleegiumi kõigil sellistel koosolekutel, mille päevakorras on küsimused, mis nõuavad ühise otsuse tegemist või on seotud nende liikmesriigis asuva kindlustusgrupi ettevõtjaga.

5. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutused ei ole kohustatud moodustama kriisilahenduse kolleegiumit juhul, kui muud töörühmad või kolleegiumid täidavad samu funktsioone ja samu ülesandeid, mis on sätestatud lõikes 1, ning järgivad kõiki käesolevas artiklis ja artiklis 69 sätestatud tingimusi ja menetlusi, sealhulgas liikmesust ja kriisilahenduse kolleegiumites osalemist puudutavaid tingimusi ja menetlusi. Sel juhul tuleb kõiki käesoleva direktiivi viiteid kriisilahenduse kolleegiumitele käsitada viidetena kõnealustele muudele töörühmadele või kolleegiumitele.

6. EIOPA töötab välja regulatiivsete standardite eelnõu, et täpsustada kriisilahenduse kolleegiumite tegevus lõikes 1 osutatud ülesannete täitmisel.

   EIOPA esitab need regulatiivsete tehniliste standardite eelnõud komisjonile hiljemalt [Väljaannete Talitus – palun lisada kuupäev: 18 kuud pärast jõustumist].

   Komisjonile antakse õigus võtta vastu esimeses lõigus osutatud regulatiivsed standardid kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artiklitega 10–14.

Artikkel 69

Teabevahetus

1. Kui artiklis 64 ei ole sätestatud teisiti, esitavad kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused üksteisele taotluse korral kogu teabe, mis on vajalik teiste ametiasutuste käesolevast direktiivist tulenevate ülesannete täitmiseks.

2. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutus kooskõlastab kogu vajaliku teabe liikumise kriisilahendusasutuste vahel. Eelkõige esitab kindlustusgrupi kriisilahendusasutus teiste liikmesriikide kriisilahendusasutustele õigeaegselt kogu vajaliku teabe, mis lihtsustab artikli 68 lõike 1 teise lõigu punktides b–h osutatud ülesannete täitmist.

3. Kriisilahendusasutus ei edasta teavet, mille on esitanud kolmanda riigi järelevalve- või kriisilahendusasutus, välja arvatud juhul, kui see kolmanda riigi järelevalve- või kriisilahendusasutus nõustub sellise edastamisega.

   Kriisilahendusasutused ei ole kohustatud sellist teavet edastama, kui kolmanda riigi järelevalve- või kriisilahendusasutus ei ole teabe edasisaatmiseks luba andnud.

Artikkel 70

Kindlustusgrupi kriisilahendus, mis hõlmab kindlustusgrupi tütarettevõtjat

1. Kriisilahendusasutus, mis otsustab, et kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja, mis on kindlustusgruppi kuuluv tütarettevõtja, täidab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 sätestatud kriisilahenduse eeltingimusi, teavitab viivitamata kindlustusgrupi kriisilahendusasutust, või kui see ei ole sama asutus, kindlustusgrupi järelevalve tegijat ning asjaomase kindlustusgrupi kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid:

   a) otsusest selle kohta, et kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja vastab artiklis 19 või 20 sätestatud eeltingimustele;

   b) kriisilahenduse meetmetest või maksejõuetusmenetluse meetmetest, mida kriisilahendusasutus peab asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja puhul otstarbekaks.

2. Lõikes 1 osutatud teate saamisel hindab kindlustusgrupi kriisilahendusasutus pärast asjaomase kriisilahenduse kolleegiumi teiste liikmetega konsulteerimist lõike 1 punkti b kohaselt teatatud kriisilahenduse meetmete või muude meetmete tõenäolist mõju kindlustusgrupile ja teistes liikmesriikides asuvatele kindlustusgrupi ettevõtjatele ning seda, kas kriisilahenduse meetmed või muud meetmed suurendaksid tõenäosust, et kindlustusgrupi teises liikmesriigis asuv ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse eeltingimustele.

3. Kui kindlustusgrupi kriisilahendusasutus leiab, et lõike 1 punkti b kohaselt teatatud kriisilahenduse meetmed ega muud meetmed ei suurenda tõenäosust, et kindlustusgrupi teises liikmesriigis asuv ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 sätestatud eeltingimustele, võib kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja eest vastutav kriisilahendusasutus võtta kriisilahenduse meetmeid või muid meetmeid, millest ta on käesoleva artikli lõike 1 punkti b kohaselt teatanud.

4. Kui kindlustusgrupi kriisilahendusasutus leiab, et lõike 1 punkti b kohaselt teatatud kriisilahenduse meetmed või muud meetmed suurendavad tõenäosust, et kindlustusgrupi teises liikmesriigis asuv ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 sätestatud eeltingimustele, teeb kindlustusgrupi kriisilahendusasutus hiljemalt 24 tundi pärast lõikes 1 osutatud teate saamist ettepaneku kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi kohta ning esitab selle skeemi kriisilahenduse kolleegiumile. Kõnealust 24-tunnist tähtaega võib pikendada selle kriisilahendusasutuse nõusolekul, kes lõikes 1 osutatud teate esitas.

5. Kui kindlustusgrupi kriisilahendusasutus ei ole pärast lõikes 1 osutatud teate kättesaamist 24 tunni või kokku lepitud pikema tähtaja jooksul hinnangut esitanud, võib lõikes 1 osutatud teate esitanud kriisilahendusasutus võtta kriisilahenduse meetmeid või muid meetmeid, millest ta on nimetatud lõike punkti b kohaselt teatanud.

6. Lõikes 4 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemis

   a) kirjeldatakse kriisilahenduse meetmeid, mida asjaomased kriisilahendusasutused peaksid võtma seoses põhiemaettevõtja või konkreetsete kindlustusgrupi ettevõtjatega, et täita artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärke ja järgida artiklis 22 osutatud kriisilahenduse üldpõhimõtteid;

   b) täpsustatakse, kuidas punktis a osutatud kriisilahenduse meetmed tuleks kooskõlastada;

   c) kehtestatakse rahastamiskava, millega võetakse arvesse kindlustusgrupi kriisilahenduse kava ja selles kindlustusgrupi kriisilahenduse kavas artikli 10 lõike 2 punkti e kohaselt sätestatud vastutuse jagamise põhimõtteid.

7. Kui lõikes 8 ei ole sätestatud teisiti, vormistatakse kindlustusgrupi kriisilahenduse skeem kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse ja kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud tütarettevõtjate eest vastutavate kriisilahendusasutuste ühise otsusena.

   EIOPA võib kriisilahendusasutuse taotlusel kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikli 31 lõike 2 punktiga c abistada kriisilahendusasutusi ühisele otsusele jõudmisel.

8. Kriisilahendusasutus, mis ei nõustu kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse esitatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga või arvab, et kindlustusvõtjate, reaalmajanduse ja finantsstabiilsuse kaitsmisega seotud põhjustel on tal vaja võtta kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes iseseisvalt kriisilahenduse meetmeid või meetmeid, mis ei ole kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemis esitatud meetmed:

   a) esitab mittenõustumise või kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi eiramise kohta üksikasjalikud põhjendused;

   b) teatab punktis a osutatud põhjustest kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele ja kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud muudele kriisilahendusasutustele;

   c) teavitab kindlustusgrupi kriisilahendusasutust ja kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud muid kriisilahendusasutusi kriisilahenduse meetmetest või muudest meetmetest, mida ta kavatseb võtta.

   Mittenõustumise põhjuste esitamisel võtab kriisilahendusasutus arvesse artiklis 11 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse kavasid, tema võetavate meetmete

võimalikku mõju asjaomaste liikmesriikide kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele ning asjaomaste kriisilahenduse meetmete või muude meetmete võimalikku mõju kindlustusgrupi muudele osadele.

9. Kriisilahendusasutused, kes nõustuvad kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse esitatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga, võivad ilma mittenõustuvate kriisilahendusasutuste osalemiseta võtta vastu ühise otsuse kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi kohta, mis hõlmab kindlustusgrupi ettevõtjaid nende liikmesriigis.

10. Lõigetes 7 ja 9 osutatud ühiseid otsuseid ja lõike 8 kohaselt võetud kriisilahenduse meetmeid või muid meetmeid käsitatakse lõplikuna ja kriisilahendusasutused kohaldavad neid asjaomastes liikmesriikides.

11. Ametiasutused võtavad kõik käesolevas artiklis ette nähtud meetmed viivitamata ja olukorra tõsidust arvesse võttes.

12. Kui kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi ei rakendata, teevad kriisilahendusasutused kindlustusgrupi mis tahes ettevõtja suhtes kriisilahenduse meetmete võtmisel tihedat koostööd kriisilahenduse kolleegiumis, et luua kõigi maksejõuetute või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävate kindlustusgrupi ettevõtjate jaoks koordineeritud kriisilahenduse strateegia.

13. Kriisilahendusasutused, kes võtavad kindlustusgrupi mis tahes ettevõtja suhtes kriisilahenduse meetmeid, teavitavad kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid korrapäraselt ja igakülgselt võetud meetmetest ja nende rakendamise arengust.

Artikkel 71

Põhiemaettevõtjat hõlmav kindlustusgrupi kriisilahendus

1. Kindlustusgrupi kriisilahendusasutus, kes otsustab, et tema vastutusalasse kuuluv põhiemaettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud eeltingimustele, esitab artikli 70 lõike 1 punktides a ja b osutatud teabe viivitamata kindlustusgrupi järelevalve tegijale ja asjaomase kindlustusgrupi kriisilahenduse kolleegiumi teistele liikmetele.

   Artikli 70 lõike 1 punktis b osutatud kriisilahenduse meetmed või maksejõuetusmenetluse meetmed võivad hõlmata ka artikli 70 lõike 6 kohaselt välja töötatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi rakendamist, kui esineb mõni järgmistest asjaoludest:

   a) artikli 70 lõike 1 punkti b kohaselt teatatud kriisilahenduse meetmed või muud emaettevõtja tasandi meetmed suurendavad tõenäosust, et kindlustusgrupi teises liikmesriigis asuv ettevõtja vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 sätestatud eeltingimustele;

   b) kriisilahenduse meetmed või muud emaettevõtja tasandi meetmed üksi ei ole olukorra stabiliseerimiseks piisavad või ei anna tõenäoliselt optimaalset tulemust;

   c) kriisilahendusasutused on kindlaks teinud, et üks või mitu nende vastutusalasse kuuluvat tütarettevõtjat vastab artikli 19 lõikes 1 või artikli 20 lõikes 3 osutatud eeltingimustele;

d) kriisilahenduse meetmed või muud kindlustusgrupi tasandi meetmed on kindlustusgrupi tütarettevõtjatele kasulikud viisil, mis muudab kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi asjakohaseks.

2. Kui kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse poolt lõike 1 alusel välja pakutud meetmed ei hõlma kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi, teeb kindlustusgrupi kriisilahendusasutus otsuse pärast kriisilahenduse kolleegiumi liikmetega konsulteerimist.

3. Kui kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse poolt lõike 1 alusel välja pakutud meetmed hõlmavad kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi, vormistatakse kindlustusgrupi kriisilahenduse skeem kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse ning kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud tütarettevõtjate eest vastutavate kriisilahendusasutuste ühise otsusena.

EIOPA võib kriisilahendusasutuse taotlusel kooskõlas määruse (EL) nr 1094/2010 artikli 31 lõike 2 punktiga c abistada kriisilahendusasutusi ühisele otsusele jõudmisel.

4. Kriisilahendusasutus, kes ei nõustu kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse esitatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga või eirab seda või arvab, et finantsstabiilsusega seotud põhjustel on tal vaja võtta kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja suhtes iseseisvalt kriisilahenduse meetmeid või meetmeid, mis ei ole kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemis esitatud meetmed:

a) esitab mittenõustumise või kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi eiramise kohta üksikasjalikud põhjendused;

b) teatab punktis a osutatud põhjustest kindlustusgrupi kriisilahendusasutusele ja kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud muudele kriisilahendusasutustele;

c) teavitab kindlustusgrupi kriisilahendusasutust ja kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga hõlmatud muid kriisilahendusasutusi meetmetest, mida ta kavatseb võtta.

Mittenõustumise põhjuste esitamisel kaalub kõnealune kriisilahendusasutus artiklis 11 osutatud kindlustusgrupi kriisilahenduse kavasid, oma kavandatavate meetmete võimalikku mõju asjaomaste liikmesriikide finantsstabiilsusele ning meetmete võimalikku mõju kindlustusgrupi muudele osadele.

5. Kriisilahendusasutused, kes nõustuvad kindlustusgrupi kriisilahendusasutuse esitatud kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemiga, võivad ilma mittenõustuvate kriisilahendusasutuste osalemiseta võtta vastu ühise otsuse kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi kohta, mis hõlmab kindlustusgrupi ettevõtjaid nende liikmesriigis.

6. Lõikes 3 või 5 osutatud ühist otsust ja lõikes 4 osutatud meetmeid käsitatakse lõplikuna ja kriisilahendusasutused kohaldavad neid asjaomastes liikmesriikides.

7. Ametiasutused võtavad kõik lõigetes 1–6 ette nähtud meetmed viivitamata ja olukorra tõsidust arvesse võttes.

8. Kui kindlustusgrupi kriisilahenduse skeemi ei rakendata, teevad kriisilahendusasutused kindlustusgrupi mis tahes ettevõtja suhtes kriisilahenduse meetmete võtmisel tihedat koostööd kriisilahenduse kolleegiumis, et luua kõigi kindlustusgrupi ettevõtjate jaoks koordineeritud kriisilahenduse strateegia.

9. Kriisilahendusasutused, kes võtavad kindlustusgrupi mis tahes ettevõtja suhtes kriisilahenduse meetmeid, teavitavad kriisilahenduse kolleegiumi liikmeid regulaarselt ja igakülgselt võetud meetmetest ja nende rakendamise arengust.

V JAOTIS
SUHTED KOLMANDATE RIIKIDEGA

Artikkel 72

Lepingud kolmandate riikidega

1. Kooskõlas ELi toimimise lepingu artikliga 218 võib komisjon esitada nõukogule ettepanekuid läbirääkimiste pidamiseks ühe või mitme kolmanda riigiga, et sõlmida lepingud, mis käsitlevad kriisilahendusasutuste ja asjaomase kolmanda riigi ametiasutuste vahelist koostööd, muu hulgas selleks, et jagada teavet kindlustus- ja edasikindlustusandjate, kolmanda riigi kindlustus- ja edasikindlustusandjate ning kindlustusgruppide finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse kavandamise kohta.

2. Lõikes 1 osutatud lepingute eesmärk on tagada kriisilahendusasutuste ja asjaomase kolmanda riigi asutuste vahel menetluse ja korra kehtestamine koostööks mõne ülesande või kõigi ülesannete täitmiseks ning mõne või kõigi artiklis 76 osutatud õiguste kasutamiseks.

3. Liikmesriigid võivad sõlmida kolmanda riigiga kahepoolseid lepinguid lõigetes 1 ja 2 osutatud küsimustes kuni asjaomase kolmanda riigiga sõlmitava lõikes 1 osutatud lepingu jõustumiseni, kui sellised kahepoolsed lepingud ei ole käesoleva jaotisega vastuolus.

Artikkel 73

Kolmanda riigi kriisilahendusmenetluste tunnustamine ja nendes tehtud otsuste täitmine

1. Kolmandas riigis toimuva kriisilahendusmenetluse suhtes kohaldatakse käesolevat artiklit, välja arvatud juhul kui ja kuni jõustub asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud artikli 72 lõikes 1 osutatud rahvusvaheline leping. Seda kohaldatakse ka pärast asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud artikli 72 lõikes 1 osutatud rahvusvahelise lepingu jõustumist niivõrd, kuivõrd kõnealune leping ei reguleeri kolmandas riigis toimuva kriisilahendusmenetluse tunnustamist ja selles tehtud otsuste täitmist.

2. Asjaomane kriisilahendusasutus otsustab, kas tunnustada kolmandas riigis toimuvat kriisilahendusmenetlust, mis on seotud kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja liidus asuva tütarettevõtja või liidus asuva filiaali või emaettevõtjaga, ning kas selles tehtud otsused täita, välja arvatud artiklis 74 sätestatud juhtudel.

   Otsuse tegemisel võetakse arvesse iga sellise liikmesriigi huve, kus kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja või emaettevõtja tegutseb, ning eelkõige mõju kindlustusgrupi muudele osadele ja nende liikmesriikide kindlustusvõtjatele, reaalmajandusele ja finantsstabiilsusele.

3. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutuste pädevuses on vähemalt järgmine:

   a) kasutada kriisilahendusõigusi seoses:

i) kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja või emaettevõtja varaga, mis asub nende liikmesriigis või mida reguleeritakse nende liikmesriigi õigusega;

ii) kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja õiguste või kohustistega, mille on kirjendanud nende liikmesriigis asuv liidu filiaal või mida reguleeritakse nende liikmesriigi õigusega või kui selliste õiguste ja kohustistega seotud nõuded on sisse nõutavad nende liikmesriigis;

b) viia lõpule, sealhulgas nõuda teiselt isikult meetmete võtmist, et viia lõpule selles liikmesriigis asutatud liidu tütarettevõtja aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide üleandmine;

c) kasutada artiklis 47, 48 või 49 sätestatud õigusi seoses käesoleva artikli lõikes 1 osutatud ettevõtja mis tahes lepingupoole õigustega, kui sellised õigused on vajalikud kolmanda riigi kriisilahendusmenetlustes tehtud otsuste täitmiseks, ning

d) tunnistada mittetäidetavaks lõikes 1 osutatud ettevõtja või muu kindlustusgrupi ettevõtja õigus lepinguid üles öelda, lõpetada või kiirendada või mõjutada lepingulisi õigusi, kui see õigus tuleneb kriisilahenduse meetmest, mille on kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja või selliste ettevõtjate või muude kindlustusgrupi ettevõtjate emaettevõtja suhtes võtnud kas kolmanda riigi kriisilahendusasutus ise või mis on võetud muul viisil vastavalt selles riigis kohaldatavale kriisilahenduskorda reguleerivatele õiguslikele või regulatiivsetele nõuetele, tingimusel et jätkatakse lepingust tulenevate sisuliste kohustuste, sealhulgas makse- ja ülekandekohustuse täitmist ning tagatise andmist.

4. Kriisilahendusasutused võivad vajaduse korral avalikes huvides võtta emaettevõtja suhtes kriisilahenduse meetme, kui asjaomase kolmanda riigi ametiasutus teeb kindlaks, et kindlustus- või edasikindlustusandja, kes on selle emaettevõtja tütarettevõtja ja on selles kolmandas riigis asutatud, vastab selle kolmanda riigi õiguse kohaselt kriisilahenduse eeltingimustele. Selle võimaldamiseks tagavad liikmesriigid, et kriisilahendusasutuste pädevuses on kasutada asjaomase emaettevõtja suhtes kõiki kriisilahendusõigusi, ning kohaldatakse artiklit 46.

5. Kolmanda riigi kriisilahendusmenetluse tunnustamine ja selles tehtud otsuste täitmine ei piira tavalist maksejõuetusmenetlust, mida kohaldatakse siseriikliku õiguse kohaselt ning asjakohasel juhul kooskõlas käesoleva direktiiviga.

Artikkel 74

Õigus keelduda kolmanda riigi kriisilahendusmenetluse tunnustamisest või selles tehtud otsuste täitmisest

Kriisilahendusasutus võib keelduda artikli 73 kohaselt tunnustamast kolmanda riigi kriisilahendusmenetlust või täitmast selles tehtud otsuseid, kui ta leiab, et:

a) kolmanda riigi kriisilahendusmenetlusel oleks ebasoodne mõju finantsstabiilsusele selles liikmesriigis, kus asub kriisilahendusasutus, või et sellisel menetlusel oleks ebasoodne mõju mõne teise liikmesriigi finantsstabiilsusele;

b) seoses liidu filiaaliga on vaja iseseisvalt võtta artikli 75 kohane kriisilahenduse meede, et saavutada üks või mitu artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärki;

c) võlausaldajaid ei koheldaks kolmandas riigis toimuvas kriisilahendusmenetluses samaväärselt kolmanda riigi võlausaldajatega, kellel on sarnased seaduslikud õigused;

d) kolmanda riigi kriisilahendusmenetluste tunnustamisel või nendes tehtud otsuste täitmisel oleks oluline mõju liikmesriigi eelarvele või

e) sellise tunnustamise või täitmise õiguslikud tagajärjed oleksid vastuolus siseriikliku õigusega.

Artikkel 75

Liidu filiaalide kriisilahendus

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutustel on vajalikud õigused, et tegutseda seoses liidu filiaaliga, mis ei ole ühegi kolmanda riigi kriisilahendusmenetluse objektiks või siis on kolmanda riigi menetluse objektiks ja esineb üks artiklis 74 osutatud tingimustest.

   Liikmesriigid tagavad, et selliste õiguste kasutamisel kohaldatakse artiklit 46.

2. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused võivad kasutada lõikes 1 nõutud õigusi juhul, kui kriisilahendusasutuse arvates on meetme võtmine vajalik tulenevalt avalikust huvist ning täidetud on üks või enam järgmistest tingimustest:

   a) liidu filiaal enam ei vasta või tõenäoliselt ei vasta siseriikliku õiguse kohaselt tegevusloa andmise ja tegutsemise tingimustele kõnealuses liikmesriigis ning puudub väljavaade, et mis tahes erasektori, järelevalvealane või asjaomase kolmanda riigi meede taastaks tingimustele vastamise või hoiaks maksejõuetuse ära mõistliku aja jooksul;

   b) kriisilahendusasutus leiab, et kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja ei suuda või ei soovi või tõenäoliselt ei suuda täita oma kohustusi liidu võlausaldajate ees või kohustusi, mille on loonud filiaal või mis on kirjendatud filiaalis, näiteks kindlustusvõtjatele või soodustatud isikutele tehtavaid makseid, kui need muutuvad sissenõutavaks, ning kriisilahendusasutus on veendunud, et kõnealuse kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandja suhtes ei ole mõistliku aja jooksul algatatud või ei algatata kolmanda riigi kriisilahendusmenetlust ega maksejõuetusmenetlust;

   c) asjaomane kolmanda riigi ametiasutus on algatanud kolmandas riigis toimuva kriisilahendusmenetluse seoses kolmanda riigi kindlustus- või edasikindlustusandjaga või on teatanud kriisilahendusasutusele kavatsusest selline menetlus algatada.

3. Kui kriisilahendusasutus võtab seoses liidu filiaaliga iseseisvalt meetme, lähtub ta artiklis 18 osutatud kriisilahenduse eesmärkidest ja võtab meetme vastavalt järgmistele põhimõtetele ja nõuetele, kui need on asjakohased:

   a) artiklis 22 sätestatud põhimõtted;

   b) nõuded seoses III jaotise II peatükis sätestatud kriisilahenduse vahendite rakendamisega.

Artikkel 76

Koostöö kolmandate riikide ametiasutustega

1. Kolmanda riigiga tehtava koostöö suhtes kohaldatakse käesolevat artiklit, välja arvatud juhul kui ja kuni jõustub asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud artikli 72 lõikes 1 osutatud rahvusvaheline leping. Seda kohaldatakse ka pärast asjaomase kolmanda riigiga sõlmitud artikli 72 lõikes 1 osutatud rahvusvahelise lepingu jõustumist niivõrd, kuivõrd kõnealune leping ei reguleeri käesoleva artikli eset.

2. EIOPA võib sõlmida mittesiduva koostööraamlepingu asjaomaste kolmandate riikide ametiasutustega. Koostööraamlepingutega kehtestatakse osalevate ametiasutuste vahel menetlus ja kord vajaliku teabe vahetamiseks ja koostööks mõne järgmise ülesande või kõigi järgmiste ülesannete täitmisel ning mõne järgmise õiguse või kõigi järgmiste õiguste kasutamisel seoses kindlustus- või edasikindlustusandjate või kindlustusgruppidega:

   a) kriisilahenduse kavade väljatöötamine vastavalt artiklitele 9–12 ning asjaomaste kolmandate riikide õiguse sarnastele nõuetele;

   b) kõnealuste kindlustus- ja edasikindlustusandjate ja kindlustusgruppide kriisilahenduskõlblikkuse hindamine vastavalt artiklitele 13 ja 14 ning asjaomase kolmanda riigi õiguse sarnastele nõuetele;

   c) tegelemine kriisilahenduskõlblikkust pärssivate asjaoludega või nende kõrvaldamine vastavalt artiklitele 15 ja 16 ning mis tahes sarnaste õiguste kasutamine vastavalt asjaomase kolmanda riigi õigusele;

   d) ennetavate meetmete rakendamine vastavalt direktiivi 2009/138/EÜ artiklile 141 ja sarnaste õiguste kasutamine vastavalt asjaomase kolmanda riigi õigusele;

   e) artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite ja õiguste kasutamine ning asjaomase kolmanda riigi ametiasutuse kasutatavate sarnaste õiguste kasutamine.

3. Järelevalve- või kriisilahendusasutused võivad sõlmida kooskõlas lõikes 2 osutatud EIOPA raamlepinguga vajaduse korral koostöölepingud asjaomase kolmanda riigi ametiasutustega.

4. Liikmesriigid teavitavad EIOPAt kõigist koostöölepingutest, mille kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused on vastavalt käesolevale artiklile sõlminud.

Artikkel 77

Konfidentsiaalse teabe vahetamine

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused, järelevalveasutused ja pädevad ministeeriumid vahetavad konfidentsiaalset teavet, sealhulgas artiklite 5 ja 7 kohaselt koostatud ja hallatavaid ennetavaid finantsseisundi taastamise kavasid, asjaomase kolmanda riigi ametiasutustega ainult juhul, kui täidetud on järgmised tingimused:

   a) kõnealuste kolmanda riigi ametiasutuste suhtes kehtivad ametisaladuse hoidmise nõuded ja standardid, mida kõik asjaomased ametiasutused peavad vähemalt samaväärseks artiklis 64 sätestatuga;

b) teavet on asjaomase kolmanda riigi ametiasutustel vaja oma siseriikliku õiguse kohaste kriisilahendusülesannete täitmiseks, mis on võrreldavad käesoleva direktiivi kohaste ülesannetega ja mida, tingimusel et punktist a ei tulene teisiti, ei kasutata ühelgi teisel eesmärgil.

Kui teabevahetus puudutab isikuandmeid, reguleeritakse punkti a kohaldamisel isikuandmete töötlemist ja edastamist kolmanda riigi ametiasutustele liidu ja siseriikliku andmekaitseõigusega.

2. Kui konfidentsiaalne teave pärineb teisest liikmesriigist, ei avalda kriisilahendusasutused, järelevalveasutused ega pädevad ministeeriumid kõnealust teavet asjaomastele kolmanda riigi ametiasutustele, välja arvatud juhul, kui täidetud on järgmised tingimused:

a) selle liikmesriigi asjaomane asutus, kust teave pärineb („päritoluasutus“), on avaldamisega nõus;

b) teave avaldatakse üksnes päritoluasutuse poolt heakskiidetud eesmärgil.

VI JAOTIS
KARISTUSED

Artikkel 78

Halduskaristused ja muud haldusmeetmed

1. Ilma et see piiraks kriisilahendusasutuste ja järelevalveasutuste käesolevas direktiivis ja direktiivis 2009/138/EÜ sätestatud õigusi ja liikmesriikide õigust näha ette ja määrata teises lõigus osutatud kriminaalkaristusi, sätestavad liikmesriigid õigusnormid halduskaristuste ja muude haldusmeetmete kohta, mis on kohaldatavad juhul, kui käesoleva direktiivi ülevõtmiseks vastu võetud siseriiklikke õigusakte ei järgita, ning võtavad kõik vajalikud meetmed nende rakendamise tagamiseks.

   Liikmesriigid, kes otsustavad õigusrikkumiste puhul, mille suhtes kohaldatakse siseriiklikku kriminaalõigust, mitte sätestada halduskaristusi või muid haldusmeetmeid, edastavad komisjonile asjakohased kriminaalõiguse sätted.

   Halduskaristused ja muud haldusmeetmed peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad.

2. Liikmesriigid tagavad, et rikkumise korral võib vastavalt siseriiklikus õiguses sätestatud tingimustele kohaldada halduskaristusi või muid haldusmeetmeid haldus-, juht- või järelevalveorgani liikmete suhtes ning teiste füüsiliste isikute suhtes, kes siseriikliku õiguse kohaselt on õigusrikkumise eest vastutavad.

3. Käesolevas direktiivis ette nähtud halduskaristuste määramise ja muude haldusmeetmete võtmise õigus antakse kriisilahendusasutustele või järelevalveasutustele, olenevalt rikkumise liigist. Kriisilahendusasutustel ja järelevalveasutustel on kõik teabe kogumise ja uurimise korraldamise õigused, mis on vajalikud nende vastavate ülesannete täitmiseks. Halduskaristuste määramise või muude haldusmeetmete võtmise õiguse kasutamisel teevad kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused tihedat koostööd, tagamaks, et halduskaristused või muud haldusmeetmed annaksid soovitud tulemuse, ning koordineerivad oma tegevust piiriülestel juhtudel.

4. Kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused kasutavad kooskõlas käesoleva direktiivi ja siseriikliku õigusega oma halduspädevust määrata karistusi ja võtta muid haldusmeetmeid mis tahes järgmisel viisil:

   a) vahetult;

   b) koostöös teiste asutustega;

   c) omal vastutusel, delegeerides küsimuse teistele asutustele;

   d) pöördudes pädevate õigusasutuste poole.

5. Liikmesriigid tagavad, et käesoleva jaotise alusel kriisilahendusasutuste ja järelevalveasutuste tehtud otsused saab edasi kaevata.

Artikkel 79

Halduskaristusi ja muid haldusmeetmeid käsitlevad erisätted

1. Liikmesriigid tagavad, et nende õigus- ja haldusnormidega on ette nähtud halduskaristused ja muud haldusmeetmed vähemalt seoses järgmisega:

   a) rikutakse artiklit 5 või 7, sest ei koostata, hallata ega ajakohastata ennetavat finantsseisundi taastamise kava ega kindlustusgrupi ennetavat finantsseisundi taastamise kava;

   b) rikutakse artiklit 12, sest ei esitata kogu teavet, mida on vaja kriisilahenduse kavade koostamiseks;

   c) rikutakse artikli 61 lõiget 1, sest kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgan ei teavita järelevalveasutust, kui kõnealune kindlustus- või edasikindlustusandja või ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

2. Liikmesriigid tagavad, et lõikes 1 osutatud juhtudel hõlmavad halduskaristused ja muud haldusmeetmed, mida võib kohaldada, vähemalt järgmist:

   a) avalik teadaanne, milles on märgitud õigusrikkumise eest vastutav füüsiline isik, kindlustus- või edasikindlustusandja, artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja, põhiemaettevõtja või muu juriidiline isik ning õigusrikkumise olemus;

   b) ettekirjutus, millega nõutakse, et vastutav füüsiline või juriidiline isik lõpetaks sellise tegevuse ja hoiduks selle tegevuse kordamisest;

   c) kindlustus- või edasikindlustusandja või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtja haldus-, juht- või järelevalveorgani või kõrgema juhtkonna liikme või mõne muu vastutava füüsilise isiku suhtes kehtestatav ajutine keeld täita kindlustus- või edasikindlustusandjas või artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjas ametikohustusi;

   d) juriidilise isiku puhul haldustrahv kuni 10 % kõnealuse juriidilise isiku aastasest käibest eelmisel majandusaastal;

   e) füüsilise isiku puhul haldustrahv kuni 5 000 000 eurot või liikmesriigis, mille rahaühik ei ole euro, vastav summa omavääringus [Väljaannete Talitus: palun lisada käesoleva direktiivi jõustumise kuupäev] seisuga;

   f) haldustrahv, mis vastab kuni kahekordsele kasule, mis on saadud sellisest õigusrikkumisest, mille puhul on võimalik kasu kindlaks määrata.

   Kui punkti d tähenduses on juriidiline isik emaettevõtja tütarettevõtja, on asjaomane käive selline aastane kogukäive, mis tuleneb põhiemaettevõtja konsolideeritud raamatupidamise aastaaruandest eelmisel majandusaastal.

Artikkel 80

Halduskaristuste ja muude haldusmeetmete avaldamine

1. Liikmesriigid tagavad, et kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused avalikustavad oma veebisaidil vähemalt kõik halduskaristused ja muud haldusmeetmed, mille nad

on määranud või võtnud käesoleva direktiivi ülevõtmiseks vastu võetud siseriiklike sätete rikkumise eest, kui selliseid halduskaristusi või muid haldusmeetmeid ei ole edasi kaevatud või kui edasikaebeõigus on ammendatud. Selline avalikustamine toimub viivitamata pärast seda, kui füüsilist või juriidilist isikut on vastavast halduskaristusest või muust haldusmeetmest teavitatud. Avaldatakse ka teave õigusrikkumise liigi ja laadi kohta ning selle füüsilise või juriidilise isiku nimi, kellele halduskaristus määratakse või kelle suhtes muu haldusmeede võetakse.

Kui liikmesriigid lubavad avaldada teavet edasikaevatud halduskaristuste ja muude haldusmeetmete kohta, avaldavad kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused viivitamata oma ametlikul veebisaidil ka teabe kaebuse seisu ja tulemuse kohta.

2. Kui kriisilahendusasutus või järelevalveasutus leiab, et juriidilise isiku nime või füüsilise isiku nime või isikuandmete avaldamine on ebaproportsionaalne, tuginedes selliste andmete avaldamise proportsionaalsuse hindamisele lähtudes igast üksikjuhtumist, või kui avaldamine ohustaks finantsturgude stabiilsust või käimasolevat uurimist, siis toimib kriisilahendusasutus või järelevalveasutus ühel järgmisel viisil:

   a) lükkab halduskaristuse määramise või muu haldusmeetme võtmise otsuse avaldamise edasi, kuni vastava edasilükkamise põhjused lakkavad olemast;

   b) avaldab halduskaristuse määramise või muu haldusmeetme võtmise otsuse anonüümselt kooskõlas siseriikliku õigusega, kui selline anonüümne avaldamine tagab asjaomaste isikuandmete tõhusa kaitse;

   c) ei avalda halduskaristuse määramise või muude haldusmeetmete võtmise otsust, kui kriisilahendusasutus või järelevalveasutus on arvamusel, et avaldamine punkti a või b kohaselt oleks ebapiisav, et tagada kumbki järgmistest:

      i) finantsturgude stabiilsust ei ohustata;

      ii) selliste andmete avaldamine on proportsionaalne meetmega, mida peetakse vähemoluliseks.

Kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused tagavad, et käesoleva artikli kohaselt avaldatud andmed on nende ametlikul veebisaidil kättesaadavad vähemalt viie aasta jooksul pärast nende avaldamist. Avaldatud teabes sisalduvaid isikuandmeid hoitakse kriisilahendusasutuse või järelevalveasutuse ametlikul veebisaidil ainult nii kaua, kui on kohaldatavate andmekaitse eeskirjade kohaselt vajalik.

Artikkel 81

EIOPA keskse andmebaasi haldamine

1. Võttes arvesse artiklis 64 osutatud ametisaladuse nõudeid, teavitavad kriisilahendusasutused ja järelevalveasutused EIOPAt kõikidest nende poolt artikli 79 alusel määratud halduskaristustest ja võetud muudest haldusmeetmetest ning annavad teavet esitatud kaebuse seisu ja tulemuse kohta.

   EIOPA haldab ja ajakohastab talle kriisilahendusasutuste teatatud karistuste ja muude haldusmeetmete keskset andmebaasi, mis on ette nähtud ainult nende kriisilahendusasutuste vahelise teabevahetuse võimaldamiseks ja kättesaadav ainult nendele kriisilahendusasutustele.

EIOPA haldab ja ajakohastab talle järelevalveasutuste teatatud karistuste ja muude haldusmeetmete keskset andmebaasi, mis on ette nähtud ainult nende järelevalveasutuste vahelise teabevahetuse võimaldamiseks ja kättesaadav ainult nendele järelevalveasutustele.

2. EIOPA haldab ja ajakohastab veebisaiti, kus on esitatud järgmine teave või lingid järgmisele teabele:

a) karistused, mille iga kriisilahendusasutus on avalikustanud;

b) karistused, mille iga järelevalveasutus on artikli 80 kohaselt avalikustanud;

c) ajavahemik, mille jooksul karistused igas liikmesriigis avaldatuks jäävad.

Artikkel 82

Karistuse tõhus kohaldamine ja karistuste määramise õiguse kasutamine järelevalveasutuse ja kriisilahendusasutuse poolt

Liikmesriigid tagavad, et halduskaristuste või muude haldusmeetmete liigi ja haldustrahvide suuruse kindlaksmääramisel võtavad järelevalveasutus ja kriisilahendusasutus arvesse kõiki olulisi asjaolusid, sealhulgas asjakohasel juhul järgmist:

a) õigusrikkumise raskus ja kestus;

b) vastutava füüsilise või juriidilise isiku vastutuse ulatus;

c) vastutava füüsilise või juriidilise isiku finantsseisundi tugevus;

d) vastutava füüsilise või juriidilise isiku saadud kasu või välditud kahju suurus, kui sellist kasu või kahju on võimalik kindlaks teha;

e) kolmandatele isikutele, sealhulgas kindlustusvõtjatele õigusrikkumisega tekitatud kahju, kui seda kahju on võimalik kindlaks määrata;

f) vastutava füüsilise või juriidilise isiku ning järelevalveasutuse ja kriisilahendusasutuse koostöö tase;

g) vastutava füüsilise või juriidilise isiku varasemad õigusrikkumised.

Punkti c tähenduses kuuluvad füüsilise või juriidilise isiku finantsseisundi tugevuse näitajate hulka vastutava juriidilise isiku kogukäive või vastutava füüsilise isiku aastasissetulek.

VII JAOTIS
DIREKTIIVIDE 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2009/138/EÜ, (EL) 2017/1132 NING MÄÄRUSTE (EL) nr 1094/2010 JA (EL) nr 648/2012 MUUTMINE

Artikkel 83

Direktiivi 2009/138/EÜ muutmine

Direktiivi 2009/138/EÜ muudetakse järgmiselt.

(1) Artikkel 141 asendatakse järgmisega:

„*Artikkel 141*

Järelevalvevolitused finantsseisundi halvenemise korral

1. Kui artikli 136 kohase teatamise järel või pärast artikli 36 lõike 3 kohast finantsseisundi halvenemise kindlaksmääramist põhjustavad kindlustus- või edasikindlustusandja otsused, sealhulgas finantsotsused, järgneva kolme kuu jooksul või on juba põhjustanud mittevastavuse artikli 36 lõike 2 punktides a–e osutatud mis tahes nõuetele, on järelevalveasutusel õigus võtta vajalikud meetmed vastavuse taastamiseks.

2. Lõikes 1 osutatud meetmed peavad vastama regulatiivsetele nõuetele mittevastavuse ohule ja ulatusele ning võivad hõlmata järgmist:

a) nõue, et kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan ajakohastaks ennetavat finantsseisundi taastamise kava, mis on koostatud vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*1] artiklile 5, kui asjaolud erinevad selles kavas esitatud eeldustest;

b) nõue, et kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan võtaks meetmed, mis on esitatud ennetavas finantsseisundi taastamise kavas, mis on koostatud vastavalt direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artiklile 5. Kui kava ajakohastatakse punkti a kohaselt, hõlmavad võetud meetmed ajakohastatud meetmeid;

c) nõue, et sellise kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan, kes ei ole kehtestanud ennetavat finantsseisundi taastamise kava, millele on osutatud direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artiklis 5, teeks kindlaks regulatiivsetele nõuetele mittevastavuse või tõenäolise mittevastavuse põhjused, sobivad meetmed ja nende regulatiivsete nõuete rakendamise ajakava;

d) nõue, et kindlustus- või edasikindlustusandja haldus-, juht- või järelevalveorgan peataks muutuvtasud, boonused, omavahendite instrumentide väljamaksed või omavahendite kirjete tagasimaksed või tagasiostmise või piiraks neid.

3. Kui pärast artikli 138 lõikes 1 või artikli 139 lõikes 1 osutatud teavitust kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõime jätkuvalt halveneb, on järelevalveasutustel õigus võtta kõik meetmed, mis on vajalikud kindlustusvõtjate kindlustuslepingutest tulenevate huvide kaitseks või edasikindlustuslepingutest tulenevate kohustuste täitmiseks, sealhulgas lõikes 2 osutatud meetmed.

Kõnealused meetmed peavad olema proportsionaalsed ning kajastama seega asjaomase kindlustus- või edasikindlustusandja maksevõime halvenemise taset.

[*1] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile].“

(2) Artiklisse 267 lisatakse järgmised lõigud:

„Direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite rakendamise ja selle direktiivi III jaotise IV peatükis osutatud kriisilahenduse õiguste kasutamise korral kohaldatakse käesolevat jaotist ka edasikindlustusandjate ja nimetatud direktiivi artikli 1 lõike 1 punktides b–e osutatud ettevõtjate suhtes.

Käesoleva direktiivi artikleid 270 ja 272 ei kohaldata, kui kohaldatakse direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artiklit 63.

Käesoleva direktiivi artiklit 295 ei kohaldata, kui kohaldatakse direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artiklit 64.“

(3) Artikli 268 lõiget 1 muudetakse järgmiselt:

a) punkt a asendatakse järgmisega:

„a) „pädevad asutused“ – kas liikmesriikide haldus- või kohtuorganid, mis on pädevad tervendamismeetmete ja lõpetamismenetluse küsimustes, või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artikli 2 lõike 2 punktis 7 määratletud kriisilahendusasutus, mis on pädev nimetatud direktiivi kohaselt võetud tervendamismeetmete küsimustes;“;

b) punkt c asendatakse järgmisega:

„c) „tervendamismeetmed“ – meetmed, mis hõlmavad pädevate asutuste sekkumist kindlustusandja finantsolukorra säilitamiseks või taastamiseks ja mis mõjutavad muude isikute kui kindlustusandja olemasolevaid õigusi, sealhulgas maksete peatamine, täitemeetmete peatamine või nõuete vähendamine, direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artikli 26 lõikes 3 osutatud kriisilahenduse vahendite rakendamine ja direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotise IV peatükis osutatud kriisilahenduse õiguste kasutamine;“.

Artikkel 84

Direktiivi 2002/47/EÜ muutmine

Direktiivi 2002/47/EÜ muudetakse järgmiselt.

(1) Artikli 1 lõige 6 asendatakse järgmisega:

„6. Käesoleva direktiivi artikleid 4–7 ei kohaldata piirangute suhtes, mis puudutavad finantstagatiskokkulepete täitmisele pööramist, ega piirangute suhtes, mis puudutavad pandiõigusel põhineva finantstagatiskokkuleppe või lõpetamisel toimuvat tasaarveldust või tasaarvestust käsitleva sätte jõustamist, mida kohaldatakse kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL[*2] IV jaotise V või VI peatükiga või Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2021/23[*3] V jaotise III peatüki 3. jao või IV peatükiga või Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*4] III jaotise III peatüki 4. jao või IV peatükiga, ega piirangute suhtes, mis kehtestatakse liikmesriigi siseriikliku õiguse kohaselt antud sarnaste õigustega, et kergendada käesoleva artikli lõike 2 punktis d osutatud mis tahes sellise ettevõtja korrapärast kriisilahendust, mille suhtes kohaldatakse kaitsevahendeid, mis on vähemalt samaväärsed direktiivi 2014/59/EL IV jaotise VII peatükis ja määruse (EL) 2021/23 V jaotise V peatükis sätestatud kaitsevahenditega;

[*2] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT L 173, 12.6.2014, lk 190).

[*3] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta ning millega muudetakse määruseid (EL) nr 1095/2010, (EL) nr 648/2012, (EL) nr 600/2014, (EL) nr 806/2014 ja (EL) 2015/2365 ning direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2007/36/EÜ, 2014/59/EL ja (EL) 2017/1132 (ELT L 22, 22.1.2021, lk 1).

[*4] [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile].“

(2) Artikkel 9a asendatakse järgmisega:

„Artikkel 9a

Direktiiv 2008/48/EÜ, direktiiv 2014/59/EL, direktiiv xx/xx/EL ja määrus (EL) 2021/23

Käesolev direktiiv ei piira direktiivi 2008/48/EÜ, direktiivi 2014/59/EL, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*5] [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] ega määruse (EL) 2021/23 kohaldamist.

[*5] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile]“.

Artikkel 85

Direktiivi 2004/25/EÜ muutmine

Direktiivi 2004/25/EÜ artikli 4 lõikele 5 lisatakse järgmine lõik:

„Liikmesriigid tagavad, et käesoleva direktiivi artikli 5 lõiget 1 ei kohaldata juhul, kui kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud direktiivi 2014/59/EL IV jaotises, Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2021/23[*6] V jaotises või Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*7] [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotises.

[*6] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta ning millega muudetakse määruseid (EL) nr 1095/2010, (EL) nr 648/2012, (EL) nr 600/2014, (EL) nr 806/2014 ja (EL) 2015/2365 ning direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2007/36/EÜ, 2014/59/EL ja (EL) 2017/1132 (ELT L 22, 22.1.2021, lk 1).

[*7] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile]“.

Artikkel 86

Direktiivi 2007/36/EÜ muutmine

Direktiivi 2007/36/EÜ artikli 1 lõige 4 asendatakse järgmisega:

„4. Liikmesriigid tagavad, et käesolevat direktiivi ei kohaldata juhul, kui kasutatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL[*8] IV jaotises, Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2021/23[*9] V jaotises või Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*10] [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotises.

[*8] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT L 173, 12.6.2014, lk 190).

[*9] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta ning millega muudetakse määruseid (EL) nr 1095/2010, (EL) nr 648/2012, (EL) nr 600/2014, (EL) nr 806/2014 ja (EL) 2015/2365 ning direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2007/36/EÜ, 2014/59/EL ja (EL) 2017/1132 (ELT L 22, 22.1.2021, lk 1).

[*10] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile]“.

Artikkel 87

Direktiivi (EL) 2017/1132 muutmine

Direktiivi (EL) 2017/1132 muudetakse järgmiselt.

(1) Artikli 84 lõige 3 asendatakse järgmisega:

„3. Liikmesriigid tagavad, et käesoleva direktiivi artiklit 49, artikli 58 lõiget 1, artikli 68 lõikeid 1, 2 ja 3, artikli 70 lõike 2 esimest lõiku ning artikleid 72–75, 79, 80

ja 81 ei kohaldata juhul, kui kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL[*11] IV jaotises, Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2021/23[*12] V jaotises või Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*13] III jaotises.

[*11] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT L 173, 12.6.2014, lk 190).

[*12] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2020. aasta määrus (EL) 2021/23 kesksete vastaspoolte finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku kohta ning millega muudetakse määruseid (EL) nr 1095/2010, (EL) nr 648/2012, (EL) nr 600/2014, (EL) nr 806/2014 ja (EL) 2015/2365 ning direktiive 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2007/36/EÜ, 2014/59/EL ja (EL) 2017/1132 (ELT L 22, 22.1.2021, lk 1).

[*13] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile].“

(2) Artiklit 86a muudetakse järgmiselt:

a) lõike 3 punkt b asendatakse järgmisega:

„b) äriühingu suhtes kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud direktiivi 2014/59/EL IV jaotises, määruse (EL) 2021/23 V jaotises või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotises.“;

b) lõike 4 punkt c asendatakse järgmisega:

„c) kriisiennetusmeetmed, mis on määratletud direktiivi 2014/59/EL artikli 2 lõike 1 punktis 101, määruse (EL) 2021/23 artikli 2 punktis 48 või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artikli 2 lõike 2 punktis 75.“

(3) Artikli 87 lõige 4 asendatakse järgmisega:

„4. Liikmesriigid tagavad, et käesolevat peatükki ei kohaldata äriühingute suhtes, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud direktiivi 2014/59/EL IV jaotises, määruse (EL) 2021/23 V jaotises või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotises.“

(4) Artiklit 120 muudetakse järgmiselt:

a) lõike 4 punkt b asendatakse järgmisega:

„b) äriühingu suhtes kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud direktiivi 2014/59/EL IV jaotises, määruse (EL) 2021/23 V jaotises või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] III jaotises.“;

b) lõike 5 punkt c asendatakse järgmisega:

„c) kriisiennetusmeetmed, mis on määratletud direktiivi 2014/59/EL artikli 2 lõike 1 punktis 101, määruse (EL) 2021/23 artikli 2 punktis 48 või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] artikli 2 lõike 2 punktis 75.“

(5) Artiklit 160a muudetakse järgmiselt:

a) lõike 4 punkt b asendatakse järgmisega:

„b) äriühingu suhtes kohaldatakse kriisilahenduse vahendeid, õigusi ja korda, mis on sätestatud direktiivi 2014/59/EL IV jaotises, määruse (EL) 2021/23 V jaotises või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile] III jaotises.“;

b) lõike 5 punkt c asendatakse järgmisega:

„c) kohalduvad kriisiennetusmeetmed, mis on määratletud direktiivi 2014/59/EL artikli 2 lõike 1 punktis 101, määruse (EL) 2021/23 artikli 2 punktis 48 või direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile] artikli 2 lõike 2 punktis 75.“

Artikkel 88

Määruse (EL) nr 1094/2010 muutmine

Määrust (EL) nr 1094/2010 muudetakse järgmiselt.

(1) Artikli 4 punkti 2 alapunkt i asendatakse järgmisega:

„i) direktiivi 2009/138/EÜ artikli 13 punktis 10 määratletud järelevalveasutused, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*14] artikli 2 punktis 7 määratletud kriisilahendusasutused ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi (EL) 2016/2341[*15] artikli 6 punktis 8 määratletud ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivis (EL) 2016/97[*16] osutatud pädevad asutused;“.

(2) Artikli 40 lõikele 6 lisatakse järgmine lõik:

„Direktiivi xx/xx/EL [Väljaannete Talitus: palun lisada kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivi number] reguleerimisalas tegutsemisel võib lõike 1 punktis b osutatud järelevalvenõukogu liikmel olla vajaduse korral kaasas iga liikmesriigi kriisilahendusasutuse esindaja, kusjuures kõnealusel esindajal ei ole hääleõigust.

[*14] [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile].

[*15] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. detsembri 2016. aasta direktiiv (EL) 2016/2341 tööandja kogumispensioni asutuste tegevuse ja järelevalve kohta (ELT L 354, 23.12.2016, lk 37).

[*16] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. jaanuari 2016. aasta direktiiv (EL) 2016/97, mis käsitleb kindlustustoodete turustamist (ELT L 26, 2.2.2016, lk 19).“

Artikkel 89

Määruse (EL) nr 648/2012 muutmine

Määruse (EL) nr 648/2012 artikli 81 lõikesse 3 lisatakse järgmine punkt:

„r) Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi xx/xx/EL[*17] artikli 3 kohaselt määratud kriisilahendusasutused.

[*17] [Väljaannete Talitus: palun lisada viide kindlustus- ja edasikindlustusandjate finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse direktiivile].“

VIII JAOTIS
LÕPPSÄTTED

Artikkel 90

EIOPA kriisilahenduskomitee

1. EIOPA moodustab määruse (EL) nr 1094/2010 artikli 41 kohaselt alalise sisekomitee, kes valmistab ette nimetatud määruse artiklis 44 osutatud EIOPA otsused, sealhulgas otsused regulatiivsete tehniliste standardite eelnõude ja rakenduslike tehniliste standardite eelnõude kohta, mis puudutavad ülesandeid, mis kriisilahendusasutustele on antud käesoleva direktiivi kohaselt. Kõnealusesse sisekomiteesse kuuluvad käesoleva direktiivi artiklis 3 osutatud kriisilahendusasutused.

2. Käesoleva direktiivi kohaldamisel teeb EIOPA määruste (EL) nr 1093/2010, (EL) nr 1094/2010 ja (EL) nr 1095/2010 artikli 54 alusel asutatud Euroopa järelevalveasutuste ühiskomitee raames koostööd Euroopa Pangandusjärelevalve ning Euroopa Väärtpaberiturujärelevalvega.

3. Käesoleva direktiivi kohaldamisel tagab EIOPA kriisilahenduskomitee ja teiste määruses (EL) nr 1094/2010 osutatud ülesannete struktuurilise eraldatuse. Kriisilahenduskomitee toetab kriisilahenduse kavade väljatöötamist ja kooskõlastamist ning töötab välja meetodid käesoleva direktiivi artikli 1 lõikes 1 osutatud maksejõuetute ettevõtjate kriisilahendusmenetluseks.

Artikkel 91

Koostöö EIOPAga

1. Liikmesriigid tagavad, et järelevalve- ja kriisilahendusasutused teevad kooskõlas määrusega (EL) nr 1094/2010 käesoleva direktiivi kohaldamisel EIOPAga koostööd.

2. Liikmesriigid tagavad, et järelevalve- ja kriisilahendusasutused edastavad EIOPA-le viivitamata kogu teabe, mis on vajalik tema ülesannete täitmiseks vastavalt määruse (EL) nr 1094/2010 artiklile 35.

Artikkel 92

Ülevõtmine

1. Liikmesriigid võtavad vastu ja avaldavad käesoleva direktiivi artiklite 1–87, 90 ja 91 järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt [Väljaannete Talitus: lisada jõustumisest 18 kuu möödumisele vastav kuupäev]. Nad edastavad nimetatud normide teksti viivitamata komisjonile. Artiklid 88 ja 89 on aga tervikuna siduvad ja vahetult kohaldatavad kõikides liikmesriikides.

   Liikmesriigid kohaldavad artikleid 1–87, 90 ja 91 alates [Väljaannete Talitus: lisada jõustumisest 18 kuu ja ühe päeva möödumisele vastav kuupäev].

Kui liikmesriigid artiklid 1–87, 90 ja 91 vastu võtavad, lisavad nad nendesse või nende ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetud siseriiklike põhiliste õigusnormide teksti.

Artikkel 93

Jõustumine

Käesolev direktiiv jõustub kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.

Artikkel 94

Adressaadid

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel,

Euroopa Parlamendi nimel	*Nõukogu nimel*
president	*eesistuja*